

Giới thiệu Ái Thê

Thể loại: Cổ đại, nam trùng sinh, sủng, HE

Độ dài: 59 Chương - 4 Ngoại Truyện

Editor: Nguyệt Vi Yên, Lạc Lạc, Too

Beta: Vũ Ngự Nhi

Poster: Jas

Tiết độ sứ Định Bắc Thẩm nổi danh khắp kinh thành là người đàn ông yêu thương vợ hết mình, nhưng chẳng may sau đó thì phu nhân mắc bệnh nặng đã hương tiêu ngọc vẫn nơi chín suối. Vì qua thương nhớ nàng khiến hấn lâm trọng bệnh qua đời ở kiếp trước.

Tuy nổi tiếng là thương yêu vợ mình nhất nhưng lại vô tình nhất thủ đoạn tàn nhẫn nên khi hấn nhắm mắt buông xuôi vẫn có làm cho không ít xin cho anh

Nên dân chúng lại có những người mừng thầm trong lòng, không không biết phải làm thế nào mới diệt trừ được tên ma vương sống đó.

Thẩm Tranh cười lạnh, hừ hừ, không nghĩ tới chứ gì, lão tử sống lại rồi đây!

Ở kiếp này, rốt cuộc hấn cũng đã được như nguyện, bèn dè dặt đề nghị: "Nương tử à, xưa nay có câu "phụ tử cùng ra trận", ta phải chinh chiến khắp trời nam đất bắc, nàng sinh cho ta mấy thằng cu đi được không?"

Đây là truyện về nhân vật nam chính gặp lại người yêu, đối xử với người trong lòng như vật quý, nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngự Nhi

Thẩm Tranh chết rồi.

Tiết độ sứ [1] Định Bắc Thẩm Tranh là một trong những mối họa nguy hiểm của đế quốc, cái chết của hấn khiến hoàng đế ở kinh thành thờ phào một hồi, cuối cùng người có danh hiệu "Thượng kinh cần vương" động một tí là đưa quân đi cướp những phiên trấn của các trọng thần đã chết.

[1] Tiết độ sứ là chức võ quan cai quản quân sự một phiên trấn nhằm đối phó với các mối đe dọa từ bên ngoài.

Nhưng đồng thời, hấn lại phải lo lắng mấy vị cầm binh quyền ngoài phiên trấn không có Thẩm Tranh áp chế ngày càng lớn mạnh.

Hoàng đế ôm ngực: "Trẫm cảm thấy vô cùng đau lòng." Hấn đã chết mà trẫm vẫn không có một ngày tốt lành, chẳng thà hấn không chết.

Vì vậy vùng bút ban thường thụ hào: Trung Võ.

Coi như là khen ngợi Thẩm Tranh lúc còn sống mạng binh cứu hấn từ tay Vương gia tạo phản và hai lần chiếm đoạt phiên trấn ngoài biên cương.

Chiếu thư vừa được ban ra, lập tức gây ra nhiều ý kiến công kích. Chủ yếu là những điều sau:

Một, nhân phẩm của Thẩm Tranh có vấn đề, sát phạt quá nặng nề. Không có đạo đức, càng không có võ đức.

Hai, cha Thẩm Tranh cũng là Tiết độ sứ chiếm cứ một phương, nhưng so với cha hấn thì hấn càng quá đáng hơn, liên tục chiếm đoạt các nơi khác khuất trương địa bàn to hơn không biết bao nhiêu lần, có một vài Tiết độ sứ chỉ nghe mệnh lệnh của hấn như thiên lôi chỉ đâu đánh đó. May mắn là người đã chết, nếu như hấn bắt tử thì có khi sẽ công khai tạo phản mà ngài còn khen ngợi hấn trung thành?

Ba, Thẩm Tranh chết quá khó coi, bởi vì quá đau thương trước cái chết của thê tử mà đau thương quá mức rồi ra đi. Vì một nữ nhân mà lại nhục chí như vậy không thể coi là đại trượng phu, hoàng thượng lại ban danh hào cho loại người nữ nhi tình trường này chẳng phải khiến thiên hạ chê cười hay sao?

Bốn, điểm quan trọng nhất, khi còn sống thì đáng sợ, chết rồi thì là người chết, hấn không có con cái kế tục sau này, hoàng thượng không cần phải sợ,

không ban danh hào cũng không sao cả.

Hoàng đế vì mặt mũi của mình, tích cực đáp lại triều thần, tổng kết lại đại khái là: Các ái khanh hãy bình tĩnh, tuy Thẩm Tranh là do vì nương tử chết mà đau thương quá độ qua đời nhưng thê tử của hắn không phải người xa lạ mà chính là đường muội của Trầm – An Nghi quận chúa Lý Mộ Thiên, không những thế quận chúa chết vì đỡ cho hắn một nhát kiếm. Cho nên trẫm cho rằng có thể Thẩm Tranh cảm động trước ân đức hoàng gia, bi thương xấu hổ mà chết.

Các đại thần lập tức bày tỏ, hoàng đế ngài đừng cố gắng cứu vãn tôn nghiêm của mình nữa. Trước đây quận chúa gả cho hắn như thế nào mọi người đều biết. Không đề cập tới thì tốt, nhắc tới thì ngài cũng không còn mặt mũi gì.

Hoàng đế phát hiện mình mất đi quyền không chế các phiên trấn là coi như xong rồi, vậy mà trong triều cũng không thể dễ dàng quyết định điều gì.

Hoàng đế rất uất ức nhưng không có biện pháp, đại thần vừa nói ra hết, các Tiết độ sứ cũng dâng lên một đồng tấu churong bay từ tám trăm dặm lên bàn. Ý tứ rất đơn giản, nếu hoàng thượng ban thụy hào cho Thẩm Tranh thì chúng ta sẽ tự mình tiến kinh tìm ngài tâm sự thật tốt, dĩ nhiên không đến tay không mà mang binh cho người kiểm duyệt.

Hoàng đế lập tức tỏ vẻ, khoan đã, ngàn vạn lần chớ tới, lời trước đây của trẫm coi như chưa từng nói.

Nhận được câu trả lời của hoàng đế, Tiết độ sứ Loan Lâm vuốt bụng cười ha ha: "Biết ngay tiểu hoàng đế không dám ngỗ nghịch ý của lão phu, Thẩm Tranh vừa chết khiến Định Bắc vô chủ, tất nhiên vô cùng hỗn loạn. Đợi ít ngày nữa lão phu san bằng huyết của Thẩm Tranh, đào xác hắn lên chém thành trăm mảnh! Ha ha ha."

Hồn phách Thẩm Tranh bay trên không trung, nghe thấy tiếng cười như chuông lớn của Lô Hợp An thì không khỏi nhủ vậy: Ta nói này lão đầu kia, người không cần ác như vậy đâu. Rõ ràng khi ta còn sống người còn định gả con gái người cho ta làm thiếp, tuy ta đã từ chối khiến người mất mặt nhưng cũng không đến mức ghi hận trong lòng như vậy. Mà nói đi cũng phải nói lại, người cũng có một phần trách nhiệm, ta đã có Mộ Thiên rồi thì làm sao có thể coi trọng nữ nhi khác được chứ.

Từng qua biển lớn, không gì nước. Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây. [2]

[2] Trích bài thơ "" của tác giả Nguyên Chấn.

Tuy rằng sau khi thành hôn Mộ Thiên chưa bao giờ cười với hắn, luôn đối xử lạnh lùng nhưng hắn cũng tự giải thích là do bản thân đã giết cả nhà nàng.

Sự si mê của hắn đối với nàng chưa bao giờ thay đổi, có lẽ phần tình cảm này đã làm nàng cảm động, cuối cùng thay Thẩm Tranh đỡ một nhát kiếm rồi chết.

Đau khổ, hối hận và cả không cam lòng, vì sao hắn và Mộ Thiên phải trải qua những điều này? Tại sao lại thay hắn đỡ kiếm, tại sao không để cho người ác như hắn chết đi? Còn nàng cho đến lúc chết vẫn chán ghét hắn nên mới trả thù bằng cách vứt bỏ hắn sống một mình trên đời này.

Với tính khí của Thẩm Tranh, có chết cũng đừng nghĩ tới việc muốn bỏ rơi hắn. Hắn cấp hỏa công tâm [3] đến mức nôn ra máu nằm liệt trên giường bệnh một năm, sau đó cũng đi theo thê tử của mình.

[3] Cấp hỏa công tâm: Khi một người gặp một vấn đề nào đó trong cuộc sống mà họ không giải tỏa được thì điều đó sẽ biến thành nỗi ám ức, khó chịu trong lòng và trở thành một loại bệnh tâm lý.

Dưới cái nhìn của những người khác, Thẩm Tranh rất không có chí tiến thủ, sau khi thê tử chết cũng khiến bản thân ghen khuất đi theo.

Nghĩ đến thê tử của mình khiến Thẩm Tranh không hề sợ hãi cái chết trước mắt, mong ngóng có thể lập tức gặp lại nàng.

Ôi, không biết nàng có muốn gặp mình không!

Đột nhiên Thẩm Tranh cảm thấy ý thức của mình ngày càng mơ hồ, khung cảnh xung quanh nhanh chóng biến mất, tầm nhìn biến thành một màu trắng xóa.

Không phải chứ, chẳng lẽ do mình giết chóc quá nhiều nên phải chịu hình thần toàn diệt. [4]

[4] Hình thần toàn diệt: Thân thể và linh hồn đều phải chịu những hình phạt vô cùng đau đớn mà phải chịu mãi mãi, hàng trăm triệu tỷ năm và cứ lặp đi lặp lại, chết rồi chịu tra tấn rồi lại chết lại chịu tra tấn. Đạo giáo gọi là hình thần toàn diệt. Phật giáo gọi là A Tỳ Địa Ngục.

Lúc này Thẩm Tranh vốn không sợ chết lại cảm thấy lo lắng vì cứ như vậy chẳng phải hắn sẽ không được gặp lại Mộ Thiên sao?!

"Không—" Thẩm Tranh chợt mở mắt, điều đáng mừng là lúc này đây khung cảnh xung quanh rất rõ ràng, hơn nữa không phải là cảnh nhìn thấy khi đang bay lơ lửng trên không mà là nhìn thẳng, hắn đang nằm trong căn phòng ngủ bố trí rất đơn giản.

"Đại nhân!"

Một đám binh sĩ xông vào từ bên ngoài, trên tay cầm đao kiếm, tên hộ vệ cầm đầu đã rút bội đao ra, cảnh giác nhìn bốn phía: "Đã xảy ra chuyện gì? Có thích khách ư?"

Người đang nói chính là cận vệ mà Thẩm Tranh không thể thân thuộc hơn – Lỗ Tử An: "Sao ngươi lại ở đây? Ngươi cũng chết rồi à?" Nói xong thấy ý trên mặt Lỗ Tử An như muốn nói đại nhân đang bị điên thì Thẩm Tranh mới bình tĩnh lại: "Ta... Bây giờ vẫn còn sống?" Ít nhất thì đám người xông vào này và Lỗ Tử An trông giống như còn sống.

"Đại nhân, hôm qua đánh một trận với phản quân, bên ta phá tan quân địch giành toàn thắng."

Bản thân được sống lại một lần nữa? Trước đây việc này chỉ có trong ghi chép của tổ tiên quý thần, không ngờ lại xảy ra trên người mình. Xem ra mình đúng là người tốt được trời giúp đỡ, chính là trời chọn người đó. Thẩm Tranh âm thầm đắc ý.

Chỉ là không biết trận chiến với phản quân hôm qua mà Lỗ Tử An nói là trận nào, hẳn đã đánh vô số trận lớn nhỏ, nếu không chỉ rõ thì không thể nhớ ra được.

"Thống soái quân địch đâu? Áp giải lên đây!" Nghe tên của chủ soái bên địch là hẳn có thể suy ra đây là trận chiến nào, mình quay trở về ở thời điểm nào.

"Ngày hôm qua Cao Khai Nguyên đã bị ngài chém ở dưới ngựa rồi.."

"Là hẳn..." Thẩm Tranh tìm trong kí ức, nhớ ra rồi.

Hóa ra bản thân quay trở lại lúc Vệ Tề Thái dẫn binh tạo phản. Cao Khai Nguyên là đại tướng cầm quân rất được Vệ Tề Thái trọng dụng dẫn đi theo con đường tạo phản của hắn.

Vệ Tề Thái là một quý tộc xuống dốc, sau đó lại phát lên rất nhanh, chiêu binh tạo phản gây chuyện, ngay từ đầu mọi người đều không coi trọng việc tạo phản của hắn, qua một thời gian quy mô càng lớn hơn.

Chính vì mọi người coi thường nên Vệ Tề Thái mạnh như vũ bão, trực tiếp uy hiếp kinh thành.

Có Tiết độ sứ muốn về kinh phò vua nhưng hoàng đế lại sợ bọn họ, lớn tiếng nói đừng tới, không cần tới, quân đội ở kinh thành chống đỡ được.

Sau đó đội đến khi không còn khả năng cầm cự, thấy kinh thành sắp thất thủ hoàng đế lại la hét mau tới cứu trăm, mau tới cứu trăm, rồi mang theo văn võ bá quan chạy khỏi thành tị nạn dưới sự hộ tống của cấm quân. Ý tứ đã rất rõ ràng, giành lại kinh thành là việc của các ngươi, sau khi giành được thì đừng quên báo cho trăm.

Tiết độ sứ ở các phương lập tức hồi kinh chuẩn bị kiểm một đồng tiền vốn chính trị.

Lần này gặp Cao Khai Nguyên là do Vệ Tề Thái biết Thẩm Tranh hồi kinh phò vua nên phái thủ hạ đặc lực nhất chặn lại, kết quả không những không chặn được mà còn bị Thẩm Tranh cướp đi cái mạng nhỏ.

Quân đội Thẩm Tranh cuộn cuộn tiến vào thành Chá Châu vốn do Cao Khai Nguyên không chế.

Mà chiến tranh lần này với Cao Khai Nguyên diễn ra ở năm Thiên cát thứ năm, lúc này Thẩm Tranh mới hai mươi tuổi.

Cha hắn – Tiết độ sứ Thẩm Lâm đã qua đời hơn một năm trước, lúc đó người ngoài không hề để Tiết độ sứ mới kế nhiệm là hắn vào mắt, giờ giết chết được Cao Khai Nguyên có lẽ hắn đã có tiếng rồi, khiến cả thiên hạ không ai dám coi thường hắn.

Đương nhiên so với chiến tích sau này của hắn thì cuộc chiến với Cao Khai Nguyên chẳng đáng là gì.

Thẩm Tranh trở lại hai mươi tuổi, kích động đến mức cả người run lên, đó chính là hắn có thể sửa chữa sai lầm lớn nhất của đời trước.

Bây giờ cho dù thế nào cũng không thể giết cả nhà thê tử được.

Bọn họ nhất định có thể tu thành chính quả.

Hiện tại thiên hạ đại loạn, hoàng tộc trong kinh thành nhao nhao trốn đi, phái người đi hỏi thăm một chút xem Vạn Vương đang ẩn nấp ở đâu, Mộ Thiên là nữ nhi của ông ta nhất định nàng ấy cũng đang ở cùng một chỗ. Sau khi thăm dò được nhất định phải đi tìm, bảo vệ nàng thật tốt.

Nghĩ tới đây Thẩm Tranh căng mặt phân phó: "Nghe kỹ đây, các ngươi mau đi hỏi thăm xem Vạn Vương đang ở chỗ nào, người này vô cùng quan trọng, đúng rồi, truy xét ở hướng đất Thục ấy."

"Dạ."

"Lui ra đi, để ta nghỉ ngơi một chút."

Đám người lui ra, Thẩm Tranh lại nằm lên giường, tính toán bước tiếp theo sẽ hành động như thế nào.

Lúc này Vệ Tề Thái tạo phản, Thẩm Tranh dẫn mười lăm ngàn kỵ binh theo hắn xuống Nam dẹp loạn. Kỵ binh mạnh mẽ tới mức đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, nghiền nát phản quân còn các Tiết độ sứ khác cũng không có vấn đề gì.

Đời trước hán nóng lòng lập công, ở Chá Châu chờ có một ngày, màn đêm buông xuống đã cùng kỵ binh lên đường, trực tiếp tới kinh thành, liên tiếp đánh hạ mấy thành trì rồi lập tức đuổi Vệ Tề Thái đang chiếm giữ kinh thành đi.

Trong cùng một ngày tuyên bố: Kinh thành đã được giành lại.

Sau đó hán tiếp tục xuống phía Nam cứu giá, cuối cùng đón hoàng đế trên đất Thục.

Hoàng đế bày tỏ: Thấm ái khanh tới thật đúng lúc, nơi này cũng có phản tặc, thái giám chết bầm với tên Thúc Vương đang liên hợp định phế trẫm, ái khanh nhanh nhanh thay trẫm san phẳng, giết chết đám người này đi.

Thấm Tranh không sao cả, dù sao Túc Vương không phải thân thích của hán, giết thì giết thôi, giết sạch toàn bộ, cả phủ không còn một người sống sót. Sau đó hán hộ tống hoàng đế hồi kinh rồi vô tình gặp được một nữ tử mỹ mạo khuynh thành trong cung, hỏi thăm mới biết đó là An Nghi quận chúa, hán liền xin hoàng đế tử hôn.

Hoàng đế lập tức nói: Thấm ái khanh, không thành vấn đề, việc này cứ để trẫm.

Đêm tân hôn của Thấm Tranh, nhắc khấn phượng che mặt tân nương, hán vui mừng ôm thê tử nói: "Về sau chúng ta sẽ là một đôi phu thê hạnh phúc."

Không ngờ thê tử cười lạnh: "Người giết cả nhà ta. Đừng nói đến phu thê hạnh phúc, chỉ có vợ chồng bất hòa thôi."

Sau đó ngẫm lại quả thực đả ngộ đêm tân hôn của hán quả thực rất đặc biệt, thê tử đã cười với hán một cái, mặc dù là cười nhạt.

Hán không thể không điều tra qua, kết quả rõ ràng cho hán biết, lúc đó phụ thân của An Nghi quận chúa và thê tử của Vành Vương đang ở trong nhà Túc Vương tị nạn, đều bị hán hạ lệnh giết hết. Không biết vì sao lúc đó quận chúa không ở cùng phụ thân và huynh trưởng, tránh được một kiếp nạn, nếu không bây giờ Thấm Tranh đã mất luôn cả thê tử.

Loại việc trâu bò đánh nhau ruồi muỗi vạ lây này này tất nhiên không phải do Thấm Tranh cố ý, đem trách nhiệm đổ lên đầu hoàng đế, tự nhận mình chỉ phụng lệnh làm việc.

Mộ Thiên mặt lạnh nói: "Hán là hôn quân, các người đứng là cá mè một lứa."

Thấm Tranh liền đi tìm chứng cứ chứng minh Vành Vương và Túc Vương thông đồng với nhau có ý định lập tân quân, là mưu phản nên giết.

Mộ Thiên ha ha: "Người nói gì thì chính là vậy." Tuyên bố án tử hình cho Thấm Tranh trong cuộc hôn nhân này.

Thế nhưng bây giờ thật tốt, Thấm Tranh hán thấy hối hận rồi, may mắn có thể làm lại lần nữa.

Bước đầu tiên là lập lại trật tự, phòng thủ thành Chá Châu, không đi đâu cả, nhân lúc Vành Vương chưa tới nơi Túc Vương tị nạn cướp cả nhà họ đến bên mình.

Ngày hôm sau Thấm Tranh khao thưởng đại quân, mở tiệc chiêu đãi các tướng lĩnh, toàn quân hòa hợp êm ấm.

Thấm Tranh đảo qua lần lượt từng người, trong lòng nhớ lại dáng dấp vài năm sau của bọn họ, người, chết cũng thảm; còn mấy người các người sao, cũng coi như trung thành, còn người, là chết vì bệnh chứ không phải chết trên chiến trường, thật không ngờ tới. Còn đám người các người quả thực là rất trung thành với ta, có lẽ nghĩ tới một ngày ta xưng vương, được ta phong quan tước vị, xin lỗi các người.

A, Thi Hoa Mậu ời là Thi Hoa Mậu, người là một tên xảo quyết bốn năm sau phản bội ta, mang năm nghìn tinh binh của ta đi. Người cứ đợi đấy, ít ngày nữa ta sẽ giết người.

Tiệc rượu sao, một bọn đàn ông ngồi cùng nhau uống rượu không có ý nghĩa. Trong thành người giàu nhao nhao góp tiền, đưa ca cơ nuôi trong nhà dâng lên, trợ hứng cho các đại tướng, cũng bày tỏ những ca cơ này đã bị Cao Khai Nguyên cướp đi và do các tướng quân cứu về nên chính là của các người.

Thấm Tranh không có hứng thú, một trăm nữ nhân này cũng kém xa một sợi tóc của Mộ Thiên, đang trong lúc hăng say có người báo lại: "Giáo úy bên trong quân doanh xin cầu kiến, nói là muốn dâng một mỹ nhân lên cho đại nhân."

Thấm Tranh liếc mắt: "Không gấp."

Tên binh lính bẩm báo cho đại nhân cảm thấy tiếc thay, nhiều lời hai câu: "Đại nhân, nghe nói nữ nhân này xinh đẹp như tiên nữ, doanh sĩ đều đã chạy tới xem náo nhiệt, vất vả lắm mới ngăn cản được."

Tướng lĩnh xung quanh cũng khuyên Thấm Tranh, ngài không muốn xem nhưng huynh đệ chúng ta muốn, gọi đến nhìn một chút ngài không thích có thể ban thưởng cho chúng ta cũng được.

Thấm Tranh cũng không mất hứng nói: "Gọi vào đi." Mắt nhìn người đang kêu la to nhất, trong lòng tự nhủ lát nữa thưởng cho ai cũng sẽ không thưởng cho người.

Sau đó rất nhanh có hai giáo úy mở đường mang một cô gái đến. Thảm Tranh cũng lười ngẩng đầu, một tay chống đầu một tay bưng li rượu uống một hai ngụm, chợt nghe người xung quanh mình thỉnh thoảng kêu: "A— Trời ơi— Đẹp quá." các kiểu. Hắn nghĩ thầm đám người này chưa từng trải việc đời như vậy sao.

Cảm thấy buồn chán ngẩng đầu lên nhìn người vừa tiến đến, vừa nhìn một cái suýt nữa hắn phun ngụm rượu ra ngoài.

Hắn cảm thấy mình nhìn nhầm rồi, dụi dụi con mắt, xác định lại người mà mình vẫn thương nhớ trước mặt.

Nàng mặc bộ váy vải thô cũng không che được vẻ quốc sắc. Hắn vô cùng hiểu nàng, nói khó nghe là dù có hóa thành tro hắn cũng có thể nhận ra được.

Thảm Tranh đứng ngay dậy, ba chân bốn cẳng đi tới trước mặt nàng, kích động run rẩy vươn tay, ôm người trước mặt vào lòng, ôm thật chặt: "Mộ Thiên!"

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Sau khi Lý Mộ Thiên lạc cha và anh thì cải trang thành dân lưu lạc đi đến đâu hay đến đó. Lúc nàng vào thành Chá thì thành đã bị Cao Khai Nguyên chiếm cứ, bọn chúng đóng cửa thành, trắng trợn đốt giết, may nàng mạng lớn, ẩn núp bốn phía nên giữ được mạng.

Đảo mắt một cái, Cao Khai Nguyên đã chết trong tay Tiết độ sứ Định Bắc Thảm Tranh, thành Chá đổi chủ, nàng không may mắn nên bị bắt vào đội thù thù may vá.

Vì phải sống chen chúc trong đám lưu dân nên không ai để ý kỹ đến nàng, miễn cưỡng có thể lừa gạt vượt qua kiểm tra. Nhưng đến khi yên ổn thì lại có người chú ý đến nàng, đưa một chậu nước bảo nàng rửa hết chỗ tro bụi trên mặt. Tiếp theo cả quân doanh đều chấn động, rất nhanh liền có người đưa nàng tới đây.

Nàng vừa vào đại sảnh liền chú ý tới hắn, người có địa vị cao ngồi ở trung tâm chắc chắn là Tiết độ sứ Định Bắc Thảm Tranh rồi.

Nàng rất kinh ngạc, vì hắn quá trẻ, lại còn đẹp trai.

Điều khiến nàng sợ hãi là lúc đầu hắn tỏ thái độ không liên quan đến mình, còn chẳng nhìn nàng một cái, đương lúc Mộ Thiên cho rằng hắn không có hứng thú với nữ nhân thì đột nhiên hắn đứng lên, đi về phía nàng, trước mặt mọi người ôm lấy nàng, còn gọi khuê danh của nàng.

Mộ Thiên.

Lý Mộ Thiên ngăn ra, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ, nhất quyết không được thừa nhận! Phụ vương nói, có rất nhiều người xấu nên tuyệt đối không được để lộ thân phận của mình nên nàng liền làm một con người vô danh.

"... Ta không phải là người người muốn tìm..."

Lại nói đến Thảm Tranh ôm thê tử, hắn xác định nàng không phải là một luồng khói mờ mịt mà là người thật ở trước mặt mình. Trong trí nhớ, nàng đỡ kiếm cho hắn, miệng phun máu tươi chết trong lòng hắn. Nghĩ đến đây, hắn hơi nghẹn ngào, ép nước mắt trở về, ngẩng khuôn mặt tươi cười lên: "Chính là nàng."

"Ta... có lẽ... không biết người..." Trước đây chưa từng gặp mà.

Ta! Không! Quen! Người!

Thảm Tranh sững sờ, vui mừng như rồng mây, thật sự quá tốt rồi.

Thê tử không hề biết hắn, hoàn toàn là một tờ giấy trắng. Không như đời trước, thê tử vừa nhìn thấy đã chửi rủa hắn.

Mộ Thiên mờ mịt chớp chớp mắt khiến tâm tình hắn xốn xang hẳn lên, vì vậy hắn cười nói: "Không biết ta thì sao chứ? Bây giờ biết cũng không muộn mà."

Mọi người thấy nữ nhân này được Tiết độ sứ đại nhân nhìn trúng thì không quan tâm nữa, tản đi, nhao nhao ôm ca cơ trong lòng uống rượu.

Lúc này Mộ Thiên còn xinh đẹp hơn cả thời điểm hai năm sau khi nàng gả cho hắn. Bây giờ nàng còn có chút ngây thơ với sự đáng yêu mê người.

Sao nàng lại lưu lạc tới đây? Chẳng lẽ đời trước cũng vậy? Chắc do lúc đó mình sót ruột lên kinh, đi đường suốt đêm nên chưa từng gặp nàng.

Kiếp này, ông trời thật tốt, cho hân gặp lại nàng. Vậy nàng đừng bao giờ mơ có thể rời hân nửa bước.

Thẩm Tranh buông Mộ Thiên ra, đột nhiên quỳ một chân xuống, ôm quyền nói: "Tại hạ Tiết độ sứ Định Bắc Thẩm Tranh tham kiến quận chúa điện hạ."

Lời này như một tiếng sấm nổ khiến bốn phía đều xôn xao. Mọi người hai mắt nhìn nhau, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, thấy Tiết độ sứ đại nhân khấu bái cũng vội vứt chén rượu trên tay xuống, quỳ xuống đón chào: "Tham kiến quận chúa điện hạ." Ca cơ cũng không dám động đậy nữa, dần dần cũng bị xung quanh ảnh hưởng nên lặng lẽ quỳ xuống.

"Không, ta không phải là... Ta không phải là..." Mộ Thiên còn nhớ phụ vương đã bảo, nếu kẻ xấu biết nàng là ai thì sẽ dẫn tới rất nhiều phiền phức. Dù sao cướp một nữ nhân bình thường về làm thiếp với cướp quận chúa về làm thiếp có khác biệt rất lớn. Hân có rất nhiều người muốn thử để được chiêu cáo thiên hạ.

"Tại hạ Tiết độ sứ Định Bắc Thẩm Tranh tham kiến quận chúa bệ hạ, tình thế hung hiểm, xin quận chúa cho tại hạ hộ tống người về kinh, nếu quận chúa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tại hạ e sẽ bị hoàng thượng giáng tội, không thể tha thứ." Thẩm Tranh thấy nàng băn khoăn thì nói thêm: "Xin quận chúa yên tâm, Thẩm Tranh trung với hoàng thượng, nhất định sẽ không làm bất cứ chuyện gì khiến công chúa bị thương tổn!"

Rốt cuộc Tiết độ sứ Định Bắc Thẩm Tranh này là ai? Minh chưa hề nhìn thấy hân, vậy sao hân biết mình là An Nghi quận chúa? Thái độ kiên quyết vô cùng chắc chắn, thật sự là kì lạ. Mộ Thiên thấy thân phận đã bị bại lộ nên đành tiếp nhận sự thật này, huống hồ Thẩm Tranh dám hứa hẹn trước mặt thuộc hạ, có vẻ khá đáng tin.

Nếu hân chỉ thêm thường sắc đẹp của nàng thì chắc chắn sẽ không lẽ độ với quận chúa như vậy.

"Mọi người mau đứng dậy đi, các vị đều là người trung nghĩa, vì tổ quốc mà chém giết, ta chỉ là một người con gái, có tài đức gì mà dám nhận cái cúi đầu của các vị." Mộ Thiên làm động tác cho mọi người đứng lên: "Ta tổn thọ mất."

Thẩm Tranh cời áo khoác xuống khoác thêm cho nàng: "Chỉ chú ý đến việc nói chuyện mà suýt quên mất, người đừng để bị cảm lạnh."

Quần áo của Mộ Thiên rất mỏng manh, chiếc áo choàng này giúp nàng ấm lên không ít, có người tốt với nàng, mặc kệ với mục đích gì, cũng không thể trực tiếp khiển trách nhưng lại không thể bày tỏ cảm xúc rất vui mừng khiến người ta được nước lấn tới: "Thẩm đại nhân, ta có một chuyện muốn nhờ..."

Thẩm Tranh quả thực cao hứng muốn nhảy dựng lên. Phải biết rằng ở kiếp trước, thê tử có thể nói với hân một câu thì nhất định không nói thêm câu thứ hai, chứ đừng nói chỉ đến mở miệng nhờ hân.

"Nàng nói đi!" Đừng nói là một chuyện, một trăm chuyện cũng được.

"Ta... Có hai nha hoàn, Tụng Nhị với Yên Lộ vẫn còn ở trong quân, người có thể thả các nàng lại cho ta không..."

Thẩm Tranh lập tức nói: "Lập tức truyền lệnh của ta, tìm rồi trả lại hai nha hoàn cho quận chúa, không được có sơ suất gì."

"Vâng."

Sau đó Thẩm Tranh lập tức phân phó người thu xếp chỗ ở cho quận chúa. Nếu không phải đây còn có bao nhiêu ánh mắt thuộc hạ theo dõi hân thì hân đã tự đi làm rồi.

Quận chúa vừa đi liền có người nói: "Đại nhân, chỉ là một quận chúa mà thôi, không đáng phải như vậy. Nếu ngài thích, tối nay có thể làm chủ rồi. Vệ Tề Thái ở kinh thành ngay cả tỷ tỷ ruột của hoàng đế cũng "xử" được thì một quận chúa tính là gì."

Bọn thuộc hạ này cần phải giáo dục lại ngay và luôn: "Ý của người chỉ cần để chịu là được nhưng lại không suy nghĩ xem Vệ Tề Thái là ai? Chúng ta là ai? Lần này chúng ta từ Định Bắc đi để xả thân vì triều đình, là trung hay là phản, trong triều đều có nhiều cách nói. Nếu vô lễ với quận chúa, không chừng thiên hạ sẽ nói Tiết độ sứ chúng ta có ý định làm phản, cần đánh dẹp ngay. Nhưng nếu chúng ta trọng đãi với quận chúa, người trong triều sẽ nhớ tới, đối đãi với quận chúa như vậy, chứng tỏ đối xử với hoàng đế và hoàng gia sẽ càng trung thành. Người tự suy nghĩ xem có phải không."

Mọi người liên tiếp gật đầu, rất nhanh đã nhất trí: Đại nhân nói rất có lí! Sai lầm của lão chúa công kia nhất định không thể tái phạm. Lần này thật sự nguy hiểm, đối xử với nhân sĩ trong triều còn cần có khuôn phép đấy chứ đừng đùa.

Cái gọi là thời kỳ sai lầm của lão chúa công là, năm đó cha của Thẩm Tranh – Thẩm Lâm tập hợp binh mã ẩu đã tranh giành địa bàn với mấy Tiết độ sứ. Hoàng đế liền phái Gia Thanh Hầu Bá đại diện cho triều đình xin bọn họ giữ mặt mũi cho triều đình đừng đánh nữa. Thẩm Lâm giận dữ nói người là cái quái gì mà ở đây vung tay múa chân, sao không đi khuyên người khác mà lại tới khuyên ta thu tay. Người không có lòng tốt, hừ, lão tử biết thừa trong triều có người xấu, hiện tại rõ ràng quân đã nghiêng về một phía.

Gia Thanh Bá chết.

Thẩm Lâm dám giết khâm sai đại thần của triều đình, chính là muốn tạo phản.

Hoàng đế lên tiếng: Thẩm Lâm tám phần là muốn tạo phản, mời binh mã trong thiên hạ tập hợp về đây đánh dẹp.

Các Tiết độ sứ bày tỏ lòng trung thành: Không có vấn đề gì, chỉ cần hấn dám xuống phía nam.

Sau khi Thảm Lâm tỉnh táo lại thì vô cùng hối hận, mắt thấy bản thân sắp trở thành loạn thần tặc tử nhưng vẫn không chịu thua, không nhận sai cũng không đi xuôi về nam.

Hoàng đế không dám tổ chức bắc phạt, Thảm Lâm cũng không kéo cò làm phản nên mọi chuyện cứ kéo dài như vậy.

Vào thời điểm đàm lao thì phải theo lao thì Vệ Tề Thái lại tạo phản, hai bên đều thờ phào một hơi.

Về sau Thảm Lâm mắc bệnh phải nằm liệt giường, trước khi về Tây Thiên liền nói với nhi tử: "Trước khi làm bất cứ điều gì phải suy nghĩ thật kĩ."

Nhưng Thảm Tranh không hề lĩnh hội được chân lí này, nếu lúc trước hấn không lỗ mắng thanh toán sạch phủ Túc Vương thì có lẽ vẫn chưa biết nghe lời lão già nói về cái thiệt ở trước mắt.

Mộ Thiên được sắp xếp ở trong một ngôi nhà của phú thương đã bỏ trốn, tận vườn cũng có một lực lượng hùng hậu canh gác.

Thảm Tranh chọn ra vài người phụ nữ có xuất thân tạm được từ trong nhóm người nhà chưa chết của mấy vị quan viên trong thành để chăm sóc cho quận chúa. Nếu tay nghề của hấn ổn thì đã thiên luôn vài thái giám để đưa nàng sai bảo rồi.

Mộ Thiên ngồi trên ghế tròn trong phòng khách, chống cằm nhìn mọi người ra vào vào, không nhận được nhỏ giọng nói với Tụng Nhị: "Cũng không phải là ở hấn, sao phải chuyển nhiều đồ vào thế làm gì."

Tụng Nhị hạ giọng đáp lại nàng: "Nô tỳ cũng nói thế với bọn họ nhưng họ bảo đây là phân phó của Tiết độ sứ." Ngụ ý là lời của nàng không có tác dụng.

Yên Lộ ra về thần bí tới gần: "Quận chúa, trước sau viện đều có binh lính, ngay cả muối cũng không chui lọt được..."

"Ta biết chúng ta đang bị hấn giam lại mà." Mộ Thiên lo lắng nói: "Ta thấy rất khó hiểu, sao hấn lại biết ta là ai chứ? Trước đây ta chưa từng nhìn thấy hấn, đúng rồi, hấn còn biết cả khuê danh của ta nữa."

Tụng Nhị với Yên Lộ âm thầm thờ dài, quận chúa là cành vàng lá ngọc, phải lưu lạc ở dân gian đã là bất hạnh lớn, bây giờ lại còn bị Tiết độ sứ tạm giam, chưa biết tương lai sẽ đi đâu về đâu. Nhưng có thể đoán đại khái, quận chúa xinh đẹp khuynh thành như vậy, giữ người ở lại, nhất định là có mưu đồ.

Tụng Nhị nói: "Quận chúa, buổi đêm chúng ta đào tẩu đi."

"Người nói mà chẳng biết suy nghĩ gì cả, chạy trốn mà dễ như thế à?!" Yên Lộ phản bác lại.

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo tới ngay, đột nhiên bà tử bên ngoài bẩm báo: "Tiết độ sứ Thảm Tranh cầu kiến."

Đương nhiên Mộ Thiên không muốn gặp: "Tụng Nhị, người đi thưa lại, nói thân thể ta không khỏe, không muốn..." Nàng còn chưa nói xong thì đã thấy có người đẩy cửa, Thảm Tranh nhanh chóng bước vào. Hấn mặc áo choàng đỏ cổ tròn, hai tay trống trơn, không mang lễ vật mà cũng không đeo đao trên người.

Vì vậy tiếng thông báo vừa rồi không phải cầu xin nàng đồng ý mà chỉ nói cho nàng biết trước một tiếng mà thôi.

"Tham kiến quận chúa." Thảm Tranh khom người ôm quyền coi như là hành lễ. Không đợi Mộ Thiên phản phó đã tự thẳng người rồi bảo hạ nhân đang bận bịu trong phòng: "Tất cả ra ngoài đi."

"Vâng." Mọi người vội vàng thả món đồ trong tay xuống, lui ra ngoài.

Nơi đây ai là chúa tể, vừa nhìn là hiểu ngay.

Mộ Thiên đã khôi phục cách ăn mặc của nữ tử quý tộc, bộ dáng này khiến Thảm Tranh nhớ lại khi trước kia, hấn hoảng hốt nói: "Nàng mặc thế này thật đẹp..."

Vừa thấy mặt đã khoa trương khen người khác đẹp, cũng quá dở hơi đi thôi, Mộ Thiên hơi nhăn mày.

Thảm Tranh ý thức được bản thân đã lỗ ló nhưng thấy hai gò má nàng đỏ ửng, tuy cũng là tức giận nhưng kiếp trước thái độ hận hấn đến tận xương tủy hoàn toàn khác biệt. Chính xác mà nói thì đây hấn là xấu hổ xen lẫn giận dữ và có thêm vài phần ngượng ngùng.

Thứ Thảm Tranh hấn không sợ nhất chính là đánh trực diện, thế từ đời trước lạnh lùng như băng mà hấn còn dám khiêu chiến thì đây đã là gì.

"Hôm nay ta đến không hề có ý định mạo phạm quận chúa nàng." Hiện tại vẫn chưa được, phải đợi thời cơ chín muồi.

"Không biết Thảm đại nhân đến có việc gì?"

"Ta nghe nói quận chúa bị lạc Vành Vương ở dọc đường. Ta muốn nàng nói cho ta biết nàng lạc phụ vương ở chỗ nào để ta phái binh đi tìm." Nói xong, hắn rút quyền bản đồ trong tay áo ra, trải lên bàn: "Tất cả thành trì đều ở đây, hy vọng quận chúa có thể chỉ ra nơi thất lạc."

Thấy hắn nói muốn giúp mình tìm người thân, Mộ Thiên vui mừng hỏi lại: "Thật ư?"

"Đương nhiên là thật, cho dù ta gạt ai cũng sẽ không gạt nàng."

"Chỗ này... Huyện Cô Phục... Bọn ta chia nhau ra từ đây. Vốn muốn đến đất Thục tìm Túc Vương nương tựa nhưng lúc đó huyện Cô Phục lại bị phản quân bao vây, dù ở đó được Hương Dĩnh hộ tống phá vòng vây thành công nhưng chẳng bao lâu sau bọn Hương Dĩnh bảo vệ bọn ta cũng bị giết chết. Ta với Tụng Nhị, Yên Lộ núp trong sơn động nên tránh được một kiếp. Về sau xuất hiện rất nhiều lưu dân nên phải chen chúc với bọn họ, cũng chẳng biết phải trốn đi đâu nên coi như là bị họ cuốn tới nơi này."

Thẩm Tranh càng nghe càng đau lòng, kiếp trước hắn chưa từng nghe thê tử nhắc qua những việc này, chắc hẳn trong suy nghĩ của nàng, đoạn thời gian này khổ không tả nổi, nghĩ lại mà kinh. Nếu không phải hắn tình cờ phát hiện ra thì chẳng biết nàng còn phải chịu bao nhiêu đau khổ nữa: "Nàng phải chịu khổ rồi."

Nghĩ lại về những đau khổ mà kiếp trước thê tử phải chịu: lạc cha và anh, chịu nhiều khổ đau, sống đầu đường xó chợ để trở lại kinh thành rồi lại nhận được tin tức cả nhà đã bị Thẩm Tranh giết chết rồi điều khiến nàng sụp đổ là hoàng đế còn gả bản thân cho hắn – kẻ thù giết cha, sau kết hôn thì mỗi ngày đều là giày vò. Nàng trở nên lạnh như băng không hợp tình người cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng bây giờ nàng với mình không thù không oán, tất thấy chỉ mới bắt đầu.

Chỉ cần luôn yêu thương nàng, nhất định sẽ tu thành chính quả.

Thẩm Tranh quyết định sẽ hết lòng che chở mầm cây tình cảm còn non này.

"Đúng rồi, quận chúa, nếu mấy ngày này có ai dám ức hiếp nàng thì nhớ bảo ta, ta nhất định sẽ trừng phạt bọn họ gấp bội! Nhất là mấy tên thô kệch trong quân doanh."

"Ý tốt của đại nhân ta xin nhận nhưng không đáng vì ta mà làm to chuyện đâu."

Thẩm Tranh vẫn không bỏ qua: "Nàng đừng khách khí với ta, nếu ai dám ăn hiếp nàng, nàng nói với ta, cam đoan sẽ cầm đầu hắn..." Suy nghĩ thấy có lẽ nói đến hơi máu tanh quận chúa sẽ không thích nên hắn sửa lời nói tiếp: "Cam đoan hắn sẽ bò đến trước mặt nàng dập đầu cầu xin tha thứ."

Mộ Thiên nói khẽ: "Mọi người cũng không dễ dàng gì, nhiều khi cũng là do vô tâm. Ta bây giờ rất tốt mà, nếu phải huy động nhân lực thì mọi người sẽ tưởng ta bị làm sao mất."

Thẩm Tranh cảm thấy có đạo lý: "Vậy nghe theo quận chúa." Hắn nhìn chung quanh một vòng, thấy trang trí trưng bày trong phòng tạm ổn mới nói: "Nơi đây không thể so với trong cung, xin quận chúa chịu đựng một chút. Nếu cần gì thì cứ nói."

Mộ Thiên thấy hắn vừa giúp mình tìm cha lại còn ân cần hỏi han mình nên tâm trạng dễ dàng cũng dần buông lỏng: "Cảm ơn Thẩm đại nhân, ngài đối đãi với ta đã rất tốt rồi, không cần phí tâm vì ta nữa đâu."

Thẩm Tranh vừa mừng vừa lo, cả đời trước hắn chưa từng nghe thấy lời cảm ơn của nàng. Hắn kích động nắm chặt tay nàng: "Nàng thật sự thấy ta đối xử với nàng tốt ư?"

Mộ Thiên không hiểu nổi hắn bị làm sao, đang êm đẹp thì tự dưng lại hưng phấn lên, nàng cuống quýt rút tay ra: "... Thẩm đại nhân, xin tự trọng..."

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Tụng Nhị thấy thế, trong lòng tự nhủ: Không thể nhìn được nữa, mở miệng chòng ghẹo quận chúa quá trớn, rõ ràng là được voi đòi tiên?! Quận chúa không tiện nói thì đành phải để nô tỳ là nàng ra mặt thôi: "Thẩm đại nhân, ngài đã đồng ý sẽ lễ độ với quận chúa nhưng sao bây giờ lại mạo phạm người?"

Yên Lộ thấy có người dẫn đầu liền phụ họa theo: "Đúng vậy, lời của đại trượng phu phải tứ mã nan truy chứ."

Mộ Thiên hoàn toàn đồng ý với lời của nha hoàn nhưng không biểu lộ gì, nhìn xem Thẩm Tranh định trả lời thế nào.

Hai nha hoàn này thật chướng mắt, từ nãy đến giờ vẫn luôn nhìn hấn chằm chằm, vì vậy hấn lạnh lùng nói: "Nơi đây không có chuyện của các người, ra ngoài."

Đương nhiên Tụng Nhị với Yên Lộ không nghe theo, thấy chết không sờn đứng trước mặt quận chúa.

Thẩm Tranh làm gì có trận chiến nào chưa từng thấy qua, trong lòng tự hỏi cái này có hữu dụng à? Hấn lớn tiếng nói: "Người đâu, hộ tống Tụng Nhị và Yên Lộ cô nương đến phòng bếp nấu nước pha trà." Vừa dứt lời liền có bốn tên lính, hai tên một người, dễ dàng kéo người ra ngoài.

"Quận chúa ——"

Mộ Thiên muốn đuổi theo nhưng bị Thẩm Tranh giữ cánh tay lại, nàng nhú mày, khó thở hỏi: "Người muốn làm gì?"

"Hai ta đang nói chuyện, bọn họ cứ chen mồm vào, phiền phức lắm. Nàng yên tâm, sau khi nói xong, ta sẽ trả lại hai người chưa mất một cọng lông nào cho nàng."

"Nói chuyện?" Như thể nhắc nhở Mộ Thiên: "Được, đúng lúc ta có việc muốn hỏi đại nhân."

Trời ơi tin vui, nương tử lại chủ động muốn nói chuyện phiếm với hấn.

Thẩm Tranh thấy nàng muốn nói chuyện tiến thêm một bước với mình thì rạo rức nói: "Nàng nói đi, chỉ cần ta biết thì sẽ nói hết cho nàng nghe."

"... Sao đại nhân lại biết rõ thân phận của ta? Biết thân phận của ta cũng được nhưng sao ngay cả khuê danh của ta cũng biết? Ta thật sự không thể nào hiểu được."

"À... Cái này..." Thẩm Tranh không ngờ lại là vấn đề này, hấn không cười được nữa, hơi nghiêng người, né tránh ánh mắt của nàng.

Đại sự không ổn, lần trước kích động quá, trực tiếp nói mình quen biết nàng khiến nàng sinh nghi rồi.

Mộ Thiên thấy hấn cứ ấp a ấp úng thì càng thấy hấn khả nghi: "... Người phái người điều tra ta?"

Xong rồi xong rồi, Tiết độ sứ phái người vào kinh thành điều tra quận chúa, sao nghe mà sờn hết cả gai ốc, nói không phải có ý đồ gì thì ai mà tin.

"Điều này... Khó trả lời lắm..."

"Nếu vậy Thẩm đại nhân cứ từ từ giải thích, ta sẽ kiên nhẫn nghe." Mộ Thiên nói thêm: "Đương nhiên ta không có ý khởi binh vãn tội người, chỉ là... hơi hiếu kì. Bởi đại nhân vừa nhìn đã nhận ra ta, ta nghĩ, với bộ dạng của ta lúc đó, ngay cả phụ vương cũng phải mất kha khá thời gian."

Bình bát yếm trà [1], xuất kỳ chế thắng [2], hiện tại trong mắt hấn, chiến trường quan trọng nhất chính là nơi có Mộ Thiên, lòng Thẩm Tranh đảo lộn cả lên, phải làm bằng bất cứ giá nào.

[1] Bình bát yếm trà: trong việc dụng binh, không thể tránh khỏi việc lừa dối quân địch để đem lại lợi thế cho quan ta và giành lấy chiến thắng.

[2] Xuất kỳ chế thắng: Dùng thuật khác thường để giành thắng lợi.

Hạ quyết tâm xong, Thẩm Tranh nhìn chằm chằm Mộ Thiên không chớp mắt cho đến khi nàng thấy sợ hãi, cả đường nàng đều không được bình yên, có mấy lần còn gặp nguy hiểm, vốn tâm thần chưa yên, giờ trong phòng chỉ có hai người họ khiến nàng càng thêm sợ sệt: "Ta, trên mặt ta có cái gì sao?" Nàng lại thấy hơi hối hận, biết thế không truy hỏi đến cùng.

Thẩm Tranh giả vờ giả vịt thờ dài một tiếng: "Thật ra ta không muốn nói chút nào vì phụ vương nàng liên tục nhắc ta phải giữ kín nhưng nàng đã hỏi tới cùng thì hôm nay ta không nói cũng không được. Ta biết nàng là bởi phụ vương nàng đã gả nàng cho ta rồi."

Không bằng nhân cơ hội này giúp "mâm non" trưởng thành hơn một chút.

Mộ Thiên không hề nghĩ ngợi lập tức quả quyết nói: "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!"

"Sao lại không có khả năng? Chẳng lẽ phụ vương bảo bối này sẽ không cho nàng lập gia đình, không gả nàng cho Tiết độ sứ Định Bắc Thẩm Tranh?" Việc đã đến nước này thì tuyệt đối không thể nhả ra được nữa.

Tuy không nói thẳng là không cho lấy Tiết độ sứ nhưng cũng chẳng khác gì mấy, thân là hoàng tộc làm gì có ai thích Tiết độ sứ chứ? Tuy phụ vương nàng không nói không gả nàng cho Tiết độ sứ nhưng từ trước đến giờ nhắc đến phiên trấn ông toàn nói những điều ác ngôn, sao có thể gả hôn ngọc quý như nàng cho người ông ghét chứ.

Giờ nàng đang gặp nạn ở đây, không thể kéo thêm thù hận cho phụ vương, bảo Thẩm Tranh biết phụ vương chán ghét hấn, nếu không sẽ gây bất lợi cho người.

"Ta, đương nhiên ta hiểu phụ vương ta nhất, ông sẽ giữ ta ở lại kinh thành, sẽ không gả ta đi xa đâu." Miệng Mộ Thiên hơi vênh lên, kì thật chính nó đã

biểu hiện tâm sự của nàng

"Quận chúa nàng vẫn chưa trưởng thành gì cả, đây chính là lí do tại sao lúc trước ta không muốn nói cho nàng biết nguyên nhân." Thẩm Tranh vô cùng đau lòng: "Phụ vương thương nàng? Giữ nàng ở lại kinh thành? Nàng thử nhìn lại xem, bây giờ kinh thành như thế nào? Đại bắt kính mà nói, ta thấy trong thiên hạ này, nơi nguy hiểm nhất là kinh thành, ai cũng có thể đến. Hôm nay Vệ Tề Thái đi nhưng ngày mai còn Trương Tề Thái, Lý Tề Thái. Quan lại với ngoại thích thì loạn chính, phụ vương nàng đang ở trong vòng xoáy đó, sợ ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn. Nếu ông ấy thực sự thương nàng thì nhất định sẽ đưa nàng đến nơi yên bình, ví dụ như phiên trấn Định Bắc."

Mộ Thiên mơ hồ cảm thấy có gì sai sai nhưng cũng thấy hắn nói có lý: "Nhưng... Nhưng... Ta chưa từng thấy phụ vương nhắc đến."

"Nếu phụ vương nói chi tiết cho nàng biết thì chẳng phải quãng thời gian còn lại ở khuê phòng nàng sẽ lấy nước mắt rửa mặt ngày ngày à?"

"Đương nhiên là không, phải tự biết thân phận mình là gì, sớm thích ứng với hoàn cảnh thôi." Giọng nàng không lớn nhưng lại rất kiên định.

"Ồ? Vậy nếu bảo nàng gả cho Tiết độ sứ Loan Lâm Lô Hợp An thì nàng có chịu không? Năm nay hắn ta năm mươi tuổi, ba nhi tử thân sinh, mười dưỡng tử, nghe nói từ lúc mười ba tuổi sống không thể không có nữ nhân, hàng đêm làm tân lang. Hàng năm đi thu tô thuế của phiên trấn Bình Hà, hiện tại hắn có thể lực lớn nhất. Nàng đừng tưởng hắn lịch lãm, tuổi càng lớn dung mạo càng oai phong gì đó. Hắn là người vô cùng béo, bụng như đang mang đứa thứ tư vậy."

"... Phụ vương sẽ không hại ta, sẽ không bao giờ để ta gả cho lão già như vậy." Nàng nói thầm.

"Đương nhiên Vành Vương thương yêu quận chúa nàng nhất rồi, càng nghĩ càng cảm thấy ta với nàng xứng đôi nên đã ngầm thư từ qua lại với ta để kết hôn sự này."

Mộ Thiên thấy hắn càng nói càng bất thường: "Phụ vương ta sẽ không bao giờ làm thế, ông sao có thể lén lút kết giao với Tiết độ sứ chứ, nếu bị hoàng thượng phát hiện sẽ không tha cho."

"Vì vậy ta mới nói là lén lút thư từ qua lại. Dù sao ông ấy cũng biết, tuy hoàng đế không có quyền nhiều nhưng chinh đốn một vương gia không phải không làm được." Thẩm Tranh đã tính kĩ càng từ trước, nhất định hắn có thể dỗ dành Mộ Thiên dựa vào ngực mình. Việc cần làm nhất là không nóng vội, chậm rãi nói để nàng tin tưởng.

"Không đâu, phụ vương sẽ không làm chuyện nguy hiểm như vậy..." Đột nhiên Mộ Thiên phát hiện ra sơ hở của hắn: "Chẳng phải người bảo có thư từ qua lại sao? Vậy thư đâu?"

"Đương nhiên là ở Định Bắc rồi, ta rất coi trọng thư của nhạc phụ đại nhân, xuất binh đánh trận cũng không thể mang theo người. Nàng đừng quên chúng ta đang ở Chá Châu. Đúng rồi, phụ vương nàng còn sai người mang một bức họa của nàng đến cho ta, nếu không sao ta có thể liếc mắt một cái là nhận ra nàng chứ!" Thẩm Tranh âm thầm tán thưởng, mình đúng là cái khó ló cái khôn, càng nói càng giống y như thật.

Mộ Thiên sững sờ, có đạo lý, thế cũng có thể giải thích tại sao hắn biết mình.

Nàng khẽ cắn môi, Thẩm Tranh thấy nàng xoắn xuýt thế thì cố nhịn cười.

"Thật không?"

"Còn có thể giả sao? Là một bức họa khổ ngang, do họa sĩ vương phủ nàng vẽ, tên Ngô Túc gì đấy. Ta treo trong phòng ngủ, mỗi tối đều phải thấy nó mới ngủ được, hình dáng của nàng đã sớm khắc sâu trong đầu ta rồi. Thế nên bất kể nàng hóa trang thế nào ta cũng có thể nhận ra. Tuy trước kia ta chưa từng gặp nàng song trong lòng đã đối đãi với nàng như thể từ rồi."

Phụ Vành Vương chính xác là có một môn khách tên là Ngô Túc am hiểu thi họa, phụ vương rất hay tán thưởng hắn. Mộ Thiên xoắn xuýt, nàng chưa có biện pháp nào cả.

Thẩm Tranh thừa thắng xông lên: "Trong đó còn vẽ một con mèo Li Hua, phụ vương nàng bảo nàng gọi nó là Ly Nô, nàng thích nó nhất nên ông ấy bảo họa sĩ vẽ nó lên cùng."

"... Không biết Ly Nô có sống được không... Đang trốn ở nơi nào... Đến lúc chúng ta hồi kinh, không biết nó có quay về không..."

Thẩm Tranh thấy nàng dao động sáu bảy phần rồi thì dứt khoát bình tĩnh ngồi xuống ghế, hai tay đặt lên bàn, nói chuyện như bình thường: "Ngày sinh tháng đẻ của nàng, nàng thích ăn cái gì, sợ cái gì, ta đều biết hết."

"Ta sợ cái gì? Thật kì lạ, chính ta cũng không biết mình sợ cái gì."

Còn mạnh mẽ? Thẩm Tranh nâng cằm, hỏi hột nói: "Lên năm tuổi nàng cùng phụ vương đến nhà con rể Tề tướng làm khách, kết quả người ta vô cùng thích ngỗng, nuôi vài chục con béo khỏe trắng như tuyết, nàng cùng đứa trẻ con cùng tuổi của nhà đó trêu con ngỗng lớn. Cuối cùng bị nó đuổi chạy quanh sân, eo còn bị ngỗng mổ một cái."

Phụ thân sợ mẩu thân nàng trách cứ nên về nhà đã phân phó người hầu không được phép tiết lộ nửa câu, vì vậy nên ngay cả mẩu thân nàng cũng không biết chuyện, sao Thẩm Tranh hắn lại biết? Chẳng lẽ phụ vương thật sự nói cho hắn?

"Sao ngươi lại biết?"

"Đương nhiên là phụ vương nàng nói cho ta biết, hơn nữa còn dặn dò ta là nàng sợ ngổn ngang nên ngàn vạn lần không được để nàng nhìn thấy chúng. Phụ vương thật sự rất thương nàng đấy, lúc ta thấy phong thư đó, tựa như thấy tình yêu thương bao la của người cha dành cho con gái vậy. Ôi, hy vọng lão nhân gia người đã thoát khỏi hiểm cảnh, bình an giống nàng bây giờ."

Kiếp trước sau khi thê tử mất, hẩn lật lại xem hết những vết tích nàng để lại khi còn sống, trong đó ghi lại những thứ tốt đẹp nhất trong kí ức của nàng, bao gồm về người họa sĩ, Ly Nô và những chuyện này.

Mộ Thiên ngày càng thiếu tự tin: "... Vậy bây giờ ngươi muốn thế nào?"

Muốn thế nào? Ta muốn nhiều thứ lắm. Thẩm Tranh không ngờ có thể thành công thoát hiểm, hơn nữa còn gặt hái được nhiều chiến tích ngoài ý muốn như vậy nhưng vẫn kiềm chế vui sướng, bình tĩnh nói: "Vì thế, nàng là thê tử chưa về nhà chồng của ta nên không cần đề phòng ta. Với lại, chuyện lúc trước, vì ta đã coi nàng là thê tử nên vô cùng lo lắng đến an nguy của nàng. Vì vậy, đột nhiên thấy nàng xuất hiện trước mặt mới nhất thời không kìm lòng, chỉ hơi đường đột, hy vọng nàng đừng trách ta."

Lời giải thích này dễ tiếp nhận hơn những gì hẩn làm trong thực tế nhiều. Tuy Mộ Thiên không hiểu chính sự nhưng cũng biết đạo lý người dưới hiên sao có thể không cúi đầu. Nàng đành phải nói: "Ngay từ đầu ta đã không ý định trách ngươi. Ta nói rồi, ngươi là võ tướng, không nên nhận giống người đọc sách. Nhưng cũng cần chú ý một chút, nhờ xảy ra phiền phức gì thế nào cũng bị thiên hạ chế giễu."

Ngay cả hoàng thất các ngươi còn mang bọc quần áo trốn đi hết rồi thì còn gì đáng cười hơn nữa chứ? Thẩm Tranh nghiêm túc cam đoan: "Nàng đừng lo lắng, ta tự có chừng mực."

Mộ Thiên thấy hẩn nói chuyện mạch lạc rõ ràng, cũng không hung dữ như trong truyền thuyết, ít nhất thì ở một chỗ với hẩn lâu như vậy, nàng không bị bất cứ thương tổn gì. Hơn nữa với lời khai hẩn cung cấp, dường như bọn họ có hôn ước thật. Nàng ngồi xuống nhưng vẫn cách hẩn một khoảng, "Ngươi sẽ đi cứu phụ vương ta sao?"

"Phụ thân nàng cũng là phụ thân ta, phụ thân thân sinh của ta đã mất, giờ còn phụ thân nàng thôi, ta không cứu ông ấy thì cứu ai." Hiện giờ ai hẩn cũng dám trêu, chỉ có lão thái son là không thể thôi.

"Còn cả mẫu phụ với các vương huynh nữa."

"Nàng cứ yên tâm đi. Nhất định bọn họ sẽ bình an trở về!" Kê đầu sỏ là hẩn đây không ra tay thì chắc sẽ không xảy ra cái chết.

Mộ Thiên thấy sắc trời đã tối, cảm thấy phải đến sáng mai hẩn mới hạ lệnh đi tìm người. Dù sao cũng là nhờ người giúp đỡ nên nàng xấu hổ không dám thức giấc. Nhịn một lúc, trời đã bắt đầu tối hẩn mà hẩn vẫn không có ý định rời đi.

"... Thẩm tướng quân... Có thể gọi đám Tụng Nhị trở về không..."

Hạ lệnh đuổi khách rồi, thật ra nếu hẩn vẫn cứ không đi thì nàng cũng không làm gì được. Tuy nhiên hôm nay đã nói nhiều thứ, có một số chuyện nàng cần chậm rãi tiêu hóa, Thẩm Tranh nghĩ cho nàng chút thời gian cũng nên nói: "Thật ra ta có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng nhưng suy cho cùng thì có người ngoài cũng không tiện nói... Thôi được rồi, nàng không muốn nghe thì ta không nói." Chậm chạp đứng dậy, đi về phía cửa.

Mộ Thiên không khỏi cảm thấy áy náy, người ta không coi mình là người ngoài, giải thích những việc trong lòng, bản thân lại xử xử không hợp tình hợp lý, nàng khê lắm lắm: "... Không phải là ta không muốn nghe..." Nhưng sợ nói muốn nghe, hẩn lại ở lý đó không đi khiến lòng nàng vô cùng mâu thuẫn.

Ôn nhu hiền lành người như vậy, thật đáng yêu, thật muốn kéo vào lòng yêu thương một phen nhưng Thẩm Tranh bắt mình phải bình tĩnh lại, không nhận được việc nhỏ ắt hồng mưu lớn. Nhưng đi tới cửa, ý xấu lại nổi lên, giả bộ điềm tĩnh như không có chuyện gì thuận miệng nói: "Vậy, ta đi đây... Nương tử."

"... Mời đi thông thả."

Rất nhanh sau đó, Mộ Thiên mới phát hiện có gì sai sai, đóng kỹ cửa mới thờ hồn hẩn, thật là, nhất định là cố ý, trước khi đi còn muốn miệng chiếm tiện nghi của mình.

- - - - -

Mèo Mộ Thiên nuôi là mèo Dragon Li

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Thẩm Tranh ra đến sân viện của quận chúa, sai hộ vệ đưa nha hoàn Yên Lộ tới căn phòng bên cạnh, còn một người khác tên là Tụng Nhị thì được thả về hầu hạ quận chúa.

Hộ vệ tuân lệnh, nhanh chóng đi làm.

Thẩm Tranh mới ngồi xuống, hộ vệ đã áp giải Yên Lộ đến.

"Hừ!" Yên Lộ bị ảnh hưởng không khí của phủ Vạn Vương nên luôn thấy căm hận những Tiết độ sứ "hại nước hại dân" vì thế bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng thể hiện sự khinh bỉ của bản thân.

Nàng ta vốn có đôi mắt xếch, bây giờ còn lườm nguýt khiến đôi mắt như treo ngược lên.

"Người có thái độ gì đấy, cộp cái có con mắt dựng ngược à?"

Hộ vệ áp giải Yên Lộ đá đầu gối nàng một cái khiến nàng kêu một tiếng rồi quỳ xuống đất, trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi, không dám trừng mắt nhìn nữa, cúi đầu cắn môi không dám nói gì.

"Ta định ném ngươi vào doanh kỷ. Rồi ta sẽ nói với quận chúa là ngươi đã lên trốn đi, cũng có thể là đi tìm Vạn Vương gia báo tin, không chừng quận chúa còn khen ngươi là người hầu trung thành. Ngươi cũng hiểu việc hành quân đánh trận khiến các huynh đệ nín hóng rồi, có thể gặp được nữ nhân xuất thân từ vương phủ da thịt mềm mại, điều đó thật là may mắn."

Yên Lộ nghe xong, gần như muốn khóc lên: "Nô tỳ đã hầu hạ quận chúa từ khi còn bảy tuổi... Ngài không thể làm vậy với nô tỳ."

"Ban đầu ta định chọn Tụng Nhị nhưng lại thấy quận chúa rất thích nàng ta mà Tụng Nhị cũng rất trung thành nên ta sợ nếu có gì không may xảy ra với nàng ta thì quận chúa sẽ không mặc kệ được."

"Không, Thẩm tướng quân, thật ra quận chúa không thích nàng ta, nàng ta hay nói lung tung, tính tình lại lỗ mãng. Nô tỳ từ khi bảy tuổi đã bắt đầu hầu hạ quận chúa, luôn trung thành và tận tâm với người nên bên cạnh quận chúa không thể không có nô tỳ." Yên Lộ bò lên vài bước: "Ngài đừng đưa nô tỳ đến doanh kỷ, nô tỳ hứa sẽ hầu hạ quận chúa thật tốt."

"Thế à? Ta lại thấy Tụng Nhị trung thành hơn ngươi, lúc này người đầu tiên chống đối ta chính là nàng ta."

Cùng nghề là oan gia, cùng công việc là kẻ địch, quan hệ của Tụng Nhị và Yên Lộ cũng khá hòa hợp nhưng dù sao không phải tỷ muội ruột thịt nên không thể không ghen ghét đố kỵ, đặc biệt là lúc rơi vào hoàn cảnh khó khăn như thế này.

Yên Lộ gạt nước mắt kể lể: "Nàng ta có cái miệng vô cùng lợi hại, vừa có thể cãi nhau vừa có thể ăn. Trên đường không có nhiều thức ăn, rõ ràng đã dặn ăn ít thôi nhưng nửa đêm nô tỳ lại thấy nàng núp dưới chăn ăn gì đó, hôm sau hỏi lại thì không chịu thừa nhận. Chỉ lo cho bản thân mình mà không quan tâm sống chết của người khác thì làm sao có thể trung thành hơn nô tỳ được."

Thẩm Tranh đã sớm đoán được lúc khó khăn không thể không xảy ra mâu thuẫn, hẳn giả vờ nói: "Xem ra ngươi là người trung thành, bản tướng trách oan ngươi rồi. Không bắt ngươi đến doanh kỷ nữa cũng được, nhưng ngươi phải hầu hạ quận chúa cho thật tốt."

"Nô tỳ sinh ra là để hầu hạ quận chúa, nhất định sẽ cố gắng hầu hạ tốt hơn trước gấp trăm lần." Yên Lộ sợ Thẩm Tranh đổi ý, vội vàng thể hiện lòng trung thành.

"Tốt, bốn tướng đã biết, nếu như vậy..." Thẩm Tranh nháy mắt với hộ vệ bên cạnh, hộ vệ móc ra một túi bạc vụn, hất ném túi bạc tới cạnh Yên Lộ: "Quận chúa mới vào thành, nếu muốn ăn, muốn dùng cái gì mà chúng ta là một đám nam nhân khó tránh khỏi không chu đáo nên phải nhờ người chăm sóc cho quận chúa. Nếu nàng cần gì người luôn luôn phải có mặt, muốn mua gì người phải lập tức mua. Còn dư bao nhiêu coi như thưởng cho người."

Quận chúa không thiếu cái gì càng không cần ra ngoài mua, kẻ ngốc cũng biết là cho nàng.

"Vâng.. Nô tỳ nhất định sẽ luôn bên cạnh quận chúa... xem người cần gì." Yên Lộ cẩn thận thêm một câu: "Sau đó lập tức nói với tướng quân ngài."

"Ừ, người biết là tốt, còn nữa, bình thường nên thông minh một chút, cái gì nên cái gì không nên nói trước mặt quận chúa phải suy nghĩ cho kỹ. Người làm tốt thì sau sẽ không thiếu ngày lành, nếu làm không tốt ta sẽ khiến người phải ăn từng thỏi bạc này."

Ở đời trước, của hồi môn của Mộ Thiên chỉ có mình Yên Lộ mà không có Tụng Nhị nên hẳn đoán Tụng Nhị gây ra chuyện rồi khó tránh khỏi cái chết. Nếu muốn mua chuộc đương nhiên nên mua chuộc người có mạng lớn hơn. Hơn nữa Yên Lộ nhu nhược hơn Tụng Nhị, mua chuộc cũng dễ dàng hơn.

Hazz.. Hẳn còn phải mua chuộc cả nha hoàn...

"Vâng... Vâng... Vâng... Nô tỳ không dám, nhất định sẽ làm theo phân phó của đại nhân."

"Người đi ra ngoài đã lâu, nên quay về đi, trở về muộn cần thận Tụng Nhị nói xấu người trước mặt quận chúa." Thẩm Tranh vung tay lên: "Đi xuống đi, cầm lấy lá trà trên bàn, quay về phải bám sát như nào chắc bốn tướng không phải dạy người."

"Nô tỳ biết phải trả lời như thế nào, nô tỳ cáo lui." Yên Lộ như nhặt được mạng đi ra ngoài, cất bạc thật kỹ, bụng một bình đựng trà chạy một đường về tiểu viện của quận chúa. Nàng vừa bước vào đã thấy quận chúa lo lắng hỏi: "Em vừa đi đâu vậy? Làm ta lo lắng gần chết."

"Người bị Thẩm Tranh đưa đi phải không, hẳn nói gì với người? Uy hiếp người giám thị quận chúa đúng không? Người đồng ý?" Tụng Nhị là người thẳng thắn nói chuyện thẳng thắn, nói một hơi những nghi ngờ trong lòng ra.

"Người đang nói cái gì vậy, ta đồng ý cái gì? Tiết độ sứ bảo ta qua lấy lá trà!" Nàng đặt bình trà đựng lá trà xuống: "Người ta còn chưa nói gì thì đừng phỏng đoán lung tung, quận chúa còn chưa đủ hoảng sợ sao?"

Tụng Nhị mở nắp ra ngửi: "Trà ngon đấy... Cũng không biết là yên tâm cái gì."

"Ai biết, dù sao ta chỉ biết nếu không có Thẩm tướng quân nhận ra quận chúa thì chúng ta bây giờ có trà để uống sao? Lúc đói mà uống máu người thì cũng không cảm thấy khác gì đâu."

"Còn nói không có chuyện gì, lúc này người đâu có thể này, thái độ đột nhiên lại thay đổi, nói không có gì ai mà tin được."

"Ta vì nhìn thấy lá trà nên xúc động nghĩ bây giờ kiếm một chỗ để ở không phải là dễ dàng, nếu người không muốn trải qua ngày tốt đẹp thì có thể đi đi, đừng xúi giục quận chúa coi chừng làm hỏng chuyện lớn, điều này người có thể gánh vác sao?"

"Ồ! Đây không phải là người ham mê phú quý sao? Quận chúa bị người ta bắt nạt mà nô tài như người chỉ lo cho bản thân được sống ngày tốt lành, mặc kệ chủ tử sống chết có đúng không?"

"Ta ham mê phú quý? Người còn dám nói như vậy, trong đám lưu dân có một tên nam nhân ăn mặc còn bẩn hơn cả ăn mày sờ soạng người một cái mà người đã khóc chết đi sống lại đêm hơn nửa đêm, bây giờ đi ra bên ngoài chịu được khổ sao, nếu không thể thì đừng có nói cho sướng mồm." Yên Lộ nhìn về phía quận chúa: "Quận chúa, người đừng hiểu lầm, nô tỳ chỉ nghĩ dù sao trốn cũng không thoát được, chỉ bằng quản miệng mình cho tốt, cẩn thận họa từ miệng mà ra."

"Người sợ chứ gì?" Tụng Nhị hung dữ nói: "Người nói như vậy còn không phải là có ý khua khích à?"

"Nói nhảm, người không sợ sao?" Đền hoàng đế cũng phải sợ đó.

"Được rồi, đừng cãi nhau nữa." Mộ Thiên bắt đầu nói: "Bây giờ bên cạnh ta chỉ còn hai người các em, thế mà các em còn cãi vã, bót tranh cãi đi. Yên Lộ nói có đạo lý, trước mắt không nghĩ được cách gì thì ít nhất đừng nói những lời không nên nói. Nếu bị người khác bắt được nhược điểm, ta chỉ sợ Thẩm Tiết độ sứ sẽ nổi giận, đến lúc đó ta cũng không bảo vệ được các em, dù sao cũng đang ở trên địa bàn của người ta. Nghĩ kỹ mà nói, chi phí ăn mặc của chúng ta đều do người ta cấp, cũng đừng nói xấu làm tổn thương người khác."

Yên Lộ thấy mình chiếm thượng phong thì đắc ý: "Quận chúa, nô tỳ đi nấu nước pha trà cho người."

Tụng Nhị không vui, nói: "Nô tỳ đi rửa trà cụ." Rồi quay người đi hướng ngược lại.

Mộ Thiên hai tay chống cằm, cực kỳ buồn phiền, Thẩm Tranh nói chuyện hôn ước, nàng đã khó phân biệt được thật giả, nha hoàn lại không bót lo được. Mẫu phi và các tỷ tỷ không ở bên cạnh thật là cô đơn, không có người nào để chia sẻ tâm sự.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy chuyện hôn ước là thật nhưng nàng vẫn muốn giữ khoảng cách, đợi gặp được phụ vương thì nói sau.

Hôm sau, trời trong nắng ấm, vạn dặm không có mây, Thẩm Tranh mặc áo giáp đi thị sát quân doanh.

Thấy mặt Thẩm Tranh tràn đầy dáng vẻ tươi cười, mấy người cấp dưới dù không biết vì sao lại cười nhưng cũng mỉm cười theo đại nhân chắc chắn không sai.

Từ nhỏ Thẩm Tranh lớn lên ở quân doanh, mọi người đều biết hắn là người thừa kế nên lúc còn bé đã có uy quyền. Còn về quân công Thẩm Tranh cũng không thấp hơn người khác, Cao Khai Nguyên cũng do hắn chém ngã xuống ngựa đấy.

Thẩm Tranh ngồi trong quân trưởng, thu lại dáng vẻ tươi cười khiến bầu không khí đông cứng lại. Hắn không nói lời nào, không ai dám lên tiếng.

Hắn liếc mắt nhìn Thi Hoa Mậu: "Đã chinh đồn quân đội xong chưa?"

"Bẩm đại nhân, đã chinh đồn và bố trí xong, lúc nào cũng có thể nhổ trại lên đường." Thi Hoa Mậu là Tư Mã hành quân phụ trách việc này.

"Phải không? Nếu đúng như vậy thì sao lúc ta đi trong doanh trại lại nghe tiếng nữ nhân khóc?" Thẩm Tranh khẽ nghiêng tai, mặt trầm xuống: "Có phải trong quân doanh có người giấu nữ nhân hay không?"

Mọi người nhìn nhau, cất giấu nữ nhân đương nhiên là có, ai trong quân doanh mà không giấu giếm nữ nhân? Huống chi bây giờ trong quân vô cùng yên tĩnh, không ai nghe thấy tiếng nữ nhân khóc.

Thẩm Tranh vỗ án, tức giận nói: "Thiên hạ đều nói phiên trấn của chúng ta làm loạn đất nước, lần này lên kinh cứu giá đầu tiên là để rửa sạch tiếng xấu của chúng ta – một cơ hội tốt để biểu thị sự trung thành với triều đình. Thời điểm này lại có người dám làm dao động quân tâm, giấu nữ nhân trong quân doanh, quân đội như vậy thì sao có thể đánh bại loạn tặc, giúp đỡ hoàng thất?"

Nhìn khắp nơi không ai dám lên tiếng.

"Còn đứng ngây ra đây làm gì? Lục soát cho ta!"

"Vâng" Phó sứ chịu trách nhiệm quản lý kỷ luật trong quân doanh vội vàng lui ra, dẫn người đi lục soát quân trưởng.

Dứt lời, Thẩm Tranh trở lại chỗ, lạnh mặt chờ kết quả kiểm tra. Việc này mọi khi tìm thì không ra, ấy vậy mà lần này phát hiện tới năm mươi phụ nhân.

Mọi người nhìn sắc mặt của Thẩm Tranh thì thầm nghĩ lần này coi như xong, xui xẻo bị ăn roi rồi.

Nghiêng mắt nhìn Thi Hoa Mậu, bởi vì hắn là Tư Mã hành quân nên mọi rủi ro bị đổ hết lên đầu hắn.

Thẩm Tranh nhìn về phía Thi Hoa Mậu, cười lạnh nói: "Mấy ngày trước ta đã bảo người chinh đồn quân doanh, đây là cái mà người gọi là chinh đồn sao? Khó trách bọn lính dám giấu giếm nữ nhân, thì ra chỉ nghe lời người chứ không phải là ta."

Thi Hoa Mậu không ngờ Thẩm Tranh đột nhiên chất vấn, vội vàng quỳ xuống, ôm quyền thỉnh tội: "Là thuộc hạ xử lý không chu toàn, quản lý lỏng lẻo."

Lúc này lại có hai tên lính tiến lên báo: "Bẩm báo đại nhân, vừa rồi bọn thuộc hạ đi kiểm tra phát hiện trong trưởng của Tư Mã hành quân có hai phụ nhân."

Thẩm Tranh cười lạnh hai tiếng, đi quanh Thi Hoa Mậu nói: "Hừ, giữ hai nữ nhân bên người thì không biết Tư Mã còn bao nhiêu sức lực ra chiến trường? Ta đang nói về trận đánh ban ngày kia."

Trong trưởng toàn người thô kệch, có người không nhịn được cười to.

Thẩm Tranh trở lại chỗ ngồi, trầm giọng nói: "Đưa Thi Hoa Mậu ra ngoài chém." Đền phòng có người tiến lên xin tha, hắn lập tức đề bạt một người có thể khiến mọi người tin phục: "Trận đánh với Cao Khai Nguyên, Tần Phi Bách có công, thăng lên làm Tư Mã hành quân."

Ban đầu Tần Phi Bách còn nghĩ lai lịch của mình kém cỏi, cần phải phấn đấu vài năm nữa, không ngờ Thẩm Tranh lại hào phóng như vậy, nhất thời mừng rỡ: "Tạ đại nhân!"

Trong trưởng có rất nhiều người trẻ tuổi, thăng chức cho Tần Phi Bách để bọn họ thấy hy vọng, ngược lại không rảnh quan tâm đến Thi Hoa Mậu phạm kỷ luật trong quân nữa, huống chi mọi người đều biết hắn đã làm việc quá phận, lại dám giấu hai nữ nhân trong trưởng, coi như một người thì thôi đi, lại còn dám độc chiếm hai người thì đúng là không công bằng.

Lúc này Thi Hoa Mậu mới kịp phản ứng lại, thấy mình thật sự chết chắc rồi, không ngừng la to nhưng vẫn bị lôi xuống dưới.

Thi Hoa Mậu tuy là tướng quân lâu năm bên cạnh Tiết độ sứ nhưng liên tục không lập chiến công gì, lần này lại phạm sai lầm nên bị chém thì chỉ có thể nói lên rằng Tiết độ sứ đã nhìn hắn lâu rồi, không ai muốn nhận lấy xui xẻo này cả.

"Truyền lệnh xuống dưới, tất cả doanh trưởng phải giữ nghiêm kỷ luật, người nào vi phạm sẽ bị xử giống Thi Hoa Mậu. Về phần các phụ nhân, phát cho

mỗi người mười lượng bạc để bọn họ tự về nhà."

"Đại nhân quan tâm đến dân chúng như vậy, mọi người ai cũng sẽ ca ngợi tiếng tốt của ngài." Một gã quân sư vội vàng nịnh hót.

Thẩm Tranh hiểu rõ liếc lão một cái, chứ người nghĩ ta rảnh đến mức thả người còn cho bạc mà không có lí do à?

Tạm thời hẳn chưa có ý định rời đi, chờ có tin tức một nhà Vành Vương rồi tính sau.

Lúc này cứ phòng thủ trong thành, thiên thời địa lợi, nếu Vệ Tề Thái đưa vài người nữa đến càng tốt.

Đang tính toán thì có người lặng lẽ báo lại: "Đại nhân, quận chúa triệu kiến ngài."

Thẩm Tranh mở cờ trong bụng, thật sự là song hỷ lâm môn, vừa xử lý xong Thi Hoa Mậu thì quận chúa lại gọi mình, hẳn quay lại phân phó: "Từ từ kiểm tra các doanh trưởng, chờ quân lệnh sẽ nhổ trại." Nói xong hẳn bước ra khỏi trường, nhảy lên ngựa đi tới chỗ quận chúa.

Có phải suy nghĩ cả đêm hôm qua nàng đã hơi tiếp nhận mình là phu quân của nàng rồi? Thẩm Tranh càng nghĩ càng vui vẻ, vừa xuống ngựa chân đã bước như bay, đến cửa phòng thì vung tay lên xua đuổi đám thủ vệ, lập tức đẩy cửa bước vào.

Lần này Mộ Thiên ngồi ở trên giường trong phòng, cách bức rèm che, thấy Thẩm Tranh đi vào lập tức ngăn cản: "Ngài đừng đến đây, ngài đó nói chuyện đi."

Thẩm Tranh nhìn, bức rèm này treo cũng cao quá đi, trong lòng tự nhủ muốn ra về với ta sao?

Được rồi, làm gì thì làm đi, ta đã quen rồi.

Cảm xúc thay đổi thất thường, ngày càng xa lánh hẳn thì càng chứng minh lời nói hôm qua nàng đã đặt trong lòng rồi.

Hắn đi đến bên bàn trà ở gian ngoài, tự tay pha trà: "Nàng kêu ta tới có chuyện gì? Đừng nói, để ta đoán xem, có phải muốn hỏi thăm tin tức phụ vương nàng không?"

"Ừ..."

"Tôi qua ta đã sai người đi thăm dò, nhanh nhất cũng phải mất ba đến năm ngày mới có tin tức."

Khoan đã, nếu như vậy không phải là ba đến năm ngày sau nàng mới muốn gặp lại ta sao, vậy cũng không được.

Thẩm Tranh nghiêm túc nói: "Nhưng mà nếu nàng hơi suy nghĩ cũng sẽ biết cần ba đến năm ngày mới có tin tức. Vì vậy hôm nay nàng gọi ta đến đây chắc có chuyện khác muốn nói, chuyện Vương gia chỉ là lí do mà thôi."

Mộ Thiên hơi luống cuống, nàng thật sự không muốn thừa nhận mình chỉ muốn hỏi tin tức của phụ vương, không phải điều đó khẳng định nàng là người không biết suy nghĩ sao?

Giọng nói Thẩm Tranh trầm ổn vang lên: "Ta đang chỉnh đốn kỷ luật trong quân doanh, nghe nói quận chúa cho gọi thì chạy như bay tới đây, quận chúa có việc xin cứ nói thẳng."

Cách bức rèm che, Mộ Thiên mờ mờ thấy hẳn đang mặc quần phục.

Chết mất, người ta đang làm việc chính sự, mình không có việc gì lại mời người ta tới, nếu nói không có chuyện gì quan trọng không phải là đang đùa giỡn người ta sao, mời thần thì dễ mà tiễn thần thì khó.

"À... Thật ra ta muốn... bày tiệc mời ngài, được ngài chăm sóc mà chưa có cơ hội cảm ơn ngài."

Thẩm Tranh ở bên ngoài gõ gõ ngón tay ra vẻ khó xử, thật lâu sau mới đề xuống được cảm giác vui sướng, làm bộ nói: "Đều là người một nhà, không cần khách khí, tùy tiện ăn một chút gì đó là được rồi." Thấy nàng không phản bác câu nói "người một nhà" lại khiến hẳn thầm vui sướng một lúc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngự Nhi

Nương tử mờ tiệc chiều đãi hẳn, hẳn là hình ảnh xông hương đốt đèn dưới ánh trăng tĩnh mịch, một bình rượu ngon được mỹ nhân uống cùng, vành tai và

tóc mai chạm nhau.

Hắn rất vui sướng mong chờ.

Nhưng ông trời không chiều lòng người, trong lúc chờ đợi lại có viên quan địa phương và phú thân cũng muốn mời hắn dự tiệc, thời gian cũng vào ngày hôm đó.

Thẩm Tranh một mực từ chối không đi.

Tin tức vừa truyền ra không lâu, bên kia quận chúa đã sai người đến báo tin: Chuyện ổn định thành trì là chính sự không thể trì hoãn, yến tiệc của ta kéo dài sau cũng được.

Nàng cũng đã nói như vậy, nếu hắn không đi làm chính sự thì có vẻ hắn là một kẻ hoang đường rồi. Nhưng nếu chuyện này trì hoãn thì coi như xong, lời nói thay đổi, không biết bị kéo dài tới năm nào tháng nào nữa.

Thẩm Tranh tỏ vẻ không cần, ta uống rượu xong sẽ đi tìm nàng, thế là xong.

Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng Thẩm Tranh vẫn bảo Lỗ Tử An chịu trách nhiệm trông coi bên ngoài, rồi rào bước vào nhà thủy tạ đã hẹn sẵn, nhìn cả một bàn sơn hào hải vị và mấy người đàn ông trung niên bụng phệ không có đầu óc, mặt mũi tràn đầy vẻ tươi cười nhưng đừng nói là cười, quả thực là muốn giết người.

"Tướng quân chịu hạ mình đến phủ tiếp kiến chúng tiểu nhân, tiểu nhân thật sự có phúc ba đời." Dẫn đầu đứng lên là một người râu quai nón cung kính ôm quyền: "Tiểu nhân Trần Thực là em trai của thứ sử Chá Châu - Trần Hưng, tướng quân chém nghịch tặc Cao Khai Nguyên, giúp tiểu nhân báo thù cho huynh trưởng, đại ân đại đức suốt đời không quên." Nói đến đây, hắn vén hai vạt áo lên, quỳ gối trước mặt Thẩm Tranh dập đầu bái lạy: "Xin nhận của tiểu nhân một lạy."

Những phú thân có dòng dõi trong thành đến cùng Trần Thực cũng quỳ hết xuống.

Thẩm Tranh vốn kiêu căng từ trước tới giờ, dẫn đầu đi đến chỗ thượng vị ngồi xuống, thờ ơ nói: "Ta vì nước giết địch, cũng không phải là vì huynh trưởng của ngươi, không cần bái lạy ta."

"Bái lạy chính là vì muốn bái lạy, nếu không nhờ có tướng quân là thần binh trên trời hạ phàm thì không biết thành Chá này còn phải sống trong tay tên phản tặc Cao Khai Nguyên kia bao lâu nữa, trăm họ lâm than, dân chúng lâm vào cảnh khốn khổ, hôm nay trong thành trật tự ngay ngắn, bách tính chạy trốn bên ngoài đều trở về nhà, tất cả đều là nhờ tướng quân ban ơn! Hôm qua tướng quân phóng thích phụ nữ và trẻ em, chém Thi Hoa Mậu vì phạm quân kỷ, quân kỷ nghiêm minh chính là may mắn của dân chúng thành Chá —— trời xanh chiếu cố thành Chá, phái tướng quân tới đây ——".

Thẩm Tranh đã nghe nhiều lời nịnh hót nên bản lĩnh này chưa đủ để khiến hắn lộ vẻ cảm động. Trên mặt vẫn duy trì nụ cười, nhưng trong lòng lại đang chửi rủa, cái đám thân sĩ vô đức, ham sống sợ chết này, chắc là biết rõ Cao Khai Nguyên sẽ tới nên chạy trốn suốt đêm, không ngờ rằng con đường phía trước lại bị phản quân ngăn chặn, không có cách nào đi về phía trước, đành lui về thành Chá. Thứ sử Trần Hưng bị Cao Khai Nguyên giết chết, là vì trách nhiệm của hắn, cho dù tạm thời chạy thoát thì khi đại loạn qua đi cũng vẫn bị xử lý, không có cách nào hoàn toàn chạy thoát cả.

"Tướng quân chính là ân nhân cứu mạng của bọn tiểu nhân ——".

Bờ môi quyến rũ của Thẩm Tranh như cười như không. Cao Khai Nguyên hoàn toàn là phản tặc, trước tiên là vào thành cướp của nhà phú hộ, trên danh nghĩa Tiết độ sứ tốt xấu gì cũng là tướng lĩnh của một quốc gia, tuy rằng cũng có lúc cầm binh lính đi cướp giết nhưng mỗi trấn đều có cách vận hành quân phí, tài chính của mình, không phải là lúc cấp bách thì sẽ không động đến phú thương, quyền quý ở địa phương. Vì vậy, những lời xu nịnh bản thân mình của đám người này cũng có thể bỏ qua được.

"Các ngươi cũng biết, thành Chá mới đoạt lại từ trong tay nghịch tặc, phủ kho rỗng tuếch..." Thẩm Tranh quét mắt nhìn cao lương mỹ vị trên bàn: "Vì sao còn muốn phô trương lãng phí, khoản tiền này tiết kiệm lại, tiếp tế dân chúng không phải tốt sao?"

"Không không không không —— người đã hiểu lầm rồi, chút ít món ăn này là thân thích ở quê của tiểu nhân đưa tới, đều là đồ tự mình làm, vốn không tốn tiền, đầu bếp cũng là người nhà cả." Trần Thực cười đến sắc mặt đều cứng lại: "Thật ra chúng tiểu nhân vốn không dám quấy rầy tướng quân, gia đình tiểu nhân có một phụ nhân được chọn đi hầu hạ quận chúa, nghe nói tới nay đại nhân có thời gian rảnh rồi, trong lúc cuồng quýt đã đặt mua một chút thức ăn đơn giản, hi vọng tướng quân không ghét bỏ, chúng tiểu nhân muốn bày tỏ một chút tâm ý, cũng không hao tốn gì nhiều."

Quả nhiên là tìm đến quận chúa, nếu không làm sao biết được tới nay hắn rảnh rồi.

Diễn xong cảnh "Yêu quý sức dân", Thẩm Tranh nói: "Đã như vậy, tất cả các vị đứng lên đi."

Trần Thực vui mừng khôn xiết, vừa mới đứng lên liền tiến tới rót rượu cho Thẩm Tranh, sau đó bỏ bầu rượu xuống, vỗ đầu một cái: "Trông tiểu nhân này, tiểu nhân là loại đàn ông thô tục tiếp khách thì có cái gì thú vị chứ, người đâu, gảy một khúc nhạc nhỏ trợ hứng cho đại nhân." Mặc kệ là làm gì, mục đích cuối cùng cũng là khiến Thẩm Tranh vui vẻ.

Đến khi cần dùng đến mỹ nhân mới có chút hối hận, sau mấy lần lục soát kỹ càng các gia đình mới chọn ra mười mấy nữ tử có dung mạo tư thái thích hợp.

Đoán trước được rằng Thẩm Tranh chinh chiến bên ngoài không mang theo nữ nhân, nói không chừng ghen lâu như vậy thấy đàn bà đều sẽ vô cùng say

mê, chắc sẽ không quá bất bẽ.

Trần Thực vừa dứt lời liền có mấy nữ tử trẻ đẹp tiến vào, dẫn đầu là thứ nữ của Trần Thực, đêm qua hẳn đã mất cả đêm tận tình khuyên bảo mới thuyết phục được nữ nhi.

Đêm trước, nữ nhi Trần thị chảy nước mắt cả đêm vì bị yêu cầu phải hiến thân cho giặc.

Nhưng lúc này thấy trên ghế là một thiếu tướng quân mày kiếm mắt sáng, tư thế oai hùng bất phàm, trong lòng chẳng những không phản cảm mà ngay cả hai má cũng nóng lên.

Trần Thực ném một ánh mắt về phía nữ nhi.

Trần thị ôm tỷ bà khẽ nói: "Đều xấu rồi."

Ôi, có phải là bố trí cho lão tử không vậy? Ngươi không thấy lão tử là người đứng đắn đã có nương tử sao?

Thẩm Tranh giả vờ thương thức, nghe xong liền hỏi Trần Thực: "Đều là xử nữ?"

"Dạ dạ dạ, đúng ạ."

"Hừ, vậy là có ý gì?"

Trần Thực sững sờ, chẳng lẽ Tiết độ sứ thích nguyệt trang. Vốn nhất trí nhưng không nói trực tiếp, hẳn nâng chén rượu hướng về phía những người khác nháy mắt kêu họ đi ra giảng hòa.

Những người khác thấy Trần Thực cũng không ứng phó được, toàn bộ đều co rúm lại.

Ngay lúc Trần Thực đang khó xử, bỗng nhiên cảm giác bả vai trầm xuống, thấy một bàn tay của Thẩm Tranh khoác lên vai hắn, dọa hắn run lên, làm đổ hơn quá nửa rượu ra ngoài.

"Ta là người thô kệch, không giống như các ngươi là người đọc sách nho nhã, một câu có thể nói rõ ràng lại nói quanh co lòng vòng, vô cùng khó hiểu làm người khác phải suy đoán. Ta và các ngươi cứ nói thẳng, các ngươi đã bằng lòng cung kính kết giao với Thẩm Tranh ta thì tự nhiên ta cũng sẽ không bạc đãi các vị. Chỉ cần ta còn ở lại thành Chá một ngày thì sẽ bảo vệ phủ đệ của các ngươi không bị quấy rối, của cải cũng không mất dù chỉ một chút." Mọi cách lấy lòng chẳng phải vì chuyện này sao.

"Tạ... tạ tướng quân!" Trần Thực và đám người nghe xong vô cùng vui mừng đứng dậy bái lạy.

"Bây giờ quận chúa ở thành Chá, chúng ta làm thần tử dù một khắc cũng không được chậm trễ, mọi thứ đều lấy hoàng thất làm trọng, có cái gì muốn hiếu kính, có thể hiếu kính đều phải giữ lại cho quận chúa điện hạ."

Điều này rất không bình thường. Trần Thực đáp lời: "Dạ dạ, đều theo phân phó của tướng quân." Nhưng trong lòng lại rất kinh ngạc, Thẩm Tranh mà lại có thể nói ra câu lấy hoàng thất làm trọng ư? Trước kia hẳn chỉ cho là Thẩm Tranh và mấy tên Tiết độ sứ ở trấn khác giống nhau ngang ngược kiêu ngạo, không coi ai ra gì, là người ít học. Hơn nữa, tuổi hắn còn trẻ chắc sẽ càng cố tình làm vậy, không ngờ người này lại còn biết cách đối nhân xử thế. Thực ra kính trọng hoàng thất cũng tốt, giả vờ kính trọng hoàng thất cũng được, ít nhất bề ngoài ra vẻ như vậy là đủ.

"Đều nghe theo phân phó của đại nhân." Trần Thực vung tay lên: "Bưng thêm rượu ngon hơn lên đây!"

Lúc này có mấy tỷ nữ đi vào, tư sắc còn kém xa nữ tử đàn tỷ bà trong sảnh khiến người ta chẳng có hứng thú ngắm nhìn tí nào.

Chợt Lộ Tử An vốn nên canh giữ ở cửa lại xông vào hô to: "Đại nhân người này đáng ngờ!"

Vừa dứt lời thì tay áo một tỷ nữ lóe lên tia sắc bén đâm thẳng về phía Thẩm Tranh. Kiếp trước vì có người hành thích nên Thẩm Tranh mới mất đi Mộ Thiên, giờ phút này lại có người hành thích nên nhất thời con tức giận xuất hiện, mọi người theo bản năng đều tránh né, chỉ có riêng hắn ngược lại đạp đổ cái bàn, đối diện với thị nữ kia.

Tỷ nữ thấy hắn không tránh, đầu tiên là sững sờ sau đó hô lớn: "Thẩm tặc nhận lấy cái chết đi."

"Là nam nhân — Á — là nam nhân đáng giả —" Trần Thực hô to, vội vàng kéo con gái đến bên người, run lấy bầy trốn vào một góc.

Hôm nay, Thẩm Tranh đi dự tiệc không mang theo bội đao nhưng dù tay không tác sát thì hắn vẫn thừa sức đối phó với một tên thích khách.

Đối mặt với tấn công, hắn chỉ nghiêng người tránh rồi thuận thế bắt lấy cánh tay đối phương bẻ ngược khớp xương lại, chợt nghe một tiếng răng rắc, một cánh tay của thích khách đã bị phế đi.

Con giận của Thẩm Tranh vẫn còn sót lại chưa tiêu tan, hắn nhấc chân đạp một cái khiến tên kia bay xa mấy trượng.

Lỗ Tử An và những hộ vệ khác vội tới trước mặt gất gao đề tên thích khách lại.

Lỗ Tử An nói: "Đại nhân, đều là lỗi của thuộc hạ, chờ tới khi tỳ nữ này đi tới mới phát hiện ra người này khả nghi." Thẩm Tranh thuận tay rút bội đao của hộ vệ ra, không nói hai lời đã cắt tai bên trái của thích khách xuống: "Kẻ nào phải ngươi tới? Nói, ta sẽ cho ngươi được chết một cách thống khoái, nếu không từng đao từng đao sẽ băm vằm ngươi!"

Mặt thích khách đầy máu, không biết có phải do máu làm mờ mắt hay không mà hắn còn thấy chết không sờn, hắn nhắm mắt lại cười lạnh: "Ta làm theo sự ủy thác của quận chúa."

Quận chúa thế mà lại thuê sát nhân giết người! Trần Thực nhìn về phía đám thương nhân giàu có: Vừa rồi Tiết độ sứ đại nhân vẫn còn nói muốn lấy hoàng thất làm trọng mà, sao, làm sao lại giết người rồi? Quận chúa chết chắc rồi, chết chắc rồi.

"Nói hươu nói vượn, bây giờ nương tử của ta không còn lý do gì để giết ta nữa!"

Im phăng phắc.

Trần Thực vội vàng thu ánh mắt lại. Tiết độ sứ đại nhân nói cái gì, nương, nương tử? Nhất định là ta đã nghe nhầm, khoan đã, chẳng lẽ đó là nguyên nhân quận chúa muốn giết hắn? Làm thành phu thế? Không thể nào, Tiết độ sứ không phải nói hắn là người yêu nương tử sao? Ôi chao, thật hỗn loạn, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe.

Thẩm Tranh hờn hển, đá liên tục mấy phát, đá đến nỗi tên thích khách kia miệng phun máu tươi, ho khan không dứt: "Ngươi dám lừa lão tử? Rốt cuộc là ai sai ngươi tới đây?"

Lỗ Tử An vừa từ trong khiếp sợ khôi phục lại tinh thần vội khuyên nhủ: "Đại nhân, cẩn thận đừng đánh chết người."

"Đánh chết hắn? Tiện nghi cho hắn quá rồi, lão tử muốn bóc xương lóc thịt hắn để nhắm rượu!" Thẩm Tranh lớn tiếng phản bác: "Đi nghe ngóng một chút, bây giờ quận chúa đang ở đâu?"

Trần Thực nuốt nước bọt xuống, chỉ ra bên ngoài nói: "... Bẩm đại nhân có lẽ... có lẽ đang cùng phu nhân của tiểu nhân... nói chuyện ở chòi hóng mát..." Bên này Thẩm Tranh cùng bọn họ uống rượu, bên kia quận chúa liền cùng các quý phụ trong thành gặp nhau.

"Vậy thì tốt rồi!" Thẩm Tranh đi ra nhanh ra ngoài: "Trời hắn lại, bịt miệng hắn, đi theo ta."

Chờ đám người Thẩm Tranh rời đi, Trần Thực mới bò ra, nhìn trái nhìn phải rồi đánh một quả rắm. Hắn ngã ngồi trên mặt đất nói: "Nữ nhi, con không sao chứ?"

"Ngươi đẩy ngươi đẩy, sao có thể nói quận chúa đang ở đây? Tiết độ sứ đại nhân này chắc chắn là đi chất vấn rồi, ngộ nhớ, ngộ nhớ..." Một phú thân oán giận nói: "Vậy làm thế nào bây giờ?"

"Không tổ giác, hắn cũng có thể thăm dò được mà, nhờ hắn quay lại trách tội chúng ta hiểu rõ tình hình nhưng không báo chẳng phải là còn thảm hơn bây giờ sao?"

"Thăm? Thích khách cũng trà trộn vào được, còn muốn sống sao? Khâm sai triều đình phái đến phiên trấn đều chết trong tay phụ tử chúng nó, vừa mấy hôm trước Tư Mã bị giết vì không tuân thủ quân pháp, đầu chúng ta quý hơn đầu bọn họ sao?"

Trần Thực quay sang nói với nữ nhi đang khóc ròng: "Con mau trở về nói với phu nhân, mau thu dọn hành lý chạy trốn luôn đi, dù thế nào cũng đừng trở về —"

Trần thị không dám trì hoãn, chạy ra bên ngoài, không lâu lại quay lại: "Vườn trước và sau đều bị hộ binh canh giữ rồi, không ra được." Mọi người nghe xong chỉ cảm thấy đại nạn đã tới, khóc thành một dòng sông.

Mộ Thiên đang cùng đám Trần phu nhân nói chuyện phiếm trong chòi hóng mát, đột nhiên thấy một đội hộ vệ vọt vào, tiếp theo là một người bị đâm, ban đầu nhìn thoáng qua thì là nữ nhân nhưng khi cẩn thận nhìn kỹ thì phát hiện ra gương mặt đầy máu kia chính xác là nam nhân.

"Á—" Có phu nhân hoảng sợ hét lên, ngay sau đó những người vốn không muốn kêu cũng làm theo, những tiếng kêu thất thanh liên tiếp vang lên.

"Đều giải ra ngoài đi!" Thẩm Tranh phản bác: "Lỗ Tử An, ngươi canh giữ ở cửa ra vào."

"Vâng!"

Tụng Nhị không muốn ra ngoài nhưng vẫn bị Yên Lộ mạnh mẽ lôi ra khỏi cửa. Trong nháy mắt chỉ còn lại hai người Thẩm Tranh và Mộ Thiên.

Mộ Thiên kinh hãi nhưng vẫn cố can đảm, run rẩy nói: "Đây là thế nào? Nhanh như vậy đã ăn xong rồi à? Bọn họ chiêu đãi không chu toàn sao?"

Bên trong chòi hóng mát trang trí đơn giản, chủ yếu là vì hóng mát, dụng cụ cũng không nhiều lắm, Thẩm Tranh kiểm tra cẩn thận một phen, không có chỗ để ẩn nấp mới tạm thở phào nhẹ nhõm.

"Cho nàng gặp một người."

"Này, người kia là ai vậy?"

Thẩm Tranh vô cùng tức giận tố cáo: "Hắn nói là nàng phải người đến hành thích ta."

Đầu Mộ Thiên ửng lên, tai ù không dứt, chờ đến lúc phản ứng kịp thì vội vàng giải thích: "Ta, ta không có, ta không có phải người giết người." Cảm thấy bản thân giải thích chưa đủ rõ ràng, sợ Thẩm Tranh hiểu lầm, nàng nói: "Ta, ta thật sự không biết người này." Nếu như Thẩm Tranh thật sự cho là mình muốn giết hắn, dưới con mắt giận hờn thì làm sao đây?

Năm đó, cha hắn cũng vì Gia Thanh Bá khăng khăng tranh cãi nhiều hơn vài câu liền giết người, hắn bị người ta hành thích sao có thể không huyết tẩy thành Chá?

Ý định ban đầu của Thẩm Tranh là tố tố cáo: Nàng xem những người xấu xa này muốn chia rẽ quan hệ của chúng ta.

Nhưng lúc này nhìn qua biểu hiện của nương tử hắn liền lập tức ý thức được bản thân không giải thích rõ ràng, vội nói: "Ta biết không phải là nàng phải người, nàng đừng sợ, ta chỉ muốn cho nàng xem một chút tên ác nhân muốn chia rẽ quan hệ giữa ta và nàng. Xảy ra chuyện này, lại liên quan tới nàng, bản thân ta cũng muốn tự mình đến nói rõ ràng với nàng. Nếu như ngày mai, nàng từ miệng của người khác biết được chuyện này, ta sợ nàng sẽ nghĩ ngợi lung tung, cho là ta sẽ gây bất lợi cho nàng."

Máu chảy đầm đìa như vậy, Mộ Thiên nào dám nhìn, quay lưng đi, nói: "Cảm ơn người đã tín nhiệm ta như vậy. Ta thật sự không nghĩ ra tại sao hắn lại nói là do ta phải tố." Bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, nàng nghiêm mặt nhìn hắn: "Người có bị thương không?"

Lần đầu tiên Thẩm Tranh được thê tử quan tâm, lập tức nở cò trong bụng, muốn vỗ ngực chứng tỏ thân thể mình khỏe mạnh, không cần lo lắng. Nhưng nghĩ lại cảm thấy không được, như vậy chẳng phải là bỏ lỡ cơ hội tốt hay sao. Lòng ngực vừa nhô lên lập tức thu về, ôm ngực ai ôi một tiếng: "Nàng vừa nói, quả thật là bắt đầu cảm thấy đau, mới vừa rồi bị tên thích khách này đá mấy phát vào ngực, thật sự đau quá đi mất."

Mộ Thiên vừa nghe hắn bị hành thích ở yến hội có liên quan lớn đến mình thì vội vàng đỡ hắn, lo lắng nói: "Vậy người mau ngồi xuống đi, người đừng để xảy ra chuyện gì đấy."

Thẩm Tranh giả vờ trên người có thương tích, tỏ vẻ hành động bất tiện từ từ chuyển qua trước ghế dựa ngồi xuống, lập tức đưa mắt nhìn tên thích khách kia.

Tên thích khách vô cùng bất bình, dường như đang nói rớt cuộc là ai đá ai đây? Là người đá ta cơ mà?

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

"Có phải người rất đau không, ta sẽ sai người gọi đại phu tới ngay."

Thẩm Tranh định vỗ tay nương tử nói: "Có nàng quan tâm ta như vậy là đủ rồi." nhưng cân nhắc tình huống hiện tại không thích hợp để nói như vậy nên hắn nhẹ nhàng lắc đầu: "Chính sự quan trọng hơn, hay là thăm vấn hắn trước đi."

"Người vẫn quan trọng hơn, người này thăm vấn lúc nào cũng được mà."

Thấy hàng lông mày của Mộ Thiên tràn ngập sự lo lắng, Thẩm Tranh vô cùng vui mừng, nàng để ý đến mình đó: "Không sao, ta không phải là giấy, cũng không bị thương ở chỗ hiểm."

"Người đừng có cố gắng chống đỡ. Nếu người có mệnh hệ gì, trách nhiệm của ta quá lớn."

Thẩm Tranh cảm thấy bầu không khí lúc này rất tốt, giả vờ như không để ý phủ bàn tay của mình lên mu bàn tay nàng: "Đừng lo lắng, ta không sao."

Ban đầu nàng chăm chú quan sát tí mĩ khí sắc trên gương mặt hắn, không chú ý tới tay hắn, nhưng đợi một lúc, không thấy hắn bỏ tay ra, nàng mới cảm thấy kỳ lạ.

Mộ Thiên vừa bực mình vừa buồn cười rút tay ra: "Xem ra là người chẳng có chuyện gì rồi."

Hắn liền tìm bậc thang cho mình đi xuống: "Ngồi một lúc, cảm thấy tốt hơn rồi." Hắn đứng dậy kéo miếng vải rách trong miệng thích khách ra: "Không phải người nói quận chúa phải người tới đây sao? Vừa rồi người cũng đã nghe thấy đấy, quận chúa vốn không biết người."

Thích khách nhìn mắt quận chúa, đột nhiên gào khóc vùng lên: "Quận chúa, người nhất định phải cứu tiểu nhân —— tất cả đều là tiểu nhân nghe theo người phân phó ——"

Mộ Thiên vội vàng lùi về phía sau một bước: "Người nhìn đi người diễn giả lắm, nếu ta thật sự phải người đi ám sát Tiết độ sứ, nhất định ta sẽ chọn người nếu bị bắt sẽ không bao giờ khai là tử sĩ của ta. Người vừa mở mồm liền bảo ta cứu người, người nên biết đồ tội danh mưu sát Tiết độ sứ cho ta càng không thể cứu được người. Rốt cuộc người là ai? Vu cáo hãm hại ta thì người có lợi gì? Hơn nữa người đi hành thích một mình như thế rất khó thành công, giống như cố ý để bị bắt vậy."

Thẩm Tranh giờ tay lên muốn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nương tử huệ chất lan tâm [1] một chút, nhưng xét thấy lúc này đã "thất thủ" nên không dám manh động nữa, giờ tay lên gãi cái ót rồi lại buông xuống: "Nghe thấy rồi chứ, người nhìn người ngu xuẩn như vậy còn tới hành thích, xem ra chủ tử của người tám phần cũng không phải kẻ thông minh, mau khai ra, ta sẽ cho người được chết một cách thống khoái, nếu không..."

[1] Huệ chất lan tâm: người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết – Nguồn: Leo Săn Sư Tử –

Thích khách bị vạch trần nhưng vẫn mạnh miệng cãi bướng: "Quận chúa —— người nói Thẩm Tranh vô lễ với người, bảo nô tài hành thích hần, còn nói sau khi xong chuyện, hồi kinh sẽ chu cấp cho nô tài năm trăm lượng hoàng kim, nô tài vốn không muốn làm, nhưng người nói nô tài là hộ vệ của vương phủ, không muốn cũng phải làm, nếu không khi hồi kinh sẽ bảo vương gia lấy mạng của nô tài. Từ lúc thất lạc ở trấn Cô Phú, nô tài đã phụng mệnh vương gia đuổi theo các người, cuối cùng ngày hôm qua mới gặp được Tụng Nhị, vừa gặp nàng ta đã sai khiến nô tài làm chuyện này. Quận chúa, người không thể qua cầu rút ván."

Mộ Thiên tức giận nói: "Người bớt nói xằng bậy đi, người vốn không phải hộ vệ của vương phủ, ta hoàn toàn không biết người! Được, người nói người là hộ vệ của vương phủ, vậy hình dáng vương gia thế nào?"

"Vương Gia bốn mươi tuổi, dáng người mập, râu quai nón dài ba tấc [2]."

[2] Tấc: Đơn vị đo lường chiều dài. 1 tấc bằng 1/10 thước hoặc bằng 10 phần (tương đương 4 cm). (wikipedia)

Thẩm Tranh thấy Mộ Thiên nhú mày, trong lòng tự nhủ thế mà nói đúng, tiểu tử người xem ra cũng có chút lai lịch: "Tốt lắm, vậy con mắt nào của vương gia có vết sẹo?"

Mộ Thiên liếc mắt nhìn Thẩm Tranh một cái, lập tức truy hỏi: "Đúng vậy, đặc trưng rõ ràng nhất của phụ vương ta sao người không nói?"

"..."

Thẩm Tranh đi lên đá vào đầu vai hần khiến hần ngã lăn: "Tại sao không trả lời? Có phải đang suy nghĩ mắt trái hay mắt phải? Hay là đang lừa người? Ta cho người biết, mắt trái Vành Vương có một vết sẹo dài một tấc, chỉ cần gặp qua người là đều biết rõ."

Thích khách nặng nề ho khan vài tiếng: "... Nô tài... Nô tài đã từng gặp vương gia... Lúc này là đang phân biệt là mắt trái hay mắt phải... Vì sợ nói sai thì..."

Mộ Thiên thờ dãi với thích khách: "Tiết độ sứ lừa người đấy, phụ vương ta vốn không có vết sẹo nào cả, người làm rồi."

Thích khách không khỏi ho khan, bởi vì không chắc những lời này của quận chúa có phải thật hay không.

"Có phải đột nhiên cảm thấy đi vu hãm một người không dễ như người tưởng? Lời truyền miệng nghe thì có vẻ chính xác, nhưng đến khi tìm hiểu kỹ mới biết được sự thật đằng sau." Thẩm Tranh cười lạnh nói: "Người vốn không phải hộ vệ của vương gia, còn tin tức về quận chúa và vương gia chẳng qua là do người nghe được. Người nghe ai nói? Rốt cuộc có ý định gì?"

Thích khách không lên tiếng, xem ra thà chết chứ không chịu khuất phục.

"Ta biết, người nhất định không sợ chết, cũng không sợ đau. Vừa rồi cắt tai người, người dường như chỉ xem như gãi ngứa. Vì vậy, ta chắc chắn sẽ không giết người!" Thẩm Tranh bĩu môi: "Như vậy đi, ta sẽ thiến người, hạ thân trần trụi treo ngược trên lầu ở cửa thành, mọi người ra vào thành Chá đều có thể trông thấy. Nếu người nào nhận ra người, đem tin tức truyền về quê hương người, mặt mũi cha mẹ thân thích của người sẽ rất vẻ vang. Người yên tâm, thủ hạ của ta là người chăn ngựa thường hay thiến ngựa nên thủ pháp rất tốt, rất đáng tin và sạch sẽ."

"Thẩm Tranh, người!" Thích khách cực kì hoảng sợ, quả thực hần đã chuẩn bị tâm lý bị cắt da cắt thịt nhưng không ngờ lại là chỗ đó.

Mộ Thiên nhìn Thẩm Tranh một cái, nàng trầm mặc không có gì để nói.

Người không chỉ muốn giết ta, còn châm ngòi li gián quan hệ giữa ta và quận chúa, chẳng lẽ ta còn phải cung phụng người như khách quý à?

Thẩm Tranh nói là làm, lớn tiếng hô: "Người đâu ——".

Lỗ Từ An lập tức dẫn theo hai thị vệ tiến vào.

"Kéo xuống dưới, thiến hần cho ta."

Lỗ Từ An đáp vâng, nháy mắt một cái, hai thị vệ liền túm lấy tên thích khách.

Thích khách đã sớm biết Thẩm Tranh là kẻ kiêu căng hoang đường, cái gì cũng làm được, nên cảm thấy cả người sợ hãi thấu xương, hẳn có thể vì ám sát Tiết độ sứ mà bỏ mình, bởi đó là chuyện vô cùng vinh quang, nhưng quyết không làm hoạn quan, ném hết mặt mũi, bởi nhọ tổ tiên: "Đừng như vậy —— ta, ta nói —— "

Thẩm Tranh bất vi sở động [3]: "Ta lại chẳng muốn nghe nữa." Hắn vẩy vẩy tay: "Kéo xuống dưới."

[3] Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục – Nguồn: Leo Săn Sư Tử –

Mộ Thiên thấy hắn định thiên tên thích khách thật thì sốt ruột hỏi: "Hắn bằng lòng nói mà, để hắn nói đi, được không?"

Cho dù quận chúa không gọi thì Thẩm Tranh cũng sẽ kêu người đưa về, nhưng có Mộ Thiên phối hợp nên hắn càng tự nhiên: "Nếu quận chúa đã mở miệng thì thả hắn xuống, nghe xem hắn muốn nói cái gì." Thẩm Tranh liếc Lỗ Tử An một cái, Lỗ Tử An hiểu ý, bỏ tên thích khách lại, mang theo thị vệ lui ra ngoài.

Mộ Thiên khích lệ tên thích khách: "Cho ngươi cơ hội kia, ngươi mau khai đi, nếu như ngươi khai hết, có lẽ hắn sẽ cho ngươi chết một cách thống khoái, không tra tấn ngươi nữa."

Trong lòng Thẩm Tranh âm thầm vui vẻ nghĩ: Thật sự là tâm linh tương thông, ta muốn nói cái gì nàng liền nói trước toàn bộ, thật là nương tử tốt của ta.

Thích khách biết đại hạn của hắn đã tới, hiện tại chỉ mong được chết toàn thân, không đến mức làm mất mặt tổ tiên: "... Ta là người của Lâu Khánh Nghiệp..."

Là cháu trai của Lâu Hợp An, nghe nói lão là người đối đầu với mình, Thẩm Tranh cảnh giác: "Hắn có kế hoạch gì?"

"... Hắn nghe nói quận chúa được người nghênh đón vào phủ, đoán trước người... sẽ vô lễ với quận chúa, nếu như giết người, rồi nói là do quận chúa sai khiến, làm người tin tưởng, khiến người tổn thương quận chúa, hai trấn Loan Lâm và Lũng Ninh sẽ liên hợp binh mã thảo phạt người... hợp lại cùng nhau xui khiến triều đình phái binh, cùng tiêu diệt người. Định Bắc bình hùng tướng mạnh, không thể để mặc người ngạo mạn, chẳng qua là luôn không tìm được lý do thích hợp. Nhưng lần này thời gian để tang của người chưa qua, nếu như người thật sự vũ nhục quận chúa, quận chúa khiển trách sai người giết người, người giận chó đánh mèo lên quận chúa, làm nàng bị thương, liền có lý do để thiên hạ chinh phạt người."

Thẩm Tranh vô cùng giận dữ, chẳng lẽ bên ngoài nghĩ hắn là kẻ không biết lễ nghĩa, là tên dê xồm thèm muốn dung mạo xinh đẹp của quận chúa sao: "Dựa vào cái gì dám cho rằng ta sẽ vô lễ với quận chúa chứ?"

Người ta không phải là muốn người tức giận để thảo phạt người sao. Mộ Thiên muốn nói lại thôi, nhìn xem tên thích khách kia còn muốn nói cái gì.

"Quận chúa có đáng về khuyên thành, thiên hạ đều biết. Người lại tuổi trẻ khí thịnh... Và lại nghe nói người thực sự đối xử với quận chúa... không có phép tắc!" Kế hoạch hành thích cũng không phải là không có căn cứ.

Thẩm Tranh lạnh giọng tra hỏi: "Trả lời từng câu một, ta hỏi người, tin tức này người nghe được từ đâu?"

"... Trong thành có một vị phu nhân của quan gia đi chùa cầu phúc, thoáng dò la một cái, liền biết gì nói đấy, không chút giấu giếm." Thích khách cũng xem thường các nàng, khinh bỉ nói: "Bình hoang mã loạn, sợ vỡ mật, trông thấy hòa thượng thì cái gì cũng nói, không muốn nghe cũng bị họ giữ lại nói ba ngày ba đêm... Về phần họ nghe được từ đâu, không bằng quận chúa tự hỏi người bên cạnh xem sao."

Mộ Thiên nhíu mày, trong lòng hiểu rõ, lắc đầu thờ dài.

Thẩm Tranh phát hiện hắn bắt đầu thích tên gia hỏa này rồi, những lời này đã giúp hắn việc lớn: "Tốt lắm, ta hỏi người, có phải Lâu Khánh Nghiệp sống trong thành Chá không?" Thẩm Tranh chẳng xa lạ gì tên Lâu Khánh Nghiệp này, kiếp trước, Lâu Hợp An muốn gả con gái mình cho hắn làm thiếp, chính tên Lâu Khánh Nghiệp này đã chạy đến Định Bắc làm thuyết khách.

Thân hình người này mập mạp, chưa từng mang binh ra chiến trường, chỉ thường hay ở hậu phương giờ ám chiêu.

Tên này tám phần là đã sớm ẩn nấp ở thành Chá, tùy cơ ứng biến, Cao Khai Nguyên còn sống thì hắn còn làm loạn, Thẩm Tranh mình mà chiếm thành thì hắn sẽ tìm mình gây phiền phức.

Thích khách vội nói: "Ta không biết, ta chỉ là từ sĩ cấp dưới, căn bản không có tư cách gặp hắn, chỉ biết làm việc cho hắn. Ta chỉ cùng liên lạc với trụ trì chùa Phong Tuyền, hắn mới là thủ lĩnh của ta."

Thời buổi này, hòa thượng chưa chắc đã là hòa thượng, đạo sĩ chưa chắc đã là đạo sĩ, đâu đâu cũng thấy thô phi đóng giả làm người xuất gia, người xuất gia lại chuyển sang làm thô phi: "Vậy hắn là chùa Phong Tuyền hoàn toàn là người của các người rồi?"

"Ta không biết, thành Chá không có vùng tranh chấp quân sự, năm ngoái ta từ Loan Lâm đến thành Chá, chỉ để yểm trợ vận chuyển củi đến chùa, liên lạc với trụ trì, ngoài ra, những cái khác ta thật sự không biết."

Thẩm Tranh lớn tiếng gọi Lỗ Tử An vào: "Truyền lệnh của ta, lập tức phong tỏa con đường dẫn đến cửa ải, còn người mang binh lính tới chùa Phong Tuyền, đào ba tấc đất cũng phải tìm cho ra một người ngũ đoản [4], râu cá tre, bốn mươi... À, không, ba mươi ba, ba mươi tư tuổi, môi trên trễ ra, là một nam nhân béo mập. Không được vì hắn là hòa thượng hoặc là người tội nạn hay lưu dân mà bỏ qua cho hắn. Đúng rồi, cho dù là bắt được người hay

chưa thì cũng phải bắt lại toàn bộ hòa thượng ở chùa Phong Tuyền cho ta!"

[4] người ngũ đoàn: người có đầu ngắn, mặt ngắn, tay ngắn, chân ngắn và thân ngắn. – Nguồn: Wiktionary –

"Vâng, thưa đại nhân, còn tên thích khách này xử lý thế nào ạ?"

"Kéo xuống dưới, cho hắn được chết một cách thống khoái" Thẩm Tranh phân phó.

Thích khách thờ phào nhẹ nhõm rồi Lỗ An Từ giải hắn ra ngoài. Chờ sau khi đám người rời đi, Mộ Thiên mới lo lắng hỏi: "Người giết hắn thì chẳng phải là không có nhân chứng sao?"

"Ta đâu cần phí công đối chứng, chẳng qua chỉ là vài tên hòa thượng xấu xa thôi. Nếu là ta của trước kia thì giờ đã sớm hạ lệnh..." Không chỉ giết sạch hòa thượng mà còn đóng cửa thành, lục soát từng nhà, điều tra kẻ khả nghi, giết không cần hỏi.

"Trước kia ngươi thế nào?"

Thẩm Tranh đáp: "Tất cả là bởi vì có nàng ở bên cạnh ta, nể mặt nàng, ta mới không giết chóc nhiều. Không phải ta sợ bị người nói này nói nọ mà ta sợ người trong thiên hạ bảo nàng không khuyên can ta, là một quân chúa không tốt."

Nếu hắn đã cho mình chút thể diện, mình cũng nên báo đáp hắn một chút, Mộ Thiên liền nói: "Ta ở bên cạnh ngươi, khiến cho bên ngoài có nhiều lời phỏng đoán, hai trấn Loan Lâm và Long Ninh muốn dựa vào ta để gây sự với ngươi. Không bằng như vậy, ta muốn tìm một thời điểm thích hợp, hai chúng ta cùng cứu tế cháo và vật phẩm giúp lưu dân, khi đó lời đồn ta và ngươi bất hòa sẽ tự động biến mất, tin đồn thất thiệt cũng sẽ không còn nữa. Hơn nữa, lòng người chung quy cũng dễ lung lay, làm như thế cũng không có hại. Ý của ngươi thế nào?"

Sau khi nghe xong, ánh mắt hắn nhìn nàng chăm chú, trong nháy mắt lại dời ánh mắt đi, vẫn chỉ cười cười.

Mộ Thiên buồn bực hỏi: "Có cái gì buồn cười sao? Kế hoạch này không tốt à?"

"Không phải, ta đang nghĩ nàng vì ta mà lo nghĩ mọi bề, sợ người ta kiếm cớ giết ta, trong nháy mắt đã nhanh chóng nghĩ ra được cách giải quyết rồi. Có câu nói như thế nào nhỉ? Được cái gì mà còn cầu cái gì hơn kia nữa ấy nhỉ?"

Cười được nương tử như vậy, phu quân còn cầu mong gì nữa. Mộ Thiên cũng lờ mờ cảm thấy hắn có nhiều âm mưu quỷ kế nên không trả lời, tránh mắc cớ.

Móc câu quá thẳng, nương tử cũng không mắc lừa, Thẩm Tranh cảm thấy không thú vị: "Vậy ta chỉ có thể đến hỏi mấy vị quân sư quạt mo của ta rồi, có một câu rất đúng, đó là cười được người trong lòng, cả đời liền thỏa mãn, không còn nguyện vọng gì khác nữa, đành để cho bọn họ thay ta suy ngẫm lại câu này mới được. Chỉ có điều, tuy rằng ta không nhớ được những lời này nhưng lại rất rõ câu tiếp theo... Nếu đã may mắn có được thì phải biết quý trọng, yêu thương và tin tưởng người đó."

Tin tưởng người đó... Chuyện hôm nay, theo lời hắn nói, niềm tin tưởng của hắn với nàng có thừa.

Lòng Mộ Thiên khẽ động, có lẽ hắn thật sự là trượng phu của nàng chăng?

Ngay cả tại cửa nàng cũng đỏ lên, len lén ngẩng lên nhìn hắn, lúc trước vì sợ hãi và xấu hổ nên nàng chưa bao giờ tí mĩ mắt nhìn hắn. Lúc này vừa muốn quan sát hắn kĩ hơn thì phát hiện ánh mắt của Thẩm Tranh đang nhìn mình sáng rực, mặt mũi tràn đầy ý cười, nàng không kim được ngượng ngùng cúi đầu thấp hơn.

Thấy ai đó chột dạ né tránh ánh mắt của người nào đó. Thẩm Tranh cố ý xin lỗi: "Không phải là ta đã nói sai lời nào chọc nàng không vui rồi đấy chứ? Nếu không..."

"Nếu không cái gì?"

"Nếu không thì làm sao nàng lại tức giận đến nổi mặt cũng đỏ lên?"

Mộ Thiên sưng sờ, mặc dù biết rõ hắn thích trêu chọc nàng nhưng nàng vẫn vừa thẹn vừa giận.

Thẩm Tranh vội vàng nhếch miệng: "Xong rồi xong rồi, nàng vô cùng tức giận, đến nỗi tai cũng đỏ cả lên kia."

Mộ Thiên không thể giấu tai đi, hơi chột dạ nói: "Ồ đây quá nóng, ta muốn đi ra ngoài cho thoáng gió, đại nhân cứ tự nhiên."

Thấy đại sự không ổn vì mình đắc ý vênh vao, đùa giỡn quá trớn khiến người ta tức giận, hắn vội vàng đứng dậy đuổi theo: "Đúng lúc ta cũng cảm thấy nóng."

Mộ Thiên nghe xong, lập tức xoay người: "Được rồi, bên ngoài cũng không thấy mát mẻ lắm."

Đúng lúc Thẩm Tranh đuổi theo, nàng cũng xoay người lại, vừa vận dụng vào ngực hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Bình thường Thẩm Tranh đều mong được tiếp xúc thân thể với nàng, nay nàng đã "nhảy vào trong ngực" thế này, hắn lập tức khoác tay lên hai bờ vai, ôm lấy nàng, để bày tỏ mình vô tội, luôn miệng nói: "Á, nàng vừa đụng vào vết thương cũ của ta, đau chết đi được." Nói xong, cả người còn ngã về phía nàng.

Mộ Thiên tưởng hắn bị thương thật nên vừa đẩy hắn vừa xin lỗi: "Ta không cố ý, ta đỡ ngươi, mau đi nghỉ ngơi đi." Nhưng khi phát hiện dù đẩy thế nào hắn vẫn bất động thì nàng liền hiểu là hắn cố ý rồi nên đập chính xác vào ngực hắn một cái: "Có phải đau ở đây không?"

Thẩm Tranh thấy nàng cảnh giác thì sợ không đạt được mục đích, nhanh chóng xoa ngực, nói: "Đúng rồi, chính là chỗ này mà. Nàng va vào đây lại còn đánh một cái, ta sợ sẽ bị lưu lại mầm bệnh mất." Nói rồi dùng ánh mắt liếc nhìn nàng, chỉ thiếu chút nữa là nói ra nàng phải chịu trách nhiệm.

Nàng cố bấu môi như muốn nói gì đó.

Đúng lúc này, chợt nghe có người báo cáo ngoài chòi hóng mát: "Đại nhân, ở nhà thủy tạ có người muốn xông ra nhảy hồ tự sát, đã bị bọn thuộc hạ ngăn cản rồi ạ."

Lúc này, Thẩm Tranh mới nhớ tới còn có đám người Trần Thực kia, liền nói: "Nói thích khách đã nhận tội rồi, không có quan hệ gì với bọn họ, thả bọn họ về nhà đi."

"Vâng"

Bởi vì đột nhiên bị quấy rầy nên nàng cũng tỉnh táo lại, nói: "Thời gian không còn sớm nữa, ngày mai có nhiều việc, ngươi nghỉ ngơi sớm đi."

"Ta sao có thể nghỉ ngơi được. Nếu Lâu Khánh Nghiệp bị Lỗ Tử An bắt được thì đêm nay ta đừng mong được ngủ." Thẩm Tranh đang muốn nhắc nhở nàng đi ngủ sớm, bỗng nhiên nghĩ đến không thể dễ dàng "bỏ qua" cho nàng như vậy: "Lúc trước nàng từng nói, chờ ta và bọn người Trần Thực kết thúc yến tiệc sẽ tới tìm ta. Bây giờ ta ở đây rồi, nàng cũng không cần tìm nữa."

Mộ Thiên nhớ lại giao hẹn này, nghiêng người đỡ trán, sao mình lại quên mất chuyện này nhỉ.

Thẩm Tranh nhanh nhẹn tìm được một chén rượu trên bàn, dọn xong hai cái chén, đặt bầu ngọc xuống, nói: "Bận rộn cả đêm, miệng lưỡi đắng khô, đúng lúc được uống hai chén rượu."

Có nương tử uống rượu cùng, nghìn chén không say.

"Ngực ngươi không đau sao, có thể uống rượu không?"

Lời này nghe như quan tâm nhưng cũng giống châm chọc, con ngươi Thẩm Tranh đảo xuống, quyết định nghe đó là lời quan tâm: "Đau thì đau nhưng không thể lãng phí ý tốt của nàng. Nàng đã bằng lòng chuẩn bị rượu nhạt chiêu đãi ta, dù bị ta đau đến chết, ta cũng sẽ vui vẻ hưởng thụ."

Dù sao mình cũng đã đồng ý rồi, chỉ có thể thoải mái thực hiện lời hứa thôi. Mộ Thiên đi tới trước mặt hắn, ngón tay ngọc thon dài quynh rũ đỡ lấy đáy bình rượu, rượu ngon chậm rãi chảy vào trong chén rượu nhỏ. Thông qua khe hở, Mộ Thiên cảm nhận được ánh mắt của hắn, biết rõ hắn đang nhìn mình chăm chăm, liếc cũng không dám liếc hắn.

Thẩm Tranh như rơi vào mộng cảnh tuyệt đẹp, mọi chuyện đều được như nguyện nhưng lại tốt đẹp đến không chân thực.

Hắn thấy đôi má như tuyết của nàng đỏ ửng, xinh đẹp đáng yêu không nói nên lời, lòng khẽ rung động, muốn hôn lên đó một cái.

Thẩm Tranh nghĩ thầm, mặc kệ, cùng lắm thì chịu một bạt tai!

Khoan đã, không được! Có lẽ không chỉ chịu một bạt tai đơn giản như vậy.

Lúc rối loạn không biết phải làm sao lại có người tới báo: "Phó tướng Bàng Tân Kiệt, Tư Mã hành quân Tàn Phi Bách cầu kiến."

Có lẽ là tin tức hắn bị ám sát truyền ra ngoài, thuộc hạ đến hỏi thăm sự an nguy của hắn.

Các ngươi không tới thăm, lão tử rất khỏe nhưng các ngươi tới thăm, lão tử sẽ thấy không khỏe. Thẩm Tranh nắm chén rượu, thực sự muốn đánh người.

Mộ Thiên nhỏ giọng nói: "Nói chuyện không tiện, ta rời đi trước."

"Không được! Nàng đi ra ngoài như vậy nhất định sẽ gặp bọn họ. Đám người này rất dễ kích động, nói không chừng họ nghe được tin đồn nào đó nói tên thích khách kia là nàng phái tới, mặc kệ nàng là quận chúa hay công chúa đều sẽ trực tiếp động thủ. Dù sao nàng cũng không thể đi ra ngoài." Một giọt rượu Thảm Tranh còn chưa được uống vào bụng, làm sao có thể uống phí để nàng đi như vậy được.

Mộ Thiên cảm thấy cũng có đạo lý, dù sao khẩu cung lần đầu tiên của thích khách cũng nói là nàng phái người đi, thuộc hạ của Thảm Tranh chính là kiểu người dễ báo thù cho hân thì cái gì cũng có thể làm. "Vậy làm thế nào bây giờ? Ta ở đây hình như không thích hợp lắm."

"Ta chuyển một cái ghế ra sau bình phong rồi nàng ngồi đó, chân để cách mặt đất, đừng để bị người nhìn từ phía dưới thấy chân của nàng. Chờ ta và bọn họ nói chuyện xong, nàng lại đi ra." Nói xong, hân lập tức mang cái ghế tới, kéo qua góc bình phong giúp nàng che chắn thật tốt, dặn dò: "Nàng đừng lên tiếng."

Mộ Thiên nhìn hân, trong lòng tự nhủ bộ dạng sinh khí dồi dào lúc này có chỗ nào giống ngực bị thương chứ?

Đội nàng trốn kĩ, Thảm Tranh mới để người tiến vào. Có lẽ thấy hân không hề bị thương, hai vị thuộc hạ đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiết độ sứ Định Bắc Thảm gia có một khuyết điểm, chính là chỉ có Thảm Tranh là độc đinh. Tất cả bởi vì trước kia cha của Thảm Tranh – Thảm Lâm từng giữ vị trí quan trọng nên bị cản trở, vất vả cây cày nhiều năm mới có hai đứa con trai, trong đó lại có một vị ngoài ý muốn ngã ngựa mà chết. Con người Thảm Lâm này lại không muốn nhận nuôi con, lý do là: Nhận con nuôi cái chó má! Giống như lão tử và con trai sinh ra không giống nhau! Dẫn đến việc người thừa kế Định Bắc chỉ có một mình Thảm Tranh.

Thế nhưng cũng có cái lợi, đó chính là tốt xấu gì cũng chỉ có một mình Thảm Tranh, sẽ không có những bộ phận ủng hộ những người thừa kế khác nhau dẫn đến chém giết lẫn nhau gây tổn thương nội bộ. Nhưng chỗ có hại cũng rất rõ ràng, nếu Thảm Tranh không may bị chết, phiên trấn Định Bắc chắc chắn sẽ chia năm xẻ bảy, cũng có thể chiêu hàng triều đình hoặc bị phiên trấn khác chiếm đoạt.

"Đại nhân, thấy người không có chuyện gì, tảng đá trong lòng ti chức cũng rơi xuống rồi."

"Ồ kinh thành ta còn không bị chết, nào có chuyện chết dễ dàng thế được."

"Đại nhân, thích khách đâu? Có điều tra ra ai sai khiến không? Theo ti chức thấy, trong thành Chá này mặc dù mặt ngoài đều quy thuận nhưng thật ra sau lưng có rất nhiều kẻ không phục, bao nhiêu kẻ nói phục nhưng tâm không phục, chỉ bằng... Chỉ bằng giết để lập uy! Giết hết một đồng!" Bàng Tân Kiệt là một dũng tướng không sợ chết, đương nhiên cũng không sợ người khác chết.

"Đã tra ra rồi, là Lâu Khánh Nghiệp làm chủ, sau lưng đương nhiên là thúc thúc Lâu Hợp An của hân. Người đoán không sai, quả thực là có người của thành Chá phối hợp với bọn chúng, chính là đám hòa thượng chùa Phong Tuyền. Ta đã phái người đi bắt bọn chúng rồi, nói không chừng còn có thể bắt được Lâu Khánh Nghiệp. Người đề nghị giết một nhóm người để lập uy cũng có chút đạo lý nhưng làm như vậy thì chúng ta và đám người kia không phải giống nhau sao." Thảm Tranh ngồi ngay ngắn nói: "Ngay từ đầu hân còn muốn vu oan hãm hại quận chúa, châm ngòi ly gián, may là ta đã đoán được. Quận chúa có một chủ ý là tìm một thời điểm thích hợp mở một nơi bố thí cháo, ta và nàng cùng cứu tế cháo và vật phẩm. Thứ nhất là để xóa bỏ lời đồn, thứ hai cũng là để trấn an lòng dân."

Bàng Tân Kiệt sừng sốt: "Lời đồn gì ạ?"

"Khụ!" Tàn Phi Bách nói tiếp chủ đề: "Chủ ý này của quận chúa rất tốt, người và đại nhân cùng nhau cứu tế, xem ai còn dám chỉ trích phiên trấn chúng ta bất trung."

Nương tử của ta đương nhiên là cực kì thông minh rồi: "Tuy nói rằng chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền xa ngàn dặm nhưng hiện tại, khắp nơi đều là chuyện xấu, chúng ta làm việc thiện không chừng có thể truyền xa ngàn dặm."

"Thế nhưng chỉ sợ những phiên trấn khác cho rằng đại nhân lòng dạ đàn bà, cảm thấy chúng ta dễ bắt nạt." Bàng Tân Kiệt nói ra lo lắng của bản thân.

"Cao Khai Nguyên thế nào? Những nơi hân đi qua đều là một mảnh đất chết, không chuyện ác nào không làm cũng không phải là chết ở thành hay sao." Thảm Tranh nói.

Tàn Phi Bách lại nhìn Thảm Tranh lần nữa, cảm thấy mình chưa từng nhìn lầm người. Mặt khác những Tiết độ sứ ở các phiên trấn thấy Thảm Tranh đối xử tốt với dân chúng như thế mới sợ hãi bởi chứng minh rằng hùng tâm của Thảm Tranh không chỉ đơn giản ở mấy phiên trấn như vậy.

Lúc này có người tới báo: "Lỗ thống lĩnh đã trở về."

"Truyền!"

Lỗ Từ An vội vàng đi vào, kích động nói: "Hồi bẩm đại nhân, theo phân phó của người, ở chùa Phong Tuyền đã bắt được một người có diện mạo lưu dân! Người đã được giải về rồi."

Quả nhiên, tối nay đừng mong được ngủ. Thảm Tranh rất đặc ý, cong môi cười lạnh: "Vậy mang hân vào đi."

Sở dĩ hân cảm thấy Lâu Khánh Nghiệp ở chùa Phong Tuyền là bởi mấy năm sau, lúc Lâu Khánh Nghiệp làm thuyết khách đến thuyết phục hân nạp nữ nhi Lâu gia làm thiếp, chính miệng hân nói dấu chân của Lâu Khánh Nghiệp hân đã trải rộng toàn bộ đế quốc, ở mỗi phiên trấn hân đều từng cải trang thành người khác điều tra, xem xét kĩ càng. Và lại người này mỗi lần làm nhiệm vụ đều tự mình giám sát. Phiên trấn chịu cảnh thù hận phần nhiều là do

hấn khích bác. Nếu như Thẩm Tranh bằng lòng cùng Lô gia ở Loan Lâm kết thông gia thì có thể sẽ được chia sẻ cơ sở ngầm và mặt thám của tất cả các trấn.

Thẩm Tranh là ai, chính là người yêu thê như mạng, đương nhiên là từ chối.

Mỗi lần có nhiệm vụ, hắn ta nhất định sẽ tự mình đốc thúc. Chắc chắn Lô Khánh Nghiệp không ngờ rằng hắn của ngày sau sẽ bán rẻ hắn của hiện tại.

Lỗ Tử An áp giải một tên mập mạp bị trói gô tới. Tên mập này giống như Thẩm Tranh nói, tướng ngũ đoản, môi trên trễ ra, tướng mạo bình thường không có gì lạ, đi trên đường cũng sẽ không thu hút nhiều sự chú ý.

Thẩm Tranh vừa thấy lập tức nói: "Ôi, làm cái gì vậy, mau cởi trói cho Lô huynh đệ, nếu không hai trấn Loan Lâm và Lũng Ninh sẽ liên hợp binh mã thảo phạt ta, ta làm sao chịu được."

Bàng Tân Kiệt và Tần Phi Bách đầu tiên là kinh ngạc khi thấy vị này chính là Lô Khánh Nghiệp, sau đó là sững sờ khi nghe Loan Lâm và Lũng Ninh liên quân liên hưng dữ trùng Lô Khánh Nghiệp.

Lô Khánh Nghiệp cười xòa: "Đại nhân, người đang nói cái gì vậy, tiểu nhân nghe thật sự không hiểu, tiểu nhân chỉ là thương nhân buôn được liệu bị nhốt tại thành Chá, cũng không có thân thích chỉ có thể tạm nương thân ở chùa Phong Tuyền." Hắn cố ý nói bằng giọng địa phương Loan Lâm.

Thẩm Tranh cười lạnh nói: "Thật vậy ư? Vậy là bắt nhầm người rồi?"

"Dạ dạ, đúng là bắt nhầm người rồi ạ."

"Nhưng mà coi như là người xui xẻo, ta muốn mượn người lấy một chút dầu để dùng. Khi còn bé ta nghe người ta nói, đốt đèn trời với đốt đèn dầu gần giống nhau. Người ta cắt da người béo mập rồi để chảy thành dầu trơn, lúc thấp đèn, lấy tóc tẩm dầu làm bấc đèn có thể đốt một ngày. Ta thấy người vô cùng thích hợp, cả người béo mập nhiều mỡ. Bây giờ chiến tranh loạn lạc rất khó tìm được người béo lấm mỡ như người, chọn ngày không bằng gặp ngày, chỉ bằng hôm nay luôn đi!" Thẩm Tranh nói: "Người đâu, kéo hắn ra ngoài cắt da, tẩm dầu vào tóc, nhanh!"

Bàng Tân Kiệt hưng phấn nói: "Đại nhân, để ta làm giám sát cho."

Lô Khánh Nghiệp thấy là thật, lập tức sửa lời nói: "Có chuyện gì cũng từ từ đã, người mà giết ta, thúc thúc ta sẽ không để yên đâu. Và lại, mọi thứ đều có thể thương lượng ôn hòa, cần gì phải làm cho mọi chuyện bế tắc như vậy chứ?"

"Chịu thừa nhận rồi?" Thẩm Tranh khinh thường khẽ hừ: "Thúc thúc của người sẽ không để yên, vậy người phái người hành thích ta, ta sẽ để yên sao? Ta sẽ lột da người rồi tặng cho thúc thúc của người. Định Bắc chúng ta và Loan Lâm chưa từng có thù oán, người lại một lòng muốn hạ độc thủ, hãm hại ta và quận chúa, nếu ta tùy tiện tha cho người, người nói ta làm sao có thể giải thích rõ ràng với quận chúa đây."

Bàng Tân Kiệt lộ ra vẻ mặt thất vọng: "Lột da? Không đốt đèn nữa hả?"

Tần Phi Bách nheo mắt liếc nhìn hắn một cái, không nói gì.

Lô Khánh Nghiệp vội vã nói: "Chuyện này quả thật là ta không đúng nhưng đều là vì mệnh lệnh của chủ nhân, nếu như các người có một cơ hội như vậy cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu."

Bàng Tân Kiệt tức giận nói: "Nói láo, đại nhân chúng ta sẽ không hèn hạ như các người, nếu muốn tiến đánh các người thì tuyệt đối sẽ không mưu hại rồi tìm lý do đánh mà trực tiếp đánh con mẹ các người luôn!"

"..." Thẩm Tranh nói: "Thật đáng tiếc, kế hoạch của các người thất bại mất rồi, ta lấy lễ đối đãi với quận chúa, quận chúa còn khen ta trung quân hộ chủ. Kế hoạch bị ôi như vậy đặt ở trên người quang minh lỗi lạc như ta không thể thực hiện được đâu. Tuy rằng nhân phẩm người đề hèn nhưng không gây ra hậu quả nghiêm trọng, ta cũng sẽ không tính toán truy cứu thêm nữa. Ta chỉ chặt đứt hai chân người còn tính mạng người thì để thúc thúc người dùng hai nghìn con ngựa khỏe chuộc lại, người thấy thế nào?"

Giết Lô Khánh Nghiệp thì dễ dàng cho hắn quá, trước cứ mạnh mẽ lừa Loan Lâm một khoản đã rồi nói tiếp.

Lô Khánh Nghiệp nghe xong, hai chân đều mềm nhũn, quỳ trên mặt đất nói: "Đừng, đừng, người giữ lại hai chân của ta, ta sẽ viết thư kêu thúc thúc ta đem ba nghìn con ngựa tới."

Thẩm Tranh nhướng mày nói: "Người đáng giá như vậy sao? Ta thấy người đáng giá hai nghìn con ngựa là giới lắm rồi."

"Người đừng vội, để ta viết thư đã, nếu không đến ba nghìn con ngựa rồi hãy nói. Người thấy thế nào?" Lô Khánh Nghiệp khua môi múa mép như lò xo để thuyết phục Thẩm Tranh, nhất định phải giữ lại đôi chân của mình: "Ta, ta còn có thể thuyết phục thúc thúc của ta gả nữ nhi cho người. Thất đường muội của ta là mỹ nữ nổi danh Loan Lâm, chúng ta gả nàng cho người rồi chúng ta có thể kết thành đồng minh."

Nương tử ta còn đang nghe đây này, tên khốn kiếp người nói bấy bọ gì đó?! Thẩm Tranh giận dữ, vỗ bàn: "Im ngay, ít nói đến chuyện này đi!"

Bàng Tân Kiệt và Tần Phi Bách buồn bực liếc nhìn nhau, sao đại nhân lại nổi giận như vậy?

"Đại nhân người hiểu lầm rồi, đây không phải là ta bịa đặt đâu. Thật ra thúc thúc ta vốn đã sớm có ý đó, chỉ là người đang có tang, không thể kết hôn

trong thời gian ngắn, bọn ta cảm thấy..."

"Sẽ rất phiền toái, không bằng dứt khoát diệt trừ ta. Nhưng nếu như ta có ý nguyện lấy vợ thì sẽ định ra hôn ước, kết thành đồng minh với ta? Không là bạn bè thì là kẻ địch, Lâu Tiết độ sử suy tính hay thật."

"Chỉ cần hai trấn có cùng chung lợi ích thì sẽ là đồng minh!"

Chưa nói đến kiếp trước của Thẩm Tranh, kiếp này cũng uống phí công sức rồi: "Ta nói cho ngươi biết, đừng nói là cưới nữ nhi của Lâu Hợp An làm con rể hần, cho dù lấy mẹ già của Lâu Hợp An làm cha hần thì ta cũng không có hứng thú. Được rồi, không cần kéo dài nữa, bây giờ ngươi viết ngay một lá thư cho thúc thúc của ngươi, yêu cầu mang hai nghìn con ngựa tốt đến chuộc ngươi."

Đã nói đến nước này mà vẫn không có bất kỳ đường sống nào. Tuy rằng nghe xong Lâu Khánh Nghiệp rất tức giận nhưng không dám lỗ mạng: "Ta sẽ viết ngay."

Thẩm Tranh gọi người vào kéo Lâu Khánh Nghiệp xuống trông coi kỹ càng, rồi phân phó Bàng Tân Kiệt và Tàn Phi Bách chuyển lời tới những người khác, hần rất khỏe, không muốn nghe những lời đàm tiếu.

Bàng Tân Kiệt và Tàn Phi Bách nghe lệnh, lui ra ngoài.

Chờ bọn họ đi hết, Thẩm Tranh lập tức đứng dậy ló đầu vào trong bình phong nói: "Cuối cùng cũng rời đi cả rồi."

"... Ừ, ta cũng nên đi." Mộ Thiên có chút lo lắng nói: "Ngươi vợ vết tài sản của thúc thúc ngươi ta, bọn hần có phải binh tới đánh ngươi hay không?"

"Nếu hần dám đánh ta thì sẽ không vừa giờ trò ám chiêu đối phó với ta lại vừa lôi kéo giúp đỡ ta." Nhẹ nhàng đỡ bả vai nàng đi qua bình phong, hần nói tiếp: "Vừa rồi chén rượu kia còn chưa uống xong đâu. Giờ thì tốt rồi, có lẽ đều đã trở về, sẽ không có ai quấy rầy."

Hần có chấp như thế cũng khiến Mộ Thiên cảm thấy hần vô cùng đáng thương: "Ta rót cho ngươi thêm một ly nữa." Nàng rót rượu cho hần xong, rồi cũng ngồi vào bàn cùng hần, rót cho mình nửa chén rượu, nhấp một ngụm.

Thẩm Tranh uống một hơi cạn sạch, dốc ngược chén rượu cho nàng nhìn. Mộ Thiên hiểu ý, cười nói: "Ngươi chậm một chút, không có ai giành với ngươi." Nàng lại đứng dậy rót rượu cho hần.

Nương tử quả là ôn nhu, sẵn sàng. Dựa sát vào nàng còn có thể ngửi thấy trên người nàng có mùi hương đặc trưng theo gió đêm chậm chậm đi sâu vào trong lòng hần. Hần đưa mắt nhìn nàng, cái trán tròn bóng, mắt phượng trong trẻo, cái mũi tinh xảo khéo léo, đôi môi như cánh hoa mềm mại ướt át, cái cổ thon dài trắng nõn... Nổi đó rất tròn... Nếu nhớ không nhầm thì bên trái có một nốt ruồi son...

Ký ức như xiêm y, từng cái một bị cởi ra, hình ảnh cùng nàng qua lại thân mật như nước lũ ủa về.

Thẩm Tranh chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên, một luồng nhiệt nóng kéo tới, hần lập tức đưa tay quệt phía dưới mũi.

"Làm sao vậy?" Mộ Thiên chợt thấy vẻ mặt hần lúng túng, lo lắng hỏi.

"Ta, ta tưởng mình chảy máu mũi." Yết hầu hần trượt xuống, giọng nói khàn khàn.

"Không có mà." Mộ Thiên không nhìn rõ nên nhìn hần thật kỹ thì chợt phát hiện hần đang nhắm mắt lại, không nhìn nàng cũng không nhìn rượu và thức ăn, không biết đang suy nghĩ gì.

"Ngươi làm sao vậy? Có phải thật sự bị thương, không thoải mái hay không?" Hần giữ Mộ Thiên lại uống rượu thật sự là đánh giá cao năng lực ý chí của mình rồi. Cái gọi là "Chớ dữ không thể ăn thịt, ngựa khát không thể uống nước", hiện tại hần chịu đủ giày vò. Quá khứ còn là cầm thú có thể trực tiếp đẩy nàng làm tới ba ngày ba đêm, giờ thì tốt rồi, cưới vợ vào nhà rồi nhưng cái gì cũng không dám làm.

"Ta không sao, chỉ là đột nhiên cảm thấy rất mệt thôi, mỗi người chúng ta đều tự trở về đi." Thẩm Tranh nói xong lập tức chữa lại: "Không, ta phải phải người đưa nàng trở về đây." Nói là làm, hần kêu người vào đưa nàng trở về.

Tuy rằng lòng Mộ Thiên có nghi vấn nhưng vẫn theo sắp xếp của hần. Lúc đi tới cửa càng cảm thấy buồn bực, lúc đầu hần còn động tay động chân đấy, sao đột nhiên lại trở thành chính nhân quân tử thế? Nàng ngoái đầu nhìn lại thấy hần đang đỡ trán giống như có tâm sự nặng nề.

Nàng khẽ lắc đầu, đi ra cửa.

Thẩm Tranh hơi mờ mắt, nhìn bóng lưng nàng trong lòng tự nhủ, nàng mà biết rõ trong lòng ta đang nghĩ gì còn có thể thoải mái nhàn nhã đi như vậy sao? Nhất định là sẽ la cứu mạng rồi vội vàng chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngu Nhi

Tối qua vì chuyện Thẩm Tranh bị ám sát mà Mộ Thiên vừa kinh hãi vừa hoảng sợ, tiêu hao rất nhiều thể lực nên lúc trở về đã ngủ một giấc tới tận sáng.

Nàng vốn định ngủ thêm một lúc nhưng lại nghe thấy Tụng Nhị với Yên Lộ cãi nhau.

"Hôm qua ngươi kéo ta làm gì, để quận chúa với họ Thẩm ở cùng một phòng, nhờ bị truyền đi thì sao?"

"Chỉ cần ngươi không nói linh tinh, ta cũng không nói thì ai biết được. Ta không túm ngươi, nhờ hấn muốn giết ngươi thì ngươi bảo quận chúa phải làm gì? Trơ mắt nhìn ngươi bị giết hay quý xuống cầu xin hấn?"

Mộ Thiên bắt đầu đi, đành ngồi dậy quỳ trên giường: "Hai em đừng cãi nhau nữa, chuyện đã xảy ra rồi."

Tụng Nhị đẩy Yên Lộ một cái, chạy tới trước nói: "Người đừng trách Yên Lộ, nàng ta không cố ý đánh thức người đâu."

Mộ Thiên thở dài: "Ta không trách Yên Lộ, ta chỉ muốn trách em. Tụng Nhị, ta không thể giữ em ở bên người được nữa, nhưng em cả đường đi theo bảo vệ ta, cũng tính là có công lao. Ta không bạc đãi em, trước hết em đến viện khác ở đi, chờ đến lúc về kinh thì em theo ta về, ta thả em về đoàn tụ với người thân."

Tụng Nhị thất kinh, vội vàng quỳ dưới giường: "Quận chúa, sao người lại nói vậy ạ? Tụng Nhị một lòng suy nghĩ vì người, trên đường ăn gió nằm sương nô tỳ cũng cố hết sức hầu hạ người, người không thể đuổi nô tỳ đi."

Mộ Thiên đưa tay đỡ Tụng Nhị: "Em có biết không, những lời nói khi rảnh rỗi của em với những phụ nhân hầu hạ ta đều đã rơi vào tai người có dụng tâm kín đáo rồi, suýt nữa muốn tính mạng của ta. Ta biết em tính tình ngay thẳng, nhiều khi nói chuyện không suy nghĩ, ở kinh thành thì chưa tính nhưng bây giờ thì không được. Tạm thời em cứ ở riêng đi, đối với em hay ta đều tốt cả."

Yên Lộ ở bên cạnh phụ họa theo: "Ngươi nhìn đi, cho ngươi hiểu thế nào là không biết quản cái miệng mình."

"Quận chúa, nô tỳ biết sai rồi, từ nay về sau nô tỳ sẽ làm người câm điếc, không dám nói linh tinh nữa câu nữa." Tụng Nhị khóc lóc nói: "Người đừng đuổi nô tỳ đi."

Tuy Mộ Thiên cũng không nỡ bỏ Tụng Nhị nhưng đại cục quan trọng hơn, không nên giữ người không thể giữ: "Yên Lộ, em đi sắp xếp một gian phòng khác cho Tụng Nhị ở, về sau không có lệnh của ta, không cho em ấy đến gần ta."

Yên Lộ đỡ Tụng Nhị lên: "Ngươi biết tính của quận chúa mà, nói một không nói hai, mau đi thôi, đừng để quận chúa tức giận."

Tụng Nhị đành phải dập đầu với chủ nhân mấy cái rồi khóc sụt sùi theo Yên Lộ đi xuống.

Ngày thứ ba hôm đó, trời trong vạm vỡ không hề thấy một đám mây bay nào, bầu trời xanh thẳm trông vô cùng mát mẻ khoan khoái.

Trần Thực thấy Thẩm Tranh cười tuần mã đen bóng được hộ vệ hộ tống, hấn liền đánh ngựa chậm rãi tới gần, muốn cùng mấy phú thân tiến lên đón chào nhưng dân chúng xung quanh lại nhiệt tình quá thể, chen lấn ba tầng trong ba tầng ngoài, tốn rất nhiều sức mới vào được trong chờ ngựa của Thẩm Tranh tới gần, tiến lên lấy lòng nói: "Thẩm đại nhân, người xem hôm nay trời xanh quá, từ lúc ngài tới, trời Chá Châu sáng thấy rõ. Lúc Cao Khai Nguyên chiếm đóng, ngày nào mây đen cũng che lấp mặt trời. Quả nhiên là thần võ Tướng quân, trời trong xanh biếc, sáng hấn ra."

Thẩm Tranh được lấy lòng nở nụ cười: "Nhà các ngươi phát lương thực cứu dân, nên được ca ngợi là trung thần lương dân mới phải."

"Đại nhân quá khen, Thực không dám nhận." Chỗ lương thực ấy còn bị lấy sạch sẽ hơn cả ăn cướp, lòng Trần Thực rỉ máu nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười tươi: "Đài cứu tế đã dựng xong rồi, mời đại nhân. Quận chúa đã tới trước, hiện đang nghỉ ngơi. Ngài rảnh dỗi xong là có thể bắt đầu bố thí, đến lúc đó sẽ mời quận chúa ra."

Thẩm Tranh vỗ vai Trần Thực: "Ngươi làm tốt lắm."

"Không không không, tiểu nhân không dám ôm công, đều do phu nhân ở nhà làm theo lời phân phó của quận chúa, nói cho cùng là do quận chúa điện hạ sáng suốt, yêu dân như con."

Thẩm Tranh cười nói: "Ngươi lanh lợi như vậy, không thể so sánh với ca ca yếu kém đã chết, chờ ta tấu lên triều đình tiến cử hiền tài ngươi là Thứ sử Chá Châu."

Về sau những chỗ nào bị Tiết độ sứ chiếm đóng, bổ nhiệm quan viên hoàn toàn bằng cảm xúc yêu ghét của bản thân, thích thì đưa danh sách lên, triều đình chỉ phụ trách việc ấn dấu mà thôi.

Ý của hấn rất rõ ràng, số mạng của Trần Thực định sẵn là làm Thứ sử Chá Châu rồi.

"Tạ đại nhân, đại nhân thật sự là ân nhân cứu mạng của tiểu nhân."

Đều là lời kéo lòng người cả, cần gì khách khí. Thảm Tranh xoay người xuống ngựa, đi đến đài cứu tế, nhìn đám đông phía dưới, có quần áo rách tả tơi tới nhận lương thực, cũng có người quần áo sạch sẽ tới xem náo nhiệt.

Trần Thực ra hiệu im lặng cho mọi người, ý bảo Tiết độ sứ đại nhân muốn nói, mọi người cần im lặng.

Dung mạo Thảm Tranh hơn người, uy phong凛冽, vừa xuất hiện đã khiến cả hiện trường chấn động. Dù sao ai cũng tin nhân vật lợi hại đều có vẻ ngoài bất phàm, hơn nữa hôm trước Thảm Tranh vừa chinh đồn quân kỉ, thả phụ nữ về nhà. Những việc làm vì chính nghĩa của hắn đã được truyền miệng nên hình tượng của hắn đã được tô đẹp từ lâu. Giờ đây chân nhân còn hiện ngang hơn trong truyền thuyết nên mọi người đều tin phục, không dám gây ra tiếng động.

Trên đường tới đây Thảm Tranh đã nghĩ ra lời giải thích nên đầu tiên nói: "Xin lỗi các phụ lão hương thân của Chá Châu, Định Bắc quân chúng ta đã tới muộn khiến những tên súc sinh Cao Khai Nguyên kia chiếm đóng Chá Châu, làm mọi người phải chịu khổ."

Mọi người rất ngạc nhiên, phải biết rằng hiện nay cảm thú đều có mặt ở khắp mọi nơi, làm gì có ai tỏ ra oán như Tiết độ sứ chứ. Tiết độ sứ Định Bắc Thảm Tranh không chỉ oán thôi đâu, mà thái độ như thế còn rất ôn hòa nữa đấy.

Quả nhiên nghĩa quân yêu dân như con!

"Nhưng bây giờ mọi người cứ yên tâm, Chá Châu đã nằm trong sự khống chế của Thảm Tranh ta. Các ngươi cứ sinh hoạt bình thường, nhà và cửa của các ngươi, một phần bọn ta cũng không động đến." Thứ nhất là Định Bắc có đủ tiền đề nuôi quân của mình, hai là trước kia dân chúng đã bị Cao Khai Nguyên tranh cướp một lần, giờ cũng chẳng còn gì nữa.

Từ trước tới giờ chỉ có quân đội vào thành vơ vét cướp bóc, có phúc ba đời thế nào lại được gặp quân đội phiên trấn không đụng tới một sợi tóc, quả nhiên lời đồn quân Định Bắc trong mắt không có vương pháp, ngang ngược hống hách gì đó đều là chuyện của lão Tiết độ sứ Thảm Lâm, còn con hán thì không giống vậy, ngài là một vị tướng quân tài đức sáng suốt.

Dân chúng được uống thuốc an thần, có người dẫn đầu dập đầu bái lại, mọi người phía sau cũng quỳ xuống làm theo.

Thảm Tranh lập tức nói: "Xin mọi người hãy đứng lên. Thảm Tranh ta chỉ nhận lệnh của hoàng thượng tiêu diệt kẻ giặc, mọi việc đều do hoàng thượng thánh minh." Nói xong, hắn liền quay về phía nam lay một cái, mọi người cũng vội vàng lay theo, làm xong bộ dáng trung thần mới đứng dậy.

Lúc này đột nhiên có người hỏi: "Ngài còn chiêu mộ binh không? Nghe nói hiện nay kinh thành vẫn còn phản tặc, bọn ta muốn cùng ngài đánh lên kinh thành!"

Dân chúng sợ nhất một là thu thuế, hai là bắt đi lính; vẫn còn người không muốn, nghe xong câu hỏi bị dọa cho run rẩy.

"Thành Chá Châu giờ vẫn còn rất hoang tàn, mọi người vẫn nên ở đây gây dựng lại, kinh thành bị phản quân chiếm cứ, đi mười phần chết chín, trận chiến ác liệt này cứ giao cho Định Bắc quân bọn ta." Mâu chốt là lần này Thảm Tranh chỉ dẫn theo kỵ binh, căn bản không dùng đến bộ binh.

Vừa nói xong, dân chúng đều kích động nắm tay nhau: Đây chính là thánh nhân, không cần tiền cũng chẳng cần người, lại còn đánh phản quân muốn thiên hạ yên bình.

Thảm Tranh lại nói: "Nữ nhi của Vành Vương – An Nghi quận chúa đang ở trong thành, cháo phẩm bổ thí ngày hôm nay đều do nàng tập trung từ bốn phương lại cả."

Lúc này, ánh mắt của mọi người men theo Thảm Tranh, một nha hoàn như hoa như ngọc đỡ một nữ tử xinh đẹp độc nhất vô nhị xuất hiện khiến bọn họ đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Không hổ là phong thái hoàng gia, dung mạo như tiên, chấn động thiên hạ.

"Hôm nay chiến tranh bốn phía, tất cả chỉ vì Vệ Tề Thái tạo phản khiến trăm họ lầm than. May mà có Thảm tướng quân bảo vệ xã tắc, cứu muôn dân trong nước sôi lửa bỏng, xin hãy nhận một bái của tiểu nữ." Nói xong, Lý Mộ Thiên thật sự từ từ khom người xuống, quỳ gối dập đầu với Thảm Tranh một cái.

Thảm Tranh lập tức đỡ nàng dậy: "Quận chúa không cần đa lễ, đương nhiên Thảm Tranh phải tận hiến tận trung với đất nước."

Thấy hai người đều cung kính lễ độ với nhau như vậy, ai nghe được lời đồn cũng nghĩ thầm, chẳng phải nói quận chúa bị Thảm Tranh bắt giam độc chiếm ư? Nhưng trông điệu bộ của Tiết độ sứ không giống người có thể làm ra chuyện đó chút nào.

Mặt khác, nếu hán thực sự vô lễ với quận chúa thì sao quận chúa có thể nói chuyện với hắn? Nhìn bộ dạng của quận chúa không hề giống bị bức hiếp tí nào.

Quả nhiên là tin đồn ở thời buổi này quá nhiều, không thấy gió thì chính là mưa.

Mộ Thiên nhìn qua mọi người một lượt, cười lên tiếng: "Vậy thì bắt đầu cứu tế đi."

Trần Thực lập tức đuổi kịp, phân phó hai bên. Người chuyển nôi cháo người cầm thìa, đầu vào đây bắt đầu.

Tổ chức một ngày cứu tế đương nhiên không thể giải quyết được triệt để vấn đề nhưng ít ra có thể cho thấy kẻ thống trị muốn thành phát triển theo hướng tốt chứ không phải chuẩn bị đại sát san phẳng nơi này. Huống hồ quận chúa với Tiết độ sứ còn chịu hạ mình xuống trấn an người dân, so với bọn hoàng thân quốc thích chỉ biết lo cho bản thân chạy tới đất Thực thì đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần rồi.

Mọi thứ đều có đối lập. Dân chúng Chá Châu nhất trí rằng: Thảm Tranh, vị Tiết độ sứ này, nếu phải chọn đi theo một Tiết độ sứ thì chính là hắn.

Thứ Thảm Tranh không thiếu nhất là binh lính, ba bước một tốp, năm bước một trạm gác, bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, đương nhiên không có ai dám gây chuyện, hết thấy đều tiến hành vô cùng thuận lợi.

Hắn tự mình múc cháo cho lưu dân nửa canh giờ, rốt cuộc tạo dựng mẫu như vậy cũng đủ rồi.

Đến lúc hắn xuống khỏi đài bố thí thì đột nhiên phát hiện đám mưu sĩ xem náo nhiệt phía dưới đều đỏ mắt nhìn hắn.

"Làm sao vậy?" Hắn nhíu mày: "Có chuyện gì?"

"Đại nhân!" Trong đó có một vị rất kích động: "Thấy ngài như vậy, lão chúa công nhất định sẽ mỉm cười dưới suối vàng đấy ạ! Ngài học được thứ mà cả đời này lão nhân gia cũng không học được, trước kia chúng ta khuyên bảo ngài thế nào đều vô dụng, ngài... ngài... Xin lỗi ngài, ta xúc động quá..."

Chẳng phải hắn học được cách giả nhân từ, biết lời kéo lòng người sao, thế có được không?

"Được rồi, người không biết còn tưởng ta làm gì các ngươi."

Đúng lúc này, Lỗ Tử An cẩn thận ngó nghiêng rồi thấp giọng nói: "Đại nhân, có tin tức quan trọng, xin được mượn bước nói chuyện."

Thảm Tranh liền xoay người rẽ vào một nơi thưa thớt hẻo lánh. Lỗ Tử An đứng phía sau hắn báo cáo: "Phía Loan Lâm đã có hồi âm rồi, bọn hắn còn dâng một miếng ngọc bội." Nói xong liền dùng hai tay đưa ngọc bội với thư lên.

"Ngọc bội kia để làm gì?" Thảm Tranh không chờ nổi mở thư ra, nghĩ thảm không biết Lâu Hợp An định cò kè mặc cả thế nào nhưng càng xem thư càng thấy khó nhìn.

Có một tin tốt và một tin xấu, tin tốt là đã tìm thấy một nhà Vành Vương, tin xấu là đang ở trong tay Lâu Hợp An.

Trong thư, Lâu Hợp An tỏ vẻ thân thiết, nghe nói Thảm Tiết độ sứ người đang tìm nhà Vành Vương? Trùng hợp quá, bọn họ lại đang ở chỗ ta làm khách, không bằng chúng ta trao đổi đi. Ta giao cả nhà Vành Vương cho người còn người thì ngoài cháu ta còn phải đưa thêm ba nghìn con ngựa. Nếu người không tin thì có thể đưa miếng ngọc bội có hoa văn hình con hổ này cho quận chúa xem, xem có phải vật phẩm của phụ vương nàng không.

Thảm Tranh liếc mắt nhìn miếng ngọc bội kia, ánh hào quang sáng trong dưới mặt trời, vừa nhìn là biết đồ của hoàng gia.

Vơ vét tài sản không thành lại còn bị người vét đồ. Thảm Tranh vô cùng tức giận, trong lòng tự nhủ không thể đáp ứng cái yêu cầu vô lý này, để xem bọn họ có thể đợi lâu đến mức nào.

Hắn dám giết Lâu Khánh Nghiệp nhưng không tin bọn họ dám lấy mạng của Vành Vương.

Nhưng nghĩ lại thì cũng khó dám chắc, dù sao quanh đi quẩn lại, vận mệnh của nhà Vành Vương vẫn nằm trong tay hắn, như kiếp trước, bị hắn khống chế.

Lần trước trong lúc vô tình hắn đã đưa cả nhà Vành Vương về tây phương, đó cũng là nguồn cơn bị kịch khiến Mộ Thiên hận hắn.

Lúc này hắn phải vô cùng thận trọng.

Chờ đến khi kết thúc cứu tế, Mộ Thiên mới trở về chỗ ở, vừa mới vào hậu viện đã có cung nhân báo Tiết độ sứ đang chờ nàng trong đình ở hoa viên.

Chạng vạng tối mùa hè, gió chiều khe khẽ thổi, ánh chiều tà chiếu xuống phủ lên người nàng làm nổi bật vẻ đẹp rạng rỡ và phong thái lộng lẫy của nàng.

Thảm Tranh đang ngồi trong đình uống trà, nghe thấy tiếng bước chân thì thờ ơ quay ra nhìn một cái, không ngờ lại thấy nàng như tiên nữ bước xuống trần dưới ánh chiều rực rỡ. Hắn lập tức lắc đầu dằn dò bản thân không được nghĩ ngợi lung tung.

"Nàng... Nàng cứ ngồi đối diện ta ấy." Hắn lại còn chọn vị trí ngồi cho nàng nữa.

Mộ Thiên dờ khóc dờ cười, nếu hắn không làm thế, có khi nàng còn ngồi cạnh hắn không chừng. Nàng từ từ ngồi xuống: "Không biết người đến có chuyện gì?"

Thảm Tranh thấy nàng mặc bộ váy mỏng manh, cả vật váy lẫn phần ngực đều khá ngắn, lộ ra một mảng da thịt thì đầu chợt nhảy ra một câu: Phán hung

bán yếm nghi tình tuyết. [1]

[1] Ngực trắng hơi hờ trông như tuyết.

Quái lạ, rõ ràng bình thường mình chẳng bao giờ đọc thơ ca, sao mấy cái này lại tự chui vào đầu mình chứ? Hắn chớp mắt mấy cái, thấy vô cùng buồn bực.

Mộ Thiên hỏi lại một lần nữa: "Không biết gọi ta đến là có chuyện gì muốn nói?"

Thảm Tranh như tỉnh khỏi giấc mộng, lấy cái gọi là ngọc bội của Vành Vương từ trong áo ra, đặt lên giữa bàn: "Nàng xem đây có phải đồ của phụ vương nàng không?"

Mắt nàng sáng lên, vội vàng đứng dậy, cúi người cầm ngọc bội lên: "Chính là nó, là của phụ vương, người lấy được ở đâu?"

Vì động tác của nàng nên ngực nảy lên, ánh mắt Thảm Tranh vừa dính vào đó vừa nghĩ, quái, chẳng phải nữ nhân đều mặc quần áo như vậy sao, nữ quyến trong hoàng tộc hay quý tộc đều mặc như vậy, cái này có gì hay để nhìn chứ, dù sao cũng là nương tử của mình với lại cũng chẳng phải hắn chưa từng nhìn.

"Phụ vương có tin tức?" Mộ Thiên phát hiện hắn không tập trung, trong lòng nhảy dựng lên: "Có, có phải là tin xấu?"

"À... À... Không phải!" Dù sao cũng không phải chưa từng xem, đừng nhìn, đừng nhìn nữa! Thảm Tranh dời mắt, ngẩng đầu giả bộ bình tĩnh: "Không tính là tin xấu, bọn họ ở trong tay Lâu Hợp An nhưng ta lại đang giữ cháu trai của Tiết độ sứ Loạn Lâm. Hắn nói muốn ta đưa ba nghìn con ngựa với cháu trai của hắn để đổi lấy phụ vương nàng."

"..." Mộ Thiên không biết nói gì cho phải, đương nhiên nàng muốn đưa phụ vương trở về nhưng làm vậy, Thảm Tranh phải bồi thường nhiều lắm, không chỉ phải trả kẻ thù của mình mà còn phải đưa thêm tận ba nghìn con ngựa.

Thảm Tranh nghiêng đầu nhìn nàng, trong lòng rất tán thưởng, nương tử của ta thật xinh đẹp, bộ dạng lúc do dự lúng túng cũng thật tuyệt.

Nàng thấy hắn không bày tỏ thái độ gì thì càng lo lắng hơn: "Vậy giờ phải làm sao? Có phải không còn cách nào khác để đổi mọi người về không?"

"Không phải không có, nàng đừng lo lắng. Bọn họ không chỉ giữ phụ vương, mẫu phi nàng mà còn là giữ nhạc phụ nhạc mẫu của ta, nào có đạo lý không chuộc chứ. Chẳng phải là ba nghìn con ngựa à, không giống các phiên trấn ở Trung Nguyên, Định Bắc ta là nơi đẻ ra ngựa, đây chẳng tính là gì."

"Ta sợ người phải nén giận, bọn hắn hành thích người, ấy vậy người chẳng những không trả thù mà còn bị bọn họ bắt nạt lại."

"Chuyện ấy so với chuyện của phụ vương nàng thì chỉ là việc nhỏ, à không, so với an nguy của phụ vương chúng ta. Chỉ cần có thể để nàng với gia đình bình an đoàn tụ, ta làm gì cũng được." Hiện tại nén giận so với việc phải hối tiếc cả đời thì chẳng đáng là gì.

"Cảm ơn người..."

Hắn cười khê: "Giữa hai chúng ta thì cần gì cảm ơn với không cảm ơn chứ."

"Không giống thế, ta muốn cảm ơn. Mẫu phi cũng cảm ơn phụ vương mà..." Nói xong mới phát hiện ví von kiểu này không thích hợp, nàng khê cần môi dưới.

Điều này cũng nhắc nhở hắn có thể kiếm chút mật ngọt ném thử trước: "Nếu nàng thật sự muốn cảm ơn ta thì trước hết gọi ta một tiếng tướng công đi."

Theo trí nhớ, những từ nương tử từng gọi hắn bắt đầu xuất hiện, theo thứ tự là "Họ Thảm", "Thảm Tiết độ sứ", "Thảm tướng quân", "Thảm đại nhân", "Này", "Người", "Hỗn đản". Hóa ra nàng chưa từng gọi tên hắn.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên vô cùng mong đợi, ánh mắt nóng rực nhìn nàng: "Một tiếng tướng công của nàng còn có sức mạnh lớn lao hơn cả một vạn lời cảm tạ."

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngu Nhi

Mộ Thiên thận trọng nhìn xung quanh, lộ ra vẻ khó xử: "Cái này... Không phải ta không muốn cảm ơn người... Chỉ là..."

"Ta biết, còn chưa bái đường nên nàng xấu hổ. Ta xin thề, nếu nàng gọi ta một tiếng này thì sau khi ra khỏi vườn hoa ta sẽ quên hết mọi việc, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, cũng không bao giờ đề cập đến nữa."

Nước chảy thành sông thì đương nhiên là dễ nói ra miệng rồi nhưng bây giờ kiên quyết bắt nàng gọi lại hơi khó: "Tướng..."

Tiếng nàng nhỏ như muỗi kêu, Thẩm Tranh vội vàng ngồi sát vào nàng, hòng muốn nghe thật cẩn thận.

Mộ Thiên thấy hần đột nhiên nghiêng người tới, trong lòng căng thẳng hần: "Tướng... chờ một chút, ta không gọi được."

Thẩm Tranh chuẩn bị cả buổi mà không nghe được gì, thất vọng khoát tay nói: "Quên đi, không làm khó nàng nữa, ngay từ đầu ta đã làm những điều này vì nàng, không cần báo đáp. Nàng là quận chúa, sao có thể như cô nương tầm thường, nói treu đùa liền treu đùa, đòi giọng liền đòi giọng ngay được."

Nếu vừa rồi hần không lại gần thì có khi đã kêu được rồi, Mộ Thiên nhỏ giọng nói: "Nếu không thì ngày mai đi, được không?"

"Không cần, cũng không phải quân lệnh bắt buộc phải hoàn thành. Nếu nàng có thể gọi tất nhiên ta rất vui mừng, còn nếu nàng không thể ta cũng coi như không có chuyện này." Thẩm Tranh lấy lùi làm tiền, ngược lại thờ dài: "Ài, chờ đến khi nàng đoàn tụ với người thân thì ta cũng không thể ở lại chỗ này nữa, phải đi phá giải quân địch xung quanh kinh thành. Lần này đi nguy hiểm, không biết ta có phúc phận được quay về cùng nàng động phòng hoa chúc hay không."

"Đừng nói như vậy, là điềm xấu." Nàng vội nói: "Không phải Định Bắc quân là lợi hại nhất sao, nhất định người có thể thu phục kinh thành."

Thật ra lần trước đã thu phục thành công một lần rồi nhưng bây giờ thấy nàng coi trọng thực lực của mình như vậy hần vẫn thấy vui vẻ: "Đợi đến lúc giành lại được kinh thành, đưa hoàng thượng quay trở về ta sẽ xin người ban hôn."

Mộ Thiên thắc mắc hỏi: "Đã có hôn ước thì còn ban hôn thế nào?"

Suýt nữa thì lỡ miệng: "Đương nhiên là vì mặt mũi rồi, cho các phiên trấn của bệ hạ nhìn! Đây là nhân duyên hoàng thượng ban cho chứ không phải do Thẩm Tranh ta cưỡng ép Vành Vương để có được."

Mà là cưỡng ép hoàng đế mới có được, nói ra cũng không uy phong hơn bao nhiêu.

"Người tốt với phụ vương ta như vậy, đồng ý bất cứ giá nào để đưa cha ta trở về, không giống như lời đồn nói người không tốt."

Thẩm Tranh phát hiện nàng càng ngày càng nói tốt cho mình, trong lòng mừng thầm, quả nhiên mình sắp đến đích rồi.

Lúc này không tranh thủ được chút ngon ngọt nào, hần lại quyết định tái chiến, quanh co vòng vèo một chút: "Mộ Thiên, ta suy nghĩ lại rồi, nếu nàng không gọi được thì để ta gọi. Ta gọi nàng là nương tử, chỉ cần nàng không phản bác tất ta, cam chịu một chút là được."

Mộ Thiên không ngờ hần dùng chiêu này, nhưng chung quy cũng tổn hại mặt mũi của hần, liền im lặng không lên tiếng.

Hần thấy được chuyện, cúi đầu cười yếu ớt: "Nương tử."

Mộ Thiên không trả lời, mím môi mỉm cười, đúng lúc ấy cần cổ trắng nõn hình thành đôi lập mảnh liệt với đôi tai hơi phấp phồng của nàng.

Hần vốn định kêu thêm một tiếng nữa nhưng sợ dọa nàng chạy mất nên nói: "Nếu quyết định đón Vành Vương về đây thì nhờ nàng viết giúp ta một phong thư." Dù quân sư có thể viết nhưng ngồi cùng một đám lão nhân thảo luận nào có thích ý bằng việc ở cùng nương tử chứ.

"Được thôi, ta hy vọng mình cũng có thể góp một phần sức lực."

"Nếu nàng đã nói vậy, ta còn muốn nhờ nàng giúp một chuyện nữa."

"Chuyện gì?"

"Một lúc nữa nàng sẽ biết."

Thẩm Tranh gọi Lỗ Từ An qua đây, phân phó: "Người đi xem hôm nay Lâu đại hiền chất ghi chép thế nào rồi? Nếu viết xong thì mang đến đây, đúng rồi, thuận tiện mang theo cả những cái hần đã ghi trước đây đến."

"Vâng." Lỗ Từ An tuân lệnh, đi ra hoa viên làm theo lời Thẩm Tranh sai bảo, cười ngựa một mạch tới trạch viện giam giữ Lâu Khánh Nghiệp.

Thẩm Tranh khai ân không nhốt hần vào thủy lao tra tấn, ngược lại dọn dẹp một tiểu viện sạch sẽ cho hần ở.

Lỗ Từ An đi qua tầng gác, đến cửa phòng của Lâu Khánh Nghiệp, nhìn qua khe cửa thấy hần đang cầm đầu bút, bộ dạng vất hết óc, thỉnh thoảng hạ bút viết một đoạn.

Thẩm Tranh không giết hần nhưng tra tấn thì không nói chơi. Mỗi ngày cho hần ghi tự bạch, dưới một nghìn chữ không có nước uống, dưới hai nghìn chữ không có cơm ăn, không ghi gì thì chỉ có chờ chết.

"Lâu Khánh Nghiệp, ghi thế nào rồi?" Lỗ Tử An đẩy cửa đi vào, thái độ ác liệt nói: "Đừng nghĩ tới việc viết linh tinh cho đủ số lượng như mấy ngày trước. Nói cho người biết nếu không ghi đủ từ đừng có ăn uống. Ta sẽ sai người đếm từng chữ từng chữ, thiếu một chữ thì người đừng trách."

Lâu Khánh Nghiệp cảm giác được sống kiểu này không dành cho người sống, đang yên lành làm công tử Lâu gia tự dưng lại chạy tới đây làm con tin: "Người nhìn đi, bút lông cũng bị tõe hết ngòi rồi, các người cũng không cho ta được cái bút tốt một tí."

Lúc đầu Lâu Khánh Nghiệp định không ghi nhưng phát hiện Định Bắc hầu nói được làm được, con khát khiến hắn đứng ngồi không yên, tiện tay viết một loạt những chứng kiến của bản thân đưa ra, vậy mà nước thật sự được đưa tới.

Có nước, nhưng bụng lại đói, lại phải tiếp tục viết.

Hắn được yêu cầu viết những bí mật mà hắn biết.

Tất nhiên hắn sẽ không tiết lộ, ngoại trừ địa danh cùng với tên người thật thì thường xuyên bịa chuyện.

Thậm chí hắn còn dương dương tự đắc, biên soạn tình báo giả cho Thẩm Tranh, lừa bịp hắn một chút, cố ý bỏ qua trọng binh ở Gác Châu, khiến hắn toi mạng.

Lường trước được việc Thẩm Tranh không biết thật giả, cũng không thể kiểm chứng.

"Đừng có mà tỏ thái độ ghét bỏ nơi này, đây là chỗ nào? Người hành thích tướng quân của chúng ta, nếu không phải ngài dặn dò không được giết người, ta đã sớm băm vằm người thành dầu rồi."

Lòng Lâu Khánh Nghiệp run lên, vẫn cứng miệng nói: "Tốt, xong rồi, hôm nay ta viết xong mau mang com lên cho ta ăn."

Lỗ Tử An khinh bỉ nhìn hắn một cái, ăn đi ăn đi, người cũng không còn mấy ngày được ăn ngon.

Hắn quay người ra ngoài phân phó nói: "Cho hắn ăn đi." Sau đó cầm lấy tập giấy của Lâu Khánh Nghiệp, sai người bọc thật kỹ rồi đưa thẳng đến chỗ Tiết Độ sứ đại nhân và quận chúa.

Thẩm Tranh mang tự bút của Lâu Khánh Nghiệp trải rộng ra: "Thực ra ta sai hắn ghi mọi việc không phải muốn lấy cơ mật gì, một chữ hắn ghi ta cũng không tin, ta chỉ muốn xem nét chữ của hắn. Lúc trước ta đã tìm người xem qua, bút tích này giống hệt với bút tích hắn sử dụng để viết thư cầu cứu thúc thúc hắn. Thúc thúc hắn có thể nhận biết được thư cầu cứu, nói rõ đây chính là bút tích của hắn. Ta nhờ nàng giả bút tích của hắn ghi một tờ lời khai thú tội, đưa về cho Lâu Hợp An khiến hắn bùng nổ, hắn không thể lập tức chuộc đứa cháu này ra, như vậy chúng ta mới có thể nhanh chóng cùng phụ vương nàng đoàn tụ. Nàng đồng ý giúp ta không?"

"Đương nhiên ta đồng ý, chỉ sợ ghi không giống..."

"Gần giống là được rồi, nàng nên nhớ nàng viết cho một đám thô bỉ không đọc nhiều sách xem, kể cả quân sự của bọn hắn cũng thật giả lẫn lộn, là một đám phé vật, miễn cưỡng mới kiếm được miếng com qua ngày. Nàng cứ yên tâm bắt chước, ghi theo những gì ta nói."

"Được." Mộ Thiên an tâm nói: "Người muốn ta viết cái gì?"

"Nàng mô phỏng khẩu khí của Lâu Khánh Nghiệp nói, đứa con thứ tư của Lâu Hợp An chưa chắc là con ruột của hắn, bởi vì nam nhân nhà bọn họ đều không quá ba mươi đã trọc đầu, không thành búi tóc, còn riêng lão Tử đầu tóc tuổi tốt không hề giống Lâu Hợp An. Lão Đại thì lúc nào cũng ngóng trông cha chết, cả ngày nắc nứu lại liên tiếp tiếp xúc với thống lĩnh quân Cổ Phương của cha hắn. Con nuôi ở giữa còn tồi tệ hơn, thậm chí có người vụng trộm với chị dâu, không cần nói tên, người nào làm người đó tự biết."

Mộ Thiên không chắc chắn hỏi: "Cái này.... Không có bằng chứng, bọn hắn sẽ tin ư?"

Chuyện này cũng không phải là không có bằng chứng, hắn chính là nhân chứng đây. Đời trước một Tiết Độ sứ nghe lệnh Thẩm Tranh trong một chiến dịch nào đó đã bắt được Lâu lão tứ, hắn nói có khả năng hắn không phải con trai của Lâu Hợp An, nguyên nhân là do tóc của hắn khác cha và huynh đệ, mong khai ân không giết hắn.

Về sau thống lĩnh quân Cổ Phương bị giết, nguyên nhân là bắt trung, hắn không tin bây giờ Lâu Hợp An không phát hiện ra.

Về phần vụng trộm với chị dâu, đúng là nói vậy, hai thực một giả trộn lẫn mới đặc sắc.

Thẩm Tranh cười nói: "Thích tin hay không, kể cả không tin nhưng nếu để Lâu Khánh Nghiệp cả ngày ở đây bịa đặt, bọn hắn cũng sẽ nôn nóng hận không thể thay người khác." Thẩm Tranh sợ đêm dài lắm mộng, nếu Lâu Hợp An nhất quyết kéo dài không đổi người, vậy thì chuyện lên kinh phò vua lại phải trì hoãn, phải để bọn họ lấy tốc độ nhanh nhất đổi người. Nếu đối phương đọc những lời này, Lâu Khánh Nghiệp được chuộc về sợ cũng không được yên ổn, dưới con gậy mà giết hắn đi là tốt nhất.

Mộ Thiên cười không nổi, từ ngày đầu tiên hắn đã phá vỡ ấn tượng của nàng về Tiết Độ sứ.

Trong ấn tượng của nàng, Tiết Độ sứ hẳn là một người kiên cường làm liều giết người như ngóe, hoặc là người dễ dàng giận dữ xúc động.

Nhưng hắn lại rất tốt, lòng dạ vừa tinh tế lại cẩn thận, ngay cả nàng cũng cảm nhận được hắn thận trọng từng bước.

Quan trọng nhất là, tâm tư kín đáo xảo trá, đúng là được hồ ly với hồ báo kết hợp thành.

Loại người này sao có thể cam tâm bị hoàng thất không hề có thực quyền sử dụng.

Nghĩ tới đây Mộ Thiên nhìn hần bằng ánh mắt phức tạp.

Đúng lúc bị Thẩm Tranh bắt được: "Làm sao vậy?"

Nàng than nhẹ: "Không có gì, sắc trời đã tối, ta muốn về phòng viết. Viết xong sẽ phái người đưa tới."

Lại là lệnh đuổi khách? Hần cũng không thể nói để hần vào xem nàng viết, điều đó sẽ giống như không tin nàng, đối với nàng lại ca ngợi trong lòng. "À, đúng vậy, sắc trời không còn sớm, bên ngoài đã không thấy rõ rồi." Hần có thể nhìn nhưng không thể gần mặt trời xuống núi.

Mộ Thiên gọi Yên Lộ tới cất thư, nàng lập tức tiễn Thẩm Tranh rời đi: "Ta sẽ cân nhắc từng câu chữ trong đó, người còn việc gì khác không?"

Những việc Thẩm Tranh muốn giờ không thể làm được, hần lưu luyến không rời nói: "Ta đi đây... Nương tử."

Nàng rất tự nhiên trả lời: "Ừ, người nghỉ ngơi cho thật tốt." Đến lúc phản ứng lại thì không khỏi ngượng ngùng, cũng may sắc trời tối không thể nhìn rõ mặt nàng.

Hần cười khê: "Ta nghe rõ ràng nàng vừa đáp ta một tiếng."

Sau đó mới thay đổi về mặt thỏa mãn, nhắc chân nhẹ nhàng tiêu sái rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Quân mã của Thẩm Tranh đi cực nhanh, thư tín nhanh chóng xuất hiện trên bàn của Lâu Hợp An, hần tìm quân sư đọc cho nghe xong, suýt nữa thổ huyết.

Lâu Hợp An nuốt máu lại, lập tức đi tìm lão Ngũ Lâu Khánh Cát, phân phó: "Người lập tức mang theo Vành Vương đến Chá Châu tìm Thẩm Tranh đòi người!"

Lâu Khánh Cát nghe xong, thầm than không xong rồi, việc nguy hiểm như vậy lại rơi xuống đầu hần.

Mình không thể ngồi chờ chết, cùng lắm là kéo thêm mấy đêm lưng: "Cha, nhờ Thẩm Tranh đưa ngựa bị bệnh lừa chúng ta mà con lại không hiểu biết nhiều, không bằng để Thất đệ đi cùng con đi."

"Hần còn có chuyện để làm, không thể phân thân được, ta nghĩ kĩ rồi, để Lũng Ninh phái người đi theo người đi, đúng rồi, Hồ Viễn Đình nhà lão Tứ đang ở gần đây đóng binh, là hần. Người làm tốt thì lúc về ắt có phần thưởng xứng đáng." Đừng mong có thể kéo được đêm lưng, chính là người rồi, cha sẽ chọn người người khác chỉ đi cùng.

Lũng Ninh chính là chỉ Tiết độ sứ Hồ gia Lũng Ninh.

Phiên trấn của Lũng Ninh ngay bên cạnh Loan Lâm, tuy tự xưng là Tiết độ sứ nhưng đã mất đi quyền tự chủ, thực chất là đã chịu sự quản lý của Lâu gia rồi.

Mà Hồ Viễn Đình là người không nguyện ý phối hợp với Lâu gia nhất Hồ gia, cũng chính vì điểm này nên mới bị cha hần phái đến ở gần đây.

"..." Lâu Khánh Cát không cười nổi nữa: "Con nhất định sẽ mã đáo thành công!"

Trong lòng Lâu Khánh Cát không muốn một chút nào nhưng lại không thể thay đổi sự thật.

Không tình nguyện đưa theo một nhà Vành Vương lên đường, sau khi bàn bạc với Hồ Viễn Đình xong liền cùng nhau đi về hướng thành Chá Châu.

Nắng mùa thu như muốn đòi mạng người, mặt trời đỏ ửng treo cao trên đỉnh đầu, mới đi được nửa ngày người đã kiệt sức, ngựa cũng hết hơi. Sau khi tiến vào được khu vực bị khống chế của thành Chá Châu, bọn hắn mới được nghỉ ngơi một chút lúc trời đang nắng nóng nhất.

Hồ Viễn Đình phải ngồi ở mép bóng cây, đương nhiên không mát lạnh bằng chỗ hắn, vừa uống nước vừa tức giận lườm hắn. Trong lòng mắng, Lão gia các ngươi đứng là khinh người quá đáng, ngay cả chỗ hóng mát cũng chiếm mất.

"Đại nhân, trời nóng quá, bọn Vành Vương cũng không chịu nổi, tất cả đều xin chút nước uống." Có người lặng lẽ đến báo cáo cho Lão Khánh Cát.

"Nước? Lão tử còn đang khát đây này, một lúc không có nước cũng không chết được. Muốn uống thì đi xin Hồ tướng quân chứ ta làm gì có." Lão Khánh Cát tức giận trả lời.

Hồ Viễn Đình lườm Lão Khánh Cát một cái, trong lòng chửi "mẹ" nhưng ngoài mặt vẫn không nói gì.

Người muốn xin nước đã phải gặp mặt mũi xám tro của Lão Khánh Cát rồi, nào dám xin nước của hung thần ác sát Hồ Viễn Đình nữa, đành hậm hực rời đi.

Nghỉ thêm một lúc, Hồ Viễn Đình đứng dậy lớn tiếng nói: "Được rồi, lên đường thôi, chút nữa là có thể vào thành!"

Lúc này lại chợt nghe Lão Khánh Cát lười biếng nói: "Cần gì phải gấp, chúng ta hộ tống Vành Vương – người mà Thẩm Tranh chỉ mặt gọi tên muốn, cho dù nửa đêm chúng ta vào thành, hỏi hắn có dám đóng thành không? Cứ nghe ta đi, tất cả không cần động, nghỉ ngơi thêm chút nữa."

Nghe là được nghỉ ngơi tiếp, đương nhiên mọi người không muốn động, đều cười hi hi nhỉnh nọt: "Lão đại nhân nói đúng, cần gì gấp đâu."

Hồ Viễn Đình tức giận tự mình cưỡi ngựa chạy ra ngoài, chạy hết một vòng vùng lân cận mới tức giận trở về.

Hắn càng ngày càng không thể nhịn được nữa, phụ thân là kẻ bất lực, đầu hàng trước Lão gia ở Loan Lâm khiến hắn cũng bị liên lụy không còn mặt mũi.

Thứ khiến hắn tức giận nhất là, trong Lũng Ninh có một hồ chứa nước làm muối cũng phải chấp tay chia cho Lão gia năm phần.

Mẹ, lần này trở về phải thật dứt khoát mới được! Nhốt lão già hồ đồ kia lại!

Dưới sự dẫn dắt của Lão Khánh Cát, đoàn xe lẻ mà lẻ mà nửa đêm mới tiến vào thành Chá Châu, vì phòng ngừa ban đêm làm loạn nên Thẩm Tranh phát trọng binh đứng canh dọc đường gác, phân bố canh gác nghiêm mật hơn ban ngày nhiều.

Hồ Viễn Đình tròn mắt nhìn Lão Khánh Cát, đã bảo vào lúc ban ngày, không nên vào thành lúc buổi đêm làm người ta nhìn mình như kẻ trộm vậy.

Mọi người đi theo người hướng dẫn, một đường đến phủ Nguyên thứ sử – nơi Thẩm Tranh ở.

Đám thứ sử Trần Thực đứng chờ ở cửa đã lâu, thấy Hồ Viễn Đình với Lão Khánh Cát liền vội vàng cười nói: "Rượu tiệc đã chuẩn bị xong, chỉ chờ hai vị đại nhân đến thôi."

Hồ Viễn Đình thấy dọc suốt nội viện đều được trải tấm thảm mềm màu đỏ thì cười nói: "Thẩm đại nhân khách khí quá." Rồi không để ý tới Lão Khánh Cát, tiếp tục đi vào.

Thẩm Tranh đứng ở cửa đại sảnh nghênh đón, gặp Hồ Viễn Đình trước nên chấp tay nói: "Hồ phó sứ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu nhưng không thể tiếp

đón từ xa, mời."

Hồ Viễn Đình cười nói: "Đại nhân khách khí quá, đại nhân mời!" Hắn cũng mời lại rồi nghênh ngang đi vào với Thẩm Tranh.

Lâu Khánh Cát bị ném ở phía sau, tức giận mặt lúc xanh lúc trắng một hồi. Cả đám các người muốn thấy ta tức giận đúng không, cứ chờ đi.

Đại đường đã chuẩn bị xong rượu và thức ăn, đoàn người Hồ Viễn Đình đi đường xa nên bụng đã kêu vang từ lâu, thấy rượu và thức ăn thì theo bản năng nuốt nước bọt.

"Đừng khách khí, đều là huynh đệ nhà mình cả, cứ ngồi tự nhiên đi." Thẩm Tranh kêu gọi rồi đệ Hồ Viễn Đình ngồi xuống.

Lần này Hồ Viễn Đình đến đây chỉ mang theo một nghìn thân binh, dù sao mang nhiều hơn cũng vô dụng, chiến đấu trên địa bàn của Thẩm Tranh thì cho dù có mang mấy vạn binh mã cũng không đánh nổi.

Hiện tại hắn ngồi trong đại đường chỉ có mười hai người hộ vệ, trong đó có sáu người của Lâu Khánh Cát, còn lại thì ở ngoài phù trông coi.

Hồ Viễn Đình đang định nói chuyện, Lâu Khánh Cát đã lên tiếng trước: "Giờ không vội, chính sự quan trọng hơn, tí nữa uống rượu cũng không muộn. Trước tiên gọi Lâu Khánh Nghiệp ra xem hắn còn sống không đã."

Hồ Viễn Đình nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống: "Đi! Chúng ta giải quyết chính sự xong đã! Như bây giờ ta cảm giác như có sợi dây thừng buộc trên cổ, thỉnh thoảng lại giật một cái, không thoải mái tí nào." Dứt lời liền trợn mắt lườm Lâu Khánh Cát một cái.

Lâu Khánh Cát cười lạnh, Hồ gia các người đang được nuôi trong Lâu gia bọn ta đây, người không nghe cũng không được.

Thẩm Tranh đặt mâu thuẫn của hai vị này vào trong mắt, cúi đầu gãi mi tâm, đột nhiên nảy ra ý hay.

Lúc biết Hồ Viễn Đình hộ tống Vành Vương hắn còn hơi lo lắng. Dù sao người này nổi danh nóng nảy, tương lai sẽ phản lại cả phụ thân, kéo lấy một nhóm người chiếm cứ mấy thành trì tự lập gia đình, kiên trì làm cái gai đình thịt trong mắt phụ thân hắn nhiều năm.

Vẫn luôn lo lắng hắn ta gây chuyện, giờ thì tốt rồi, rắc rối cũng đã có nhưng may là không rơi vào người hắn.

Cùi khô đã có mà không cho thêm một ngọn lửa vào thì chẳng phải phụ công mình trùng sinh sao.

Thẩm Tranh nói: "Cũng được, nghe theo Hồ phó sứ đi, người đâu, dẫn Lâu hiền chất tới đây!"

Lâu Khánh Cát dương dương tự đắc phân phó: "Đưa Vành Vương với thế tử lên, còn Vương phi với thế tử phi thì không tiện đưa lên đây uống rượu, phải chiêu đãi thật tốt đấy."

Thời điểm trao đổi con tin đã đến.

Xem người mà bản thân muốn có bị tổn thương không.

Lâu Khánh Nghiệp bị mang lên trước, người gầy ốm không ít.

Vừa đến đại đường liền chảy nước mắt nhìn bốn phía, nhìn thấy đường huynh Lâu Khánh Cát thì thở dài một hơi, đúng là người trong nhà.

Hắn liền ngẩng cao đầu, bày ra bộ dạng cương quyết bước đi qua trước mặt Thẩm Tranh, trực tiếp ngồi xuống ghế trống phía nhà mình.

Lúc này, hai binh sĩ từ ngoài cửa hộ tống hai nam nhân đi vào, một người khoảng bốn mươi, dáng người to béo, râu dài ba tấc, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, ngũ quan sáng sủa, khí chất cao quý. Có thể nhìn ra bây giờ béo phì nhưng lúc trẻ tuổi còn gầy thì nhất định là một nam tử khôi ngô anh tuấn.

Thẩm Tranh nghĩ thầm, đây chính là Vành Vương rồi.

Một nam tử khác thì khoảng hai lăm hai sáu, hai đầu lông mày thể hiện thái độ ưu sầu, cả người yếu đuối mang phong thái của người có học, không hề hợp với khí chất của đám võ tướng động chút là rút đao động võ.

Đây chính là thể tử.

Thẩm Tranh quan sát Vành Vương, Vành Vương cũng đang đánh giá hắn. Đây chính là tên ác ôn Thẩm Tranh dám nhốt hòn ngọc quý trên tay mình rồi, làm gì có Tiết độ sứ nào tốt, tất cả đều phải bầm vằm cho chó ăn.

Thẩm Tranh liếc mắt ra hiệu cho Lỗ Từ An, Lỗ Từ An lập tức dẫn hộ vệ tiến lên, mời Vành Vương với thể tử sang bàn đã được chuẩn bị tốt.

Trao đổi con tin rất thuận lợi.

"Được rồi, không còn việc gì nữa rồi, không say không ngủ!" Thẩm Tranh trao đổi ánh mắt với Trần Thực.

Trần Thực lập tức vỗ tay một cái, một đám vũ cơ tiến vào, hắn làm việc này rất thành thạo.

Qua vài chén rượu, trong mắt Hồ Viễn Đình chỉ toàn những chiếc quạt lụa mỏng xoay tròn, vòng eo nhỏ nhắn với cái cổ trắng như tuyết và hình bóng các mỹ nữ chông chéo lên nhau.

Hồ Viễn Đình uống một hơi cạn sạch chỗ rượu còn lại.

Thẩm Tranh thấy thời điểm tốt đã tới liền nói: "Nếu Hồ huynh thích thì cứ chọn mấy ca cơ mang về đi."

Hồ Viễn Đình đã bị Lâu Khánh Cát khinh bỉ cả đoạn đường mà hết lần này tới lần khác "Kẻ thù bên ngoài" Thẩm Tranh lại đối đãi với hắn hết sức long trọng: "Sao ta lại không biết xấu hổ như vậy được chứ."

"Những thứ này có là gì, ngày mai lúc đi chọn ba nghìn con ngựa, người cũng có thể đi đầu chọn lựa."

Rượu quá tam tuần, Lâu Khánh Cát tỏ ra không phục: "Ba nghìn con ngựa kia đều của Loan Lâm cả, Lũng Ninh các người đi chọn thì không hợp tình hợp lý chút nào cả, rõ ràng là bọn ta tìm được Vành Vương!"

Thẩm Tranh biết rõ rồi còn cố hỏi: "Nếu như Loan Lâm tìm thấy Vành Vương thì sao lại để Hồ phó sứ Lũng Ninh đi theo hộ tống? Ta còn tưởng hai nhà các người cùng tìm thấy."

Lâu Khánh Cát đắc ý hừ lạnh, không nói thêm gì nữa, đương nhiên là bởi Lũng Ninh là phiên thần của Loan Lâm chúng ta rồi.

Hồ Viễn Đình như nghe thấy gì đó, giận dữ ném chén rượu sang một bên: "Con mẹ nó người nói cái gì?"

Lâu Khánh Cát vỗ bàn: "Ta nói cái gì?!" Rồi mỉa mai nói: "Trong lòng người hẳn là rõ ràng nhất."

Thẩm Tranh cười trong lòng, cứ đầu đi cứ đầu đi, không cần cho ta mặt mũi đâu.

Những người nhà võ đều rất dứt khoát, nói chuyện không hợp sẽ lập tức dùng đao kiếm nói chuyện. Nhất là Hồ Viễn Đình, từ nhỏ hầu hết những ai muốn đối phó với hắn đều bị hắn dùng đao chém giết. Hắn rút bội đao ra, ánh sáng lạnh lẽo chiếu lên mặt Lâu Khánh Cát.

Tùy tùng của Lâu Khánh Cát thấy thế cũng lập tức rút đao ra.

Tiếp theo là một chuỗi phản ứng liên hoàn, người hầu của Hồ Viễn Đình với thân binh [1] của Thẩm Tranh rút đao rút kiếm ra, trong nháy mắt gươm kiếm đã sẵn sàng.

[1] Thân binh: Quân đội thân cận, tin cậy nhất, tuyển mộ ở quê hương.

Mọi người không chú ý đến nhưng lúc này Vành Vương với thế tử đang run rẩy, dù sao đao kiếm không có mắt, nhờ giết nhầm người thì chẳng phải xong rồi à.

Hộ vệ trái phải bọn họ thấy vậy vội thấp giọng nói bên tai Vành Vương: "Vương gia yên tâm, đại nhân đã phân phó chúng thần bảo vệ ngài thật chu toàn rồi ạ."

Vành Vương run rẩy, lau mồ hôi lạnh: "Bỏn vương không sao."

Lúc này, Lâu Khánh Cát phát hiện bầu không khí không đúng, lui từng bước về phía sau: "Ngươi, ngươi đừng xúc động... Loan Lâm với Lũng Ninh là đồng minh mà..."

"Đồng minh cái gì, chỉ là quy phục Loan Lâm mà thôi." Thẩm Tranh chậm chạp tiếp tục uống rượu, một trận đỏ máu thể nào cũng diễn ra, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Vốn Hồ Viễn Đình đã cảm thấy uất ức, nay thì bị cảm giác nhục nhã bao trùm, hình ảnh phụ nhân quy phục khúm núm nịnh bợ Loan Lâm hiện ra rõ ràng trước mắt: "Đồng minh? Đó là Tiết độ sứ Lũng Ninh đồng minh với các ngươi, chứ không phải là ta."

Nhưng đúng lúc này, Thẩm Tranh nhẹ nhàng thả một mối lửa vào trong đám lửa đang sắp bùng cháy: "Hồ phó sứ, trong Lũng Ninh có một hồ chứa nước làm muối vốn là của ngươi, nếu ngươi đồng ý, ba nghìn con ngựa phải bồi thường Loan Lâm ta sẽ cho ngươi, ý ngươi thế nào?"

Kỵ binh của Định Bắc nổi tiếng thiên hạ, được sự ủng hộ của hãn, đoạt lại hồ chứa nước làm muối, sợ gì bản thân không lớn mạnh.

Nếu vậy, làm thế nào để ba nghìn ngựa bồi thường của Loan Lâm biến thành của mình.

Rất đơn giản, không ai tiếp nhận thì chính là của hãn.

Sau khi nghe xong, Hồ Viễn Đình lập tức nói: "Thẩm đại nhân thật trượng nghĩa, sau khi đoạt lại được hồ chứa nước làm muối, ta sẽ tặng ngài ba phần!"

Thẩm Tranh dùng ánh mắt lạnh đạm nhìn Lâu Khánh Cát, dường như đang nhìn người chết vậy.

Rốt cuộc Lâu Khánh Cát cũng ý thức được đại nạn đến rồi, lui về phía sau: "Ngươi đừng càn quấy, cha ngươi... Sẽ... Không tha cho ngươi..."

Hồ Viễn Đình hung ác nói với Lâu Khánh Cát: "Là lão tử không tha cho các ngươi mới đúng!"

"Đại nhân, chạy mau!" Tùy tùng của Lâu Khánh Cát thấy không ổn, lấy đao ra ngăn cản nhưng đâu phải là đối thủ của Hồ Viễn Đình, một đao chém ra, dùng chân đá văng.

Tiếp theo bắt lấy Lâu Khánh Cát đang chạy trốn, gờ tay chém xuống, máu đỏ tươi văng lên mặt thảm, biến thành vết bẩn màu nâu.

Thân binh của Lâu Khánh Cát thấy thế, biết là đại nạn ập xuống rồi nên vùng vẫy tranh giành sự sống, muốn thoát ra ngoài nhưng trong đại sảnh còn có cả người của Thẩm Tranh phối hợp với tùy tùng của Hồ Viễn Đình, cảnh tàn sát khốc liệt diễn ra, tất cả đều bị giết hết.

Sau khoảng thời gian hỗn loạn ngắn ngủi, mọi người mới phát hiện Lâu Khánh Cát đã chết trong loạn đao rồi, cũng không biết là bị ai giết nữa.

Chỉ trong phút chốc, cả đại sảnh đã đầy mùi máu tươi.

Vô số thi thể bị kéo qua người Vành Vương, mùi máu tươi chui vào mũi rồi tiến vào cổ họng khiến ông không biết mình thấy buồn nôn hay sợ hãi, choáng váng ngã vào người nhũn tũn.

Thế tử cuồng quyết đồ thân thể phụ thân, miệng thì kêu: "Phụ vương, phụ vương."

Thẩm Tranh thấy thế vội vàng đến gần xem có chuyện gì, nhờ người này xảy ra chuyện gì không tốt thì chẳng phải hấn công dã tràng ư?! Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì đấy.

Vanh Vương thoáng thấy sát thân đi về phía mình, bất chấp mơ hồ, vội vàng tỉnh táo lại: "Người, người muốn làm gì?"

Thẩm Tranh thấy Vanh Vương đột nhiên bình phục như xác chết sống dậy, vô cùng sửng sốt nhưng nhân cơ hội đó quỳ một gối xuống, ôm quyền khom lưng nói: "Nhạc phụ, xin hãy nhận của tiểu tể cái bái này! Vừa rồi vì chưa diệt trừ được Lâu tặc nên không dám tỏ vẻ quen biết ngài!"

Vanh Vương cảm giác mình lại sắp ngất đi, lúc trước nghe nói nữ nhi bị Thẩm Tranh giam giữ đã biết người này không có ý tốt gì, bây giờ lại gọi mình là nhạc phụ, chính là quyết tâm muốn kết hôn với Mộ Thiên.

Cả phòng này toàn kiêu binh hấn tướng nghe theo lệnh của Thẩm Tranh, nếu mình không nhận hấn không biết có gặp hậu quả gì không.

Thế nhưng đó chính là Mộ Thiên, nữ nhi mà mình thương yêu nhất.

Gã cho tên này, chính là tự cắt thịt mình mà.

Không được, không được nhận đây là con rể của mình, cho dù Thẩm Tranh hấn gan lớn hơn nữa chẳng lẽ cũng dám giết thân vương hay sao?!

Ngay khi đang chuẩn bị mở miệng từ chối, đột nhiên ông nghe thấy tiếng kêu tê tâm phế liệt, hóa ra là có người của Lâu Khánh Cát trốn dưới bàn, bây giờ mới bị bắt, ăn một đao.

Máu tươi lại xuất hiện trong tầm mắt, Vanh Vương khẽ run rẩy, hơn nữa rõ ràng cảm giác được nhi tử đâm vào xương sườn mình.

"... Ừ... Ừ..." Thật lâu sau, Vanh Vương mới nén giận nói được một câu như vậy: "... Hiền... Hiền tể xin đứng lên..."

Thẩm Tranh thấy đã "uy hiếp" thành công, kín đáo nhếch môi, âm thanh vang dội nói: "Dạ, nhạc phụ đại nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Lo Vanh Vương đi đường mệt nhọc, Thẩm Tranh phân phó người dẫn Vương gia và Thế tử đi nghỉ ngơi trước, Vương phi và nhóm Thế tử phi cũng được thu xếp ổn thỏa ở nơi khác rồi. Sáng mai lại để gia đình bọn họ đoàn tụ sau.

Về phần hấn thì ngó ý muốn cùng Hồ Phó sứ và các tướng sĩ uống rượu thỏa thích suốt đêm.

Vanh Vương mong mau rời khỏi chỗ máu tanh còn không được, vội vàng để cho nhi tử đỡ mình theo người hầu đi xuống.

Bọn họ được bố trí ngồi trong phòng chính của phủ Thứ sử. Ở đây ngay cả tường phòng cũng được quét qua một lần, vừa bước vào cửa đã thấy trên bàn tròn lớn bày rượu và thức ăn, hiển nhiên là chuẩn bị vì bọn họ.

Nha hoàn hầu hạ cười nói: "Tiết độ sứ đại nhân nói Vương gia và Thế tử đi đường vất vả, chắc hẳn sẽ đói bụng nên đã đặc biệt chuẩn bị một chút rượu và thức ăn để ăn khuya."

Bụng thế tử đã kêu vang từ lâu, thấy đồ ăn và hoàn cảnh yên ổn, toàn thân như bị tê liệt ngồi trên ghế nói với nha hoàn: "Nếu sau đó Tiết độ sứ đại nhân có hỏi đến thì thay chúng ta cảm ơn ý tốt của hấn. Nơi này không còn chuyện của người nữa, người lui xuống trước đi."

Nha hoàn đáp vâng một tiếng rồi quỳ xuống thỉnh an.

Sau khi đám người rời đi, Thế tử như đồng bần nhào gục xuống bàn, thở hổn hển một hồi lâu mới tức giận hỏi phụ thân: "Phụ vương, người cảm thấy khá hơn chút nào không?" Đột nhiên thấy phụ thân ngửa mặt, tựa lưng vào ghế, hai mắt nhìn chằm chằm lên trời, lại thoáng có giọt nước mắt chảy xuống má, hấn bị dọa vội hỏi: "Phụ vương, sao người lại rơi lệ ả?"

"Mộ Thiên... muối muối của ngươi... con gái ngoan của ta..." Vành Vương đấm ngực giậm chân, đau khổ nói: "Làm sao ta lại ưng thuận? Làm sao ta lại đồng ý với hần chứ."

Thế tử vội vã nắm chặt cổ tay phụ thân: "Người tỉnh táo chút đi!"

"Đúng rồi, do ngươi, ngươi chọc xương sườn của ta, bảo ta đồng ý đi." Vành Vương đột nhiên ngừng tay, kinh ngạc nhìn về phía nhi tử: "Chính là ngươi, nhất gan sợ phiền phức! Nên mới xúi giục ta chấp thuận!"

Thế tử buông tay phụ thân ra, quay về bàn ngồi xuống, nhỏ giọng nói: "Có liên quan gì đến con chứ? Chính người nói hiền tể mời đứng lên, tất cả mọi người đều nghe thấy, sao có thể trách con? Và lại, tất cả đều là do người nói, lời nói ra cũng không thể thu lại được. Chỉ bằng cứ nghĩ theo chiều hướng tốt, người có một Tiết độ sứ bình hùng tướng mạnh làm con rể, ở thời buổi loạn lạc này không phải là rất tốt sao. Hơn nữa, con thấy đáng về hần đoàn chính trang nghiêm, rất có phong thái của đáng anh hào, không giống kẻ tầm thường, gả Mộ Thiên cho hần cũng không có gì là không tốt."

"Hồ đồ! Hồ đồ!" Vành Vương cả giận nói: "Con rể làm Tiết độ sứ? Ngươi đi điều tra xem trước kia có người nào từng có? Nếu như Hoàng thượng cho rằng chúng ta và Tiết độ sứ cấu kết thì đầu cũng khó giữ được. Huống chi, ta với Lô thừa tướng là bạn thân, muối muối của ngươi đáng lẽ nên gả cho Lô tam lang mới đúng! Sao lại từ đầu nảy ra một tên Định Bắc Thẩm Tranh vậy chứ?"

Thế tử khẽ lắc đầu, nhìn phụ vương vẫn còn dưới mí mắt Thẩm Tranh thì không còn lòng dạ nào làm ồn nữa, đã vậy còn đứng cùng chiến tuyến với người ta: "Con không nhìn được nữa, nhìn nữa sẽ chết đói. Người không ăn thì con ăn. Chuyện quốc gia đại sự do người định đoạt hết, đều nghe phụ vương hết, con không xen vào nữa được chưa."

Vành Vương hoàn toàn không có khẩu vị gì, chống trán lẩm bẩm: "Nhất định là có biện pháp, nhất định có biện pháp thu hồi lại quyết định đó."

Tối qua Thẩm Tranh thức trắng đêm uống rượu với đám Hồ Viễn Đình, thành công kí kết đồng minh và ước định như: Ngươi đưa binh mã viện trợ cho ta, hàng năm ta sẽ tặng ngươi rất nhiều muối và hàng loạt các lời hứa khác.

Sáng sớm hôm sau, chờ đám người Hồ Viễn Đình đi nghỉ ngơi, hần lập tức thay đổi xiêm y, ngựa không dừng vó [1] đi đón Vương phi và Mộ Thiên đến phủ Thứ sử gặp Vành Vương.

[1] Nguyên văn là 马不停蹄 – Mã bất đình đề: đây là một câu thành ngữ, nghĩa là ngựa không dừng vó, một khác cũng không dừng lại, một mực bước về phía trước. – Nguồn: Tư cầm gia trang –

Hôm qua, Vương phi và Thế tử phi được thu xếp ở chỗ Mộ Thiên. Trong lòng Thẩm Tranh nắm chắc, các nàng nhất định đều đã trải qua chuyện hôn ước nên sẽ thăm hỏi giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng hần không hề lo lắng bởi chỉ cần Vương gia đồng ý thì hôn ước sẽ tồn tại.

Không giống như mọi lần trực tiếp xông vào, đầu tiên hần gọi người thông báo, chờ đến khi gọi hần thì hần mới hiện ngang đi vào.

Vừa vào cửa, Thẩm Tranh đã thấy Mộ Thiên rúc vào vị phụ nhân phong thái ung dung, sang trọng bên cạnh. Thấy hần đến, phụ nhân kia thì thào vài câu với Mộ Thiên, Mộ Thiên liền cười yếu ớt cúi đầu rồi đi.

Đoán rằng đây chính là nhạc mẫu, Thẩm Tranh lưu loát dứt khoát lễ bái: "Tiểu tể Thẩm Tranh, khấu kiến nhạc mẫu đại nhân!"

Vương phi đánh giá Thẩm Tranh từ trên xuống dưới, thấy hần khôi ngô tuấn tú, mạnh mẽ kiên cường, từ tối hôm qua đến bây giờ, người của hần tiếp đãi mình chưa từng có chút sơ suất.

Ở Loạn Lâm, Vương phi từng chịu gian khổ nên trong lòng đối với người con rể này có vài phần vừa ý. Hơn nữa, nữ nhi còn nói Thẩm Tranh đối xử với mình rất tốt, không hề có chỗ nào quá phận, vì thế càng nhìn hần càng thấy thuận mắt.

"Không ngờ phụ vương của con làm chuyện này cũng rất tốt." Vương phi ngoảnh mặt về phía con gái, nhỏ giọng cười rồi ngẩng đầu nói với Thẩm Tranh: "Mau đứng lên, ngồi xuống trước đã."

"Tạ ơn nhạc mẫu đại nhân." Sau khi ngồi xuống, Thẩm Tranh quan tâm nói: "Đêm qua người nghỉ ngơi có tốt không, đều hầu hạ chu đáo chứ ạ? Nơi này đương nhiên là không thể so với kinh thành, mong người lượng thứ cho."

"Ngươi có lòng rồi, chăm sóc rất chu đáo. Không riêng gì ta, thời gian qua may mà có ngươi chăm sóc Mộ Thiên." Lời cảm kích lần này của Vương phi không phải là giả: "Sau khi nó với chúng ta thất lạc nhau, mắt của chúng ta khóc đến nỗi thiếu chút nữa là mù rồi. Về sau nghe nói nó ở đây với ngươi... Chúng ta..."

Càng khóc dữ dội hơn.

Mộ Thiên liền tiếp lời, thay mẫu thân xoa dịu: "Mới thờ phào nhẹ nhõm."

Vương phi liền điểm nhẹ vào gáy nữ nhi một cái: "Bây giờ đã biết bên vực hần rồi đấy."

Không phải Mộ Thiên nói lời bênh vực gì mà nàng chỉ sợ mẫu thân nói chuyện không có chừng mực, gây ra phiền toái không cần thiết. Hắn vừa mới tới, vẫn là hòa hợp êm thấm thì tốt hơn.

Thẩm Tranh không biết nàng nghĩ như vậy nên trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua. Nương tử quả nhiên là tri kỷ. Đừng nhìn bình thường ít nói, ngữ điệu nhạt nhẽo nhưng nhất định nói tốt không ít về mình trước mặt nhạc mẫu.

Vương phi nghiêm mặt nói: "Sau đó, nghe nói nó ở đây với người, nói thật là chúng ta rất lo lắng bởi nghĩ rằng người sẽ hại nó. Nhưng về sau chúng ta nghe nói nó và người đã cùng nhau cứu tế, ta đã nghĩ chắc người đối xử với nó không tệ nên nó mới bằng lòng phối hợp cùng với người. Tính tình của Mộ Thiên ta biết rõ, nhìn thì nhu hòa nhưng lại rất cứng rắn. Nó mà ghét chuyện gì thì có chết cũng không khuất phục đâu."

Thẩm Tranh cảm khái nói: "Đúng là không ai hiểu con gái bằng mẹ." Hắn thấu hiểu rất rõ bởi kiếp trước hắn đã từng "ăn hành" của nàng rồi. Cho dù hắn đối xử với nàng mềm rắn đủ cả nhưng nàng cũng chưa từng thay đổi sắc mặt với hắn. Nhưng về sau nàng lại đỡ kiếm cho hắn, có phải ý rằng chỉ cần hắn cố gắng nhiều hơn chút nữa là có thể sưởi ấm ý chí sắt đá của nàng?

Tuy có thể là đáp án khác nhưng cho dù thế nào thì về mặt mình cứ đắc ý một chút đã.

Vương phi nghi ngờ hỏi: "Nhưng Mộ Thiên nói với ta, hình như Vương gia lén lút thư từ qua lại với người định ra hôn ước rồi. Điều này thật là kỳ lạ, phụ vương nó không phải là người có thể che giấu chuyện gì, vậy mà lại giấu giếm ta kín đáo như thế. Cuối cùng ta đây một chút cũng không biết."

Thẩm Tranh đã quen với sóng to gió lớn, lời chất vấn thế này làm sao có thể làm khó, liền đáp: "Có lẽ ngày thường nhìn Vương gia giống như không chịu bị gò bó. Nhưng khi liên quan đến tính mạng của bản thân và gia đình thì vì bảo vệ mọi người, Vương gia cũng là người ý tứ kín đáo nhất. Dù sao có quan hệ với Tiết độ sứ là trọng tội, lão nhân gia người đều giấu gán nặng này vào trong lòng, quả thật là đã làm khó ngài ấy."

"Ta còn tưởng rằng mỗi ngày phụ thân của con chỉ biết chăm sóc hoa hoa cỏ cỏ, trong lòng không giả bộ chuyện gì, không ngờ rằng hắn cũng có khả năng suy xét như vậy." Vương phi cười nói: "Nhưng may mà hắn đưa cho người bức họa của Mộ Thiên nên người mới có thể liếc một cái đã nhận ra và bảo vệ nó bình an."

"Tất cả đều là nhờ phúc của Vương gia."

Vương phi thấy Thẩm Tranh nói chuyện thỏa đáng, hài lòng gật đầu: "Hy vọng người không quên tâm tư ban đầu, luôn luôn bảo vệ Mộ Thiên như vậy."

Trong lòng Thẩm Tranh vô cùng cảm động. Nhạc mẫu thật tốt, vậy mà kiếp trước lại bị mình giết chết, thật sự là có lỗi với người. Hắn lập tức thề: "Ta – Thẩm Tranh nếu như phụ lòng quận chúa thì sẽ bị vạn tiễn xuyên tim, ngựa đạp hài cốt, chết không toàn thây!"

Nhận được lời thề của con rể, Vương phi hoàn toàn hài lòng: "Tốt rồi, chúng ta cũng nên đi gặp phụ vương của người thôi."

"Tẩu tử đâu ạ?" Tẩu tử trong lời Mộ Thiên chính là Thê tử phi: "Hình như tẩu ấy còn chưa tỉnh ngủ."

"Bảo nó cứ nghỉ ngơi đi, nó quá mệt mỏi rồi. Chúng ta đi là được."

Thẩm Tranh đứng dậy nói: "Ta đi kêu người chuẩn bị xe ngựa."

Vừa sáng sớm hắn đã phải chạy qua chạy lại hai nơi nhưng trong lòng lại như ăn đường, không dụ dỗ nhạc mẫu tốt, làm sao bà ấy có thể gả Mộ Thiên cho mình?

Chờ Vương phi và quận chúa ngồi vào xe ngựa, hắn cưỡi ngựa tự mình hộ tống, mang theo thân binh hùng hậu đi gặp Vành Vương.

Lúc này có dân chúng hô to: "Thẩm tướng quân ——" mọi người thấy thế cũng đều hô theo: "Thẩm tướng quân ——Thẩm tướng quân ——"

Thẩm Tranh ngồi trên lưng ngựa, có vẻ đắc ý nhưng lại cố ý không thể hiện ra phát phát tay. Vương phi nhìn mà sững sốt ngẩn người, làm sao mà uy danh của hắn ở trong thành lại cao như thế.

"Ngài sắp trở thành Quận mã gia rồi."

"Tối hôm qua, Vành Vương đã thừa nhận ngài là con rể rồi."

Trên đường đi, thỉnh thoảng có dân chúng trao đổi tin tức với nhau, Thẩm Tranh nghe vào trong tai, cười ở trong lòng. Xem ra dân dò truyền mọi chuyện ra cũng có lợi, nhanh như vậy đã làm sáng tỏ thông suốt rồi.

Đến phủ Thứ sử bọn họ liền một mạch đi tới đại sảnh, lúc trước hắn đã phái người truyền tin rồi. Vành Vương và Thê tử chắc là cũng muốn gặp lại nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có lẽ lúc này đang chờ ở chỗ này rồi.

Nha hoàn đẩy cửa ra, Thẩm Tranh liền thấy Vành vương ngồi trên ghế, Thê tử đứng hầu ở một bên. Thấy hắn, cơ thể Vành Vương hơi động, có lẽ là trong lòng lại đang giằng giụa không biết có nên đứng dậy hay không. Cuối cùng, cơ thể vẫn ngồi vững trên ghế, không hề nhúc nhích.

"Phụ vương ——" Mộ Thiên bước lên phía trước vài bước nhưng suy cho cùng cũng không thể tùy ý giống như với mẫu thân nên dừng bước, vẫn an trước mặt phụ thân, sau đó mới rung rung nói: "Người có khỏe không ạ?"

Không ngờ Vành Vương lại day huyệt thái dương, uể oải nói: "Là Mộ Thiên à, từ sau khi không gặp con, đầu phụ vương liền lúc tốt lúc xấu. Ngày hôm trước vừa xảy ra chuyện gì thì chớp mắt ngày hôm sau đã quên mất, càng tệ hơn là trí nhớ cũng có lúc liền lúc đứt."

Thẩm Tranh sững sờ, liếc ánh mắt lạnh như băng về phía Vành Vương. Hắn hiểu rõ lão Vành Vương này muốn làm gì rồi, giả ngây giả ngô tỏ vẻ chuyện lúc trước đều quên hết để không thể bàn đến chuyện hôn ước.

Quả nhiên không sai, chợt nghe Vành Vương quay sang hỏi hắn: "Ôi, vị tướng quân này là ai vậy?"

Vương phi thấy trượng phu như vậy thì kinh ngạc đi qua: "Ông làm sao vậy? Đương nhiên là con rể ông chọn rồi. Trên đường tới đây, ta nghe người ta nói, tối hôm qua ông đã thừa nhận hắn rồi. Người đều đã biết cả, đường xá khắp nơi đều là tin tức này mà."

Không ngờ tới đúng không, nhạc phụ đại nhân? Sớm đã đoán được có thể ông muốn đổi ý vì vậy đã sớm truyền tin tức ra. Thanh danh của ta ở thành Chá tốt như vậy, nghe nói ta và quân chúa đính hôn, dân chúng ngoài thành thấy thì vui mừng. Khắp thành ai ai cũng biết Mộ Thiên là nương tử của ta rồi, ông còn có thể thu hồi lại quyết định đã ban ra sao, không thể làm trái ý dân, để xem ông có thể làm gì?

"Khụ! Khụ!" Vành Vương thờ không ra hơi, nghẹn đến mặt đỏ bừng lên, nhìn Thẩm Tranh trong lòng thì mắng, tiểu tử thói nhà người lợi hại lắm. Thật sự là ông sống được lâu lắm rồi, ngay cả Tiết độ sứ dùng ý dân để lôi kéo loại chuyện này mà cũng có thể chứng kiến.

"Chắc là vừa rồi do khoảng cách quá xa nên mới không thể nhìn thấy rõ ràng." Thẩm Tranh mỉm cười tiến gần tới, nói rõ ràng từng chữ một: "Nhạc phụ đại nhân, bây giờ đã nhìn thấy rõ tiểu tử chưa ạ?"

Vành Vương nuốt con giận vào trong lòng, rồi vươn tay ra sức vỗ vỗ bả vai Thẩm Tranh, khóc không ra nước mắt mà nói: "Con rể tốt, thật sự là con rể tốt của bốn vương!"

Lãng phí thời gian cả đêm qua nghĩ đổi sách vậy mà mới chỉ lộ ra một phần âm mưu đã bị đập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Thẩm Tranh nhìn thế tử trước, thấy vẻ mặt hắn lạnh nhạt như không quan tâm, nói đúng hơn là không phản đối cũng không ủng hộ, như vậy rất tốt.

Rồi hắn lại nhìn Vương phi, dường như vì Vương gia chấp nhận mối hôn nhân này nên bà đã thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ là bà ủng hộ mình, không hy vọng xảy ra bất kỳ biến cố gì và hắn bà không thể chịu nổi thêm chút giằng co nào nữa rồi.

Cuối cùng ánh mắt hắn rơi trên người Mộ Thiên nhưng ánh mắt lo lắng của nàng vẫn luôn đặt trên người Vành Vương mà không nhìn hắn. Thẩm Tranh liền nói: "Mộ Thiên, Vương gia không có chuyện gì đâu, nàng đừng lo lắng. Bây giờ ta sẽ gọi đại phu tới bắt mạch."

Vành Vương uể oải nói: "Không cần, bốn vương không sao, đã khỏe rồi. Có thể nhìn thấy Mộ Thiên, tảng đá trong lòng rơi xuống, trí nhớ cũng linh hoạt trở lại rồi."

Thẩm Tranh phối hợp diễn kịch: "Ngài nói đúng, tim với não tương thông mà. Nhất thông bách thông [1], trông thấy Mộ Thiên chắc người ngài đã cảm thấy khoan khoái, dễ chịu hơn nhiều, vậy là tốt rồi." Nói rồi đi tới đỡ Mộ Thiên: "Nào, chúng ta ngồi xuống nói chuyện, nàng thả lỏng một chút đi, phụ vương nhìn cũng thấy thoải mái hơn, Vương phi và thế tử cũng ngồi đi."

[1] Ý là tìm Vành Vương không còn lo lắng nữa thì cả người đều khỏe ra.

Mộ Thiên hỏi phụ vương: "Người thực sự khỏe rồi sao?"

Vẫn là con gái tốt, luôn lo lắng cho an nguy của mình còn nuôi con trai như nuôi người câm vậy, chẳng biết giúp đỡ mình tí nào: "Khỏe rồi, khỏe rồi, không cần lo lắng cho phụ vương. Ngồi đi, ngồi đi."

Thẩm Tranh đỡ Mộ Thiên để nàng và hắn ngồi cùng một bên, dường như thật sự đã thành hôn trở thành người một nhà.

Nhìn trong mắt Vành Vương có thể thấy sự phẫn nộ trong nội tâm nhưng ở địa bàn của người ta, không thể ra oai được. Trong lòng ông tự nhủ người cứ chờ ta trở lại kinh thành xem nhưng đột nhiên nghĩ đến kinh thành vẫn nằm trong sự khống chế của phản quân liền nói: "Người chiếm giữ thành Chá Châu này nhiều ngày như vậy rồi, không biết lúc nào xả thân vì triều đình đây, tri hoãn lâu như vậy có phải là chột dạ muốn trốn tránh chiến tranh không?"

Vương phi khiếp sợ, nghĩ thầm Vương gia sao có thể nói những lời như vậy chứ, vội vàng cười nói: "Chắc là con rể có tính toán của mình. Có lẽ nếu không phải chờ chúng ta đến thì đã sớm lên kinh thành rồi. Nghĩ như vậy, chúng ta còn chưa nói lời cảm ơn với con rể đây."

Nhạc mẫu quả nhiên là xuất thân danh môn, nói chuyện rất khéo léo, Thẩm Tranh khiêm tốn nói: "Hiếu kính trưởng bối là việc nên làm, lời tạ ơn này dù đánh chết thì ta cũng không nhận nổi." Nói rồi lại nhìn về phía Vành Vương: "Thật ra ta luôn sợ mình làm không tốt khiến Vương gia không nhận người con rể là ta. Nhưng tới qua trước mặt mọi người, Vương gia ngài đã bằng lòng nhận một lạy của con rể ta đây, nhận ta là con rể khiến cả lòng ta cũng yên ổn hẳn."

Người thì bình tĩnh nhưng bốn vương không thể bình tĩnh nổi: "Đúng là bốn vương đã thừa nhận người rồi nhưng quận mã cũng không dễ làm đâu. Triều đại ta có vị phò mã nào không phải làm gương cho binh sĩ, trung thành và tận tâm đền đáp triều đình chứ. Thanh danh của Định Bắc cũng không được tốt lắm nhì. Nếu như người không có phép tắc làm chuyện xấu, người ngoài biết sẽ nói bốn vương nhận một kẻ có suy nghĩ gian dối, có mưu đồ bất lương làm con rể đây."

Ngay cả Mộ Thiên nghe cũng thấy chói tai: "Lần này hẳn xuống phía nam vốn là để tận trung với triều đình. Mặc dù có vài lời đồn đại vô căn cứ nhưng nội bộ chúng ta không nên tùy tiện nghi kỵ có phải tốt hơn không."

Thẩm Tranh hiểu rõ Vành Vương có ý gì, thúc giục hán khản trương nhỏ trại lên đường, như vậy là có thể tách hẳn khỏi Mộ Thiên rồi. Nếu như hẳn có thể chết trận thì càng đúng là dệt hoa trên gấm [2], ông ta nghĩ cũng có thể cười đến tỉnh giấc.

[2] Dệt hoa trên gấm: Ẩn dụ cho việc dựa trên cái đã có sẵn để trở nên tốt hơn đẹp hơn – Nguồn: Baidu –

Trước tiên, hẳn nhìn về phía thê tử với ánh mắt vui vẻ yên tâm rồi sau đó mới thở dài một tiếng, nói: "Ta biết Vương gia đang lo lắng cho hoàng thượng trên đất Thục, hận bản thân không thể mặc giáp trụ lên ngựa chém giết nghịch tặc, đoạt lại kinh thành. Ta sao lại cũng không nghĩ như vậy được cơ chứ. Hôm nay, thấy quận chúa và mọi người đoàn tụ, ta đã có thể ngừng lo lắng xuất binh tới kinh thành. Mấy ngày nữa ta sẽ điếm đủ binh, nhỏ trại xuất chinh!"

Tốt, thật tốt quá! Cuối cùng trong mắt Vành Vương cũng có ánh sáng rực rỡ: "Đây mới đúng là việc mà nam tử hán nên làm." Đã có hy vọng khiến trong lòng thoải mái hơn, cũng có khẩu vị uống trà, ông cầm chén trà lên, từ từ thưởng thức một chút.

"Nếu ta có thể đoạt lại kinh thành thì hẳn là đã lập công lớn. Đến lúc đó, ta sẽ không chỉ khấn cầu hoàng thượng tứ hôn mà còn muốn ngài làm người chủ hôn!"

"Phụt ——" Ngậm trà Vành Vương chẳng uống bao nhiêu đều bị phun hết ra ngoài.

Thê tử vội tới đầm lưng cho phụ vương: "Người chậm chút!"

Vương phi lại cười nói: "Nói rất hay, hiếm thấy người có lòng như vậy."

Mộ Thiên vốn kinh ngạc rồi lại hé miệng cười yếu ớt.

Vành Vương cũng biết ít nhiều về thực lực của Định Bắc, gây chuyện không tốt cũng có thể làm được. Huống chi lập được công lớn lại không cầu phong vương, phong hầu mà là vì mặt mũi của nữ nhi mình, khó trách lại khiến cho người ta có vài phần hảo cảm. Vành Vương xoắn xuýt một hồi, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Lúc này có người bẩm báo nói Hồ Viễn Đình cầu kiến.

Thẩm Tranh liền nói: "Thứ lỗi, xem ra ta phải đi một lúc rồi. Ta đã đặt mua rượu và thức ăn, các người cứ ăn trước, không cần chờ ta."

Trong lòng Vành Vương thì vỗ tay nhưng trên mặt thì lại bình tĩnh nói: "Biết rõ người bận rộn, không thể phân thân, chúng ta tùy tiện rồi."

Chờ Thẩm Tranh rời đi, ông vội vàng xuống đất đi tới trước mặt nữ nhi, rung rung nhìn nàng: "Khiến con chịu khổ rồi, phụ vương có lỗi với con, biết rõ lạc mất con, phụ vương thật sự không thể đầm đầu chết ngay tức khắc." Bây giờ cũng rất muốn đầm đầu chết ngay đây...

Mộ Thiên rất khó hiểu, vì sao trước mặt Thẩm Tranh phụ thân lại giả đồ không thể hiện vui buồn, nói chuyện cũng quái gở: "Phụ vương, không phải hẳn được người chọn trúng đây sao? Trông người lại có vẻ không thích hẳn lắm."

Vương phi cũng nói: "Đúng vậy, vừa mở miệng không phải châm chọc thì cũng là nói móc, may là thái độ hẳn đúng mực. Chứ nếu mà là tên Hồ Viễn Đình hay Lâu Hợp An kia thì đã sớm rút đao ra chém ông một nhát rồi. Năm đó, ai kia tới cầm quân đánh bạc cùng cha vợ, thiếu chút nữa là động đao. Đây vẫn là trung tâm của cấm binh đó, chứ đừng nói là địa bàn của Tiết độ sứ, ông đấy."

Vành Vương nhìn về phía thê tử, hy vọng hẳn sẽ giảng hòa nhưng thê tử lại nghiêng mặt sang một bên, kiên quyết thực hiện lời hứa không xen vào. Thấy nhi tử khoanh tay đứng nhìn không thể dựa vào, lại không dám thừa nhận vốn không có chuyện hôn ước này, bản thân chỉ là e ngại trước dâm uy của Thẩm Tranh, bị ép đồng ý mà thôi. Nếu như vậy, chẳng phải là về sau ông sẽ không có địa vị gì hay sao.

Vành Vương bị thê tử nhìn chằm chằm đến nổi đỏ mặt hời, lớn tiếng nói: "Chuyện gì ra chuyện đó, đương nhiên là phải nghiêm khắc với bọn trẻ rồi! Hẳn còn trẻ như vậy, nếu người xung quanh đều nhìn hót thì sao có thể trưởng thành được?! Ta cũng là vì muốn tốt cho hẳn. Các người nhìn xem, nhờ có ta thúc giục nên cuối cùng hẳn mới có ý định nhúc nhích lên kinh đấy thôi!"

"..." Mộ Thiên và Vương phi liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhú mồm.

"Ông không cần thúc giục đâu." Vương phi nói: "Còn có mấy lời không tốt, có ý đả thương gây hận không cần thiết, hấn thích Mộ Thiên, đương lúc con rể được nghỉ, ông đừng có lúc nào cũng nói chuyện kiểu khiêu khích như vậy nữa."

Nhi tử đứng trung lập, thê tử và nữ nhi cùng một chiến tuyến, trước đây Vành Vương chưa từng bị cô lập như vậy: "Được rồi, không nói những chuyện mất hứng này nữa, cả nhà chúng ta lâu lắm rồi không cùng nhau ăn cơm, đi thôi."

Theo ước định, Thẩm Tranh tặng ba nghìn con ngựa cho Hồ Viễn Đình, ngoài ra còn phái một nghìn kỵ binh trợ giúp hấn quay về đoạt lại một chỗ trống phòng thủ ở thành Lũng Ninh.

Làm xong những chuyện này thì sẽ chọn thêm một tướng lĩnh giỏi về phòng thủ ở lại giữ thành, chịu trách nhiệm coi giữ thành Chá.

Hấn lập tức kiểm tra đầy đủ binh mã, chuẩn bị một lần nữa bước lên con đường xả thân vì triều đình.

Cả nhà Vành Vương đoàn tụ, Mộ Thiên rất vui. Chỉ đáng thương cho hấn, không thể tùy ý giống như lúc trước, muốn gặp là gặp được.

Sau khi ăn xong, Mộ Thiên không ở cùng Vương phi thì cũng bị phụ vương nàng gọi đi. Ngay cả lén lút gặp mặt một lần, nói nhỏ một lời cũng không có cơ hội.

Lúc trước được phép gọi là nương tử thì có tác dụng gì, căn bản là không có đất dụng võ!

Thẩm Tranh buồn bực nhưng cũng không có biện pháp, cũng chẳng thể động thủ.

Bên này Mộ Thiên cũng không nhàn rỗi. Lúc chạy trốn khỏi kinh thành, thê tử phi đã bị sảy thai. Dọc đường xóc nảy dường như khiến bệnh cũ chưa khỏi hoàn toàn, thỉnh thoảng nằm trên giường cũng thấy đau đớn, tinh thần cũng không được tốt. Mộ Thiên thường bỏ thời gian rảnh rỗi đến nói chuyện với tẩu tử nhiều hơn.

Ngày hôm đó, Mộ Thiên bung thuốc tới trước giường tẩu tử, thấy một người vốn từ mỹ nhân đẩy đà lại bị bệnh tra tấn đến phờ phạc, gầy hấn đi liền không nhận được xót xa trong lòng: "Thuốc sắc xong rồi, để muội thôi cho tẩu."

"Những chuyện lật vật này để hạ nhân làm là được rồi, muội không cần trông nom ta đâu, có bận bịu gì thì cứ đi đi."

"Muội nào có bận rộn gì đâu, hơn nữa mẫu phi cũng bảo muội đến chăm sóc tẩu mà." Mộ Thiên nhìn bốn phía nói: "Ca muội đâu?"

"Tôi hôm qua hấn ở đây cả đêm, bây giờ mệt mỏi mới đi ngủ." Trong lòng thê tử phi khó nén được sự vui vẻ: "Ta vẫn nói trông ta làm gì, chỉ là bệnh cũ thôi nhưng hấn lại không chịu đi, cứ muốn ở đây."

"Đương nhiên là vì thương tẩu rồi." Mộ Thiên vừa nói, vừa bung chén thuốc nhẹ nhàng thổi.

Thê tử phi cảm khái nói: "Trận đại loạn này cũng không phải là đều không tốt, ít nhất là những ả yêu tinh kia thất lạc trên đường nên trong mắt hấn mới lại có ta." Lúc thê tử ở kinh thành có mang theo các phu nhân thị thiếp kia chạy trốn nhưng tất cả đều bị thất lạc lúc bận rộn mua sắm ở huyện mà cũng không ai rảnh để đi tìm, có thể trở về hay không đều phải xem vận may của họ nữa.

"Những người kia chẳng qua chỉ là con mèo, con chó, giống đồ vật thôi. Tẩu là ai, bọn họ là ai cơ chứ." Thê tử phi xuất thân từ đại tộc Vương thị, nửa gia tộc đều làm quan trong triều.

"Thời đời thay đổi, thời điểm lưỡi dao kẻ sát người thì chẳng còn ai quan tâm đến xuất thân của người là gì nữa." Thê tử phi thở dài một tiếng, chợt nhớ tới điều gì đó: "Ta nghe nói Thẩm tướng quân sắp phải đi, muội đã có dự định gì để làm lễ tiễn biệt hấn chưa hả?"

"..." Mộ Thiên ăn ngay nói thật: "Đã mấy ngày muội không thấy hấn rồi. Hơn nữa ngày mai hấn sẽ đi, sao muội có thời gian chuẩn bị kịp chứ."

"Tôi nay muội hẹn hấn ra ngoài, tặng cho hấn một vật tùy thân là được."

Mộ Thiên nghĩ đến cảnh tượng kia liền vội vàng lắc đầu: "Hay cứ vậy là được rồi."

"Cái gì gọi là được rồi chứ. Bên ngoài có rất nhiều yêu tinh lợi hại, bây giờ muội không giữ tâm hấn ở chỗ muội, chờ hấn đánh thắng thành tiếp, Thứ sử địa phương dâng tặng hấn mỹ nữ, hấn quên muội ở sau đầu thì làm sao bây giờ?"

"Nếu dễ dàng quên mất muội như vậy thì cứ để hấn quên đi. Loại người này có cũng như không, cần gì phải tiếc hận?"

Thê tử phi thấy nàng không thông suốt như thế thì cầu nàng một cái: "Muội ngốc thật đấy! Bây giờ muội đã có hôn ước rồi, tâm hấn mà không đặt ở chỗ muội thì muội có thay đổi bản thân cũng chẳng thay đổi được gì. Nếu là của muội thì sao muội không coi chừng cho kỹ? Năm đó ta đã từng phạm sai lầm, cho rằng bản thân xinh đẹp, hào phóng chỉ cần ngồi đó thì ca ca muội sẽ tự mình đến chỗ ta. Sau đó ta mới phát hiện ra, trên đường hấn đến chỗ ta có quá nhiều yêu tinh chặn đường. Ta đã phải nếm trải đau khổ rồi, muội đừng giống ta, muốn bắt thì ngay từ đầu phải bắt thật chặt!"

Tinh thần người này đâu có giống như người bị bệnh nhi: "... Tẩu tử, tẩu uống thuốc trước đi."

Thế tử phi uống thuốc xong ôm vai Mộ Thiên thì thầm với nàng một phen.

Mộ Thiên nghe xong mặt đỏ tới tận mang tai, liên tục lắc đầu: "Đề nghị của tâu muội hiểu rồi nhưng cứ để muội tự mình suy nghĩ lại một chút."

Thế tử phi bày ra vẻ mặt từng trải nói: "Muội còn muốn nghĩ gì nữa hả, nghe ta là chính xác không sai đâu."

Mộ Thiên liền chuyển chủ đề, tán gẫu về tục lệ và lễ vật ở Chá Châu. Thấy tâu tử buồn ngủ nàng liền để tâu ấy nghỉ ngơi thật tốt rồi bản thân mới đi ra ngoài.

Nàng bắt giắc đi tới ao sen bên cạnh, hoa sen đã nở rộ, trước mắt như được phủ một màu xanh biếc, nàng dựa vào cột đá của chiếc cầu hình vòm như có điều suy nghĩ.

Chợt nghe tiếng bước chân, một gã sai vặt vội vàng đi về phía nàng: "Quận chúa, thi ra người ở đây làm nô tài tìm mãi. Tội nay không phải là tiền Thảm đại nhân sao, người khác đã đến hết rồi nên mời người mau qua đó ạ."

Lời khuyên răn của tâu tử vẫn còn quanh quẩn bên tai, Mộ Thiên nói: "Người đi thưa lại, nói ta lập tức tới ngay." Chờ gã sai vặt rời đi, nàng liền thả chậm bước chân, đi một chốc lại ngừng một lúc. Nàng dự định sẽ nói với hắn vài câu cổ vũ, khích lệ lòng người, lát nữa sẽ tìm thời gian len lút nói với hắn.

Lần này hắn xuất chinh, tinh thần không thể kém, phải cổ vũ hắn thật tốt mới được.

Ừ! Cứ làm vậy đi!

Mộ Thiên tràn đầy tự tin đẩy cửa phòng khách ra. Nàng vừa xuất hiện, Thảm Tranh liền rời khỏi chỗ ngồi, đi tới trước mặt nàng ân cần hỏi: "Thân thể nàng khá hơn chút nào chưa? Mấy ngày nay phụ vương luôn nói thân thể nàng không khỏe."

Hắn cũng biết, đây nhất định là Vành Vương viện cớ ngăn cản không cho hắn gặp Mộ Thiên, nhất định phải đợi đến lúc tiễn biệt rồi không khước từ được nữa mới cho phép nữ nhi xuất hiện.

"Ta..." Mộ Thiên lướt qua hắn nhìn về mặt vẫn không cam lòng như cũ của phụ vương, ngược lại cười với hắn nói: "Vốn có hơi không thoải mái nhưng nghe nói người đã đến rồi nên thoáng cái liền khỏe hẳn lên."

"Thật sao?" Thảm Tranh mừng rỡ, kích động đến mức muốn ôm mỹ nhân vào lòng, chân bước một bước, cánh tay cũng nâng lên nhưng dường như mới lấy lại được lý trí nên ngưng ngừng dừng động tác lại.

Mộ Thiên vừa thấy liền cúi đầu nhủ mảy nghĩ, không được rồi, trước mặt mọi người thế này, mình mới nói một câu bay bổng mà hắn đã có cái đức hạnh này.

Buổi tối một mình hẹn gặp hắn nói một chút lời nói khích lệ có thể khiến hắn ăn mừng không.

Không được, không được!

Nhưng bên tai lại xuất hiện mấy câu nói của thế tử phi. Lòng mảy Mộ Thiên bắt giắc ngày càng nhủ chặt lại, chưa bao giờ lòng nàng xoắn xuýt như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngự Nhi

Vành Vương thấy nữ nhi chưa gì đã quanh co lòng vòng ám chỉ nhớ Thảm Tranh, vừa tức vừa vội, nghĩ nữ nhi thật sự quá đơn thuần, nghĩ là cứ có hôn ước thì phải phụ xướng phụ tùy.

Thế này là không được, hôn sự này nhất định sẽ phải hủy bỏ, không thể để hòn ngọc quý trên tay mình cứ đi như vậy được.

"Mộ Thiên à, đến chỗ phụ vương đi."

Mộ Thiên thoáng liếc qua Thảm Tranh, cúi đầu đi qua người hắn, đứng bên cạnh phụ thân.

Vanh Vương sầm mặt nói: "Tuy các ngươi đã có hôn ước nhưng cũng không thể lỗ mãng như thế. Như vậy đi, lúc ăn cơm, Mộ Thiên đừng ngồi cạnh ngươi nữa." Trong lòng lại thầm đắc ý, mình nhanh trí thật, gặp chiêu phá chiêu.

Tinh táo lại mau, đây là nhạc phụ của ngươi, không được đánh, nhớ lại bài học của kiếp trước đi. Thẩm Tranh nhấp môi, quyết định lấy lùi làm tiến, thờ dài nói: "Là lỗi của ta, là do ta nhớ Mộ Thiên quá. Có lẽ ta phải tự học cách thích ứng với nỗi tương tư thôi, con đường phía trước dài đằng đẵng như vậy, không biết còn phải chịu bao nhiêu lần như đao cắt thế này nữa."

Mộ Thiên nghe vậy thì động lòng trắc ẩn, đứng sau lưng chỗ góc chết của mắt ông, nàng nhìn Thẩm Tranh rồi dùng khẩu hình nói: "Giờ hội, nhà thủy tạ." Rồi lập lại hai lần nữa, hẳn hiểu được thì hiểu, không hiểu thì không thể trách nàng.

Lúc đầu Thẩm Tranh cũng không hiểu nàng muốn nói gì, cho đến khi hần cúi đầu bắt chước khẩu hình miệng của nàng hai lần thì mới mừng rỡ ngẩng đầu, muốn trao đổi ánh mắt với Mộ Thiên thì phát hiện nàng đã quay sang chỗ khác rồi.

Nhưng không sao cả, Thẩm Tranh biết là nàng thẹn thùng mà. Hần háng giọng một cái nói: "Vương gia, buổi tối ta còn phải đi tuần doanh, chúng ta dùng bữa sớm đi."

Vanh Vương câu còn không được, chỉ mong Thẩm Tranh mau đi: "Thế để bản vương sai người chia thức ăn!"

Lúc này vương phi với thế tử cũng đã đến, Thẩm Tranh bái lễ theo thứ tự rồi tranh thủ kéo hai người về phe mình.

Vương phi rất hài lòng Thẩm Tranh, cười nói: "Con rể không cần đa lễ."

Thế tử không có cảm xúc gì đặc biệt với hần, gật đầu khách khí bảo: "Đều là người trong nhà cả, về sau không cần câu nệ đâu."

Vanh Vương thấy người bên cạnh mình sắp bị lôi kéo thành công, vội vàng la ầm lên: "Người đâu — Truyền đồ ăn —"

Lúc nâng ly cạn chén trong bữa tiệc, thoát đầu Vanh Vương còn muốn rót rượu cho con rể làm hần xấu mặt nhưng Thẩm Tranh nói: "Không thể uống nhiều, sợ ngày mai làm chậm trễ việc hành quân." Điều này lại chính là điều Vanh Vương sợ nhất, nhờ ngày mai không thể nhỗ trại là nguy rồi. Vậy thì không thể để con rể uống rượu được, ông chỉ cầu hần có thể lên đường thuận lợi.

Vương phi thấy này giờ nữ nhi không nói gì, ngược lại hơi lo lắng, khuyên bảo nàng: "Mai hần phải đi rồi, con nói hai câu chúc hần chiến thắng ngay từ trận đầu đi."

Mộ Thiên liền rót một ly rượu, giong lên kính hần: "Hy vọng ngươi có thể đánh bại địch giành chiến thắng, đánh đâu thắng đó."

Nào có chuyện Thẩm Tranh không uống, hần đang hờn hờ định nhận chén rượu thì thấy Vanh Vương đứng lên giành lấy chén rượu trên tay nữ nhi: "Hần không thể uống rượu đâu! Con rể, chén rượu này để nhạc phụ uống thay ngươi!" Dứt lời liền một hơi uống cạn.

Vương phi liếc hần một cái, bắt đắc dĩ thờ dài.

Thẩm Tranh cắn chặt răng, cố hết sức ra vẻ bình thản nói: "Đa tạ nhạc phụ đại nhân. Đúng vậy, lúc này không nên mê rượu, đợi đến đêm động phòng hoa chúc uống cũng không muộn, người nói có đúng không?"

Vanh Vương nghe câu này thấy tim như bị đâm một cái, chua chát trả lời: "Tục ngữ nói 'thành gia lập nghiệp' nhưng ta lại thấy như vậy không đúng, hần là phải lập nghiệp trước rồi mới thành gia! Ngươi có thể đánh hạ kinh thành, chẳng lẽ còn sợ không có rượu uống ư."

Mộ Thiên sợ hần tức giận, cười giải vây: "Đây là phép khích tướng của phụ vương, ngươi cần hiểu nỗi khổ tâm của ông, đừng hiểu nhầm nhé."

"Hiểu, đương nhiên là hiểu, ta nghe nương tử hết." Thẩm Tranh nói xong thấy trên bàn ngoài Vanh Vương vừa nghe thấy từ "nương tử" liền giận dưng râu

trùng mắt thì những người khác bao gồm Mộ Thiên đều không có phản ứng gì quá lớn, lửa giận vừa rồi cũng tan thành mây khói.

Dùng cơm xong, Vành Vương vội vàng bảo hần mau về nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng làm chậm trễ đại sự, thực chất là hạ lệnh đuổi khách.

Thẩm Tranh luôn ngóng chờ cuộc hẹn của Mộ Thiên, cho dù ông không đuổi hần cũng đi ngay nên giả vờ cáo từ rồi đi.

Vừa cười ngựa ra khỏi phủ nhỏ liền quay đầu trở về, leo tường vào viện tử.

Hạ nhân trông coi trong ngoài đều là người của hần, thấy là Tiết độ sứ đại nhân thì đương nhiên không dám lên tiếng, còn hần thì nghênh ngang đến nhà thủy tạ chờ Mộ Thiên xuất hiện.

Quả thực hần đến hơi sớm, chưa đợi được Mộ Thiên đến đã thấy Vành Vương đi về phía này, hần vội vàng tìm bóng tối ẩn núp, chỉ thấy Vành Vương chấp tay sau lưng đứng trên lan can nhà thủy tạ, phiền muộn mắng: "Nghĩ bản vương không nghe thấy à? Lại còn nương tử? Cái mặt nhà hần! Thế mà bà nó vói thẳng nhĩ tử ngu ngốc cũng chẳng có phản ứng gì, chẳng hiểu đang nghĩ cái gì nữa!"

Đứng một hồi, ông đột nhiên phiền muộn nói: "... Động Đình nghe tiếng từ xưa, Mà đây lâu Nhạc bây giờ mới lên. Đông, Nam, Ngô, Sở tách miền, Mệnh mang trời đất ngày đêm bành bồng. Bận bề một chữ vẫn không, Thân già đa bệnh chiếc bông lê loi. Bắc phương gác giả rồi bời, Bên hiên đứng tựa, sứt sùi lệ sa... Thơ của Đỗ Tử Mỹ thật sự quá hợp với tâm tình của bản vương..." – Bài thơ "Đăng Nhạc Dương lâu" của Đỗ Phủ do Tần Đà dịch –

Trong lòng Thẩm Tranh tự nhủ, người cũng biết "Bắc phương gác giả rồi bời" à, chẳng phải Định Bắc quân bọn ta đến dẹp loạn ư. Cứ như vậy mà còn không muốn gả nữ nhi cho ta.

"Ông còn ở đây làm gì?" Là tiếng của vương phi, nương theo tiếng bước chân giọng bà càng ngày càng lớn: "Lại để ta phải đi tìm! Đừng lo nước lo dân nữa, mau về ngủ thôi."

"Lòng ta ngủ không yên. Hoàng thượng bỏ chạy tới đất Thục, coi như là có thể thu phục kinh thành, nghênh đón hần trở về nhưng một đế vương trốn chạy như vậy thì còn bao nhiêu quân uy nữa?"

Thẩm Tranh vô lực nghĩ, ông không thể đợi tới mai lại lo nước lo dân à.

Vương phi tức giận nói: "Trong hoa viên này thỉnh thoảng có vệ binh do Tiết độ sứ an bài tuần tra, bọn họ còn không biết ông, nhờ lúc tối lửa tắt đèn tưởng ông là thích khách nên bắt lại thì sao. Mau đi cùng tôi đi!"

Vành Vương nghe xong, rụt cổ khẽ nói: "Dù sao đêm cũng lạnh." Rồi mới cùng vương phi kẻ vai sát cánh rồi đi.

Thẩm Tranh bĩu môi, bước vào nhà thủy tạ chờ Mộ Thiên đúng hẹn tới.

Một lát sau có tuần binh đi qua, hần muốn một chiếc đèn lồng rồi phân phó bọn họ canh chừng, ngoài quận chúa ra thì không cho ai vào trong đây.

Lại nói Mộ Thiên đi cả đường phải tránh phải tránh trái, cẩn thận từng li từng tí chỉ sợ có người phát hiện. Đột nhiên thấy Thẩm Tranh trắng trợn mở đèn lồng liền cực kì sợ hãi: "Mau tắt đi, đừng để người ngoài nhìn thấy."

"Kể cả có người tới ta cũng không cần tắt đèn lồng, nhưng nếu nàng đã phân phó thì đương nhiên ta phải làm theo rồi." Thẩm Tranh tắt đèn lồng, cười nói: "Ánh trăng sáng như thế, ngược lại cũng không cần thêm đèn rồi."

Bóng trăng mềm mại chiếu lên mặt nước, ánh trăng lạnh lạnh rải trên mặt nước, hình bóng xinh đẹp của nàng cũng phản chiếu trong đó, càng lộ vẻ đẹp không sao tả xiết của ánh trăng.

Trong lòng Mộ Thiên hơi hốt hoảng nhưng đã đến rồi không thể bỏ đi: "Ngươi đừng để ý lời của phụ vương ta. Dù sao ông gặp phải biến cố lớn như vậy khiến tính tình thay đổi đi rất nhiều, trước kia ông ấy là người rất ôn hòa."

Thẩm Tranh không quan tâm nói: "Ta đoạt lấy hòn ngọc quý trên tay ông ấy, ông ấy hận ta cũng là điều bình thường." Rồi hắn như nhớ ra cái gì, thất vọng nói: "Chẳng lẽ tối nay nàng hẹn ta ra đây chỉ để giải thích thay phụ vương thôi ư?"

"Cũng không hẳn là vậy..."

Thẩm Tranh như cô khô được tưới thêm nước, trong lòng lập tức xuất hiện bảy tám ý nghĩ xấu xa: "Ồ? Vậy thì là gì, không bằng nàng ngồi xuống từ từ nói." Không ngờ Mộ Thiên nghe xong không chỉ ngồi xuống mà còn ngồi chung ghế với hắn. Tuy giữa hai người vẫn có khoảng cách nhưng hắn chỉ cần vươn tay ra một chút là có thể ôm người vào ngực.

Tình tào mau, mai đã phải đi rồi, nếu làm lộ thú tính khiến nàng đau lòng thì chẳng có cơ hội đền bù đâu, không được quá xúc động, hắn án binh bất động, sắc mặt như thường nói: "Mặc kệ nàng nói cái gì, ta nghe hết."

Mộ Thiên hận bản thân vô dụng vô cùng, rõ ràng cùng huyết thống nhưng các bà cô của nàng đều là nữ tử dũng cảm mà sao nàng chỉ muốn nói vài lời cáo biệt ấm lòng với vị hôn phu đã thấy xấu hổ rồi.

"Thực ra lúc chưa gặp phụ vương, ta vẫn luôn lo lắng hôn ước là giả nhưng bây giờ đã biết là không phải rồi, thật may quá..." Nàng vốn xinh đẹp rạng ngời, nay dưới ánh trăng lại nhoen miệng cười, quả nhiên xinh đẹp không gì sánh được.

Rõ ràng tối nay Thẩm Tranh không uống rượu mà cứ như đang say vậy: "Vậy nàng chính là nương tử của ta, ta gọi đâu có sai."

"Ai, nhưng ngươi lại phải đi rồi, phòng ngừa ngươi quên ta, ta muốn đưa ngươi một thứ, nhìn vật nhớ người, đừng quên ánh trăng đêm nay với ta."

Thẩm Tranh thấy nàng không mang gì bên người, quần áo cũng là sa mỏng nên không thể lấy đồ vật, chắc là đồ nàng đeo bên người, tiếng lòng không khỏi lay động: "Là gì vậy?"

Tai nàng vang lên lời nói của thái tử phi, nàng ấy bảo: "Muội hẹn hắn ra ngoài, bảo hắn nhắm mắt không cho hắn nhìn nhưng muội yên tâm nhất định hắn sẽ nhìn lên, sau đó muội làm như không cảm thấy gì cởi áo lót ra, thế nào hắn cũng đề động tác của nàng vào trong mắt rồi muội dùng ngón tay trắng như tuyết cời dây áo lót đỏ rực sau lưng ra, thả áo lót thơm tho mang theo nhiệt độ cơ thể vào tay hắn, cả đời này hắn sẽ không bao giờ quên. Ôi, xấu hổ? Đẳng cấp của yêu tinh ở ngoài kia không biết cao hơn muội bao nhiêu lần, phải làm đến nơi đến chốn đấy, cứ nghe tâu tử đi, không sai được đâu."

"Ngươi đừng nhìn lên..."

"Ta tuyệt đối không nhìn trộm đâu!" Là không thể làm, Thẩm Tranh nhắm mắt nhưng rất nhanh liền nheo một mắt lên lên nhìn nàng.

Mộ Thiên chậm rãi giơ tay lên nhưng đến giữa không trung lại dừng lại.

Giết gà cần gì dùng dao mổ trâu, với tình trạng hiện nay thì chưa cần dùng tới phương pháp này.

Ngón tay nàng lần ra sau tay, gỡ một chiếc khuyên tai ngọc trai xuống đặt vào trong khăn, đặt lên bàn: "Mở mắt ra đi."

Thẩm Tranh hoàn toàn không biết mình đã bỏ lỡ cái gì, chỉ cảm thấy tai nàng vô cùng mềm mại xinh đẹp lại thấy nàng tặng cho mình vật bên người, không nhận được cười nói: "Cho ta?"

"Chỉ cho ngươi một cái thôi, cái còn lại thì ở chỗ ta. Ngươi thấy nó thì phải nhớ chúng nó là một đôi đấy, ý là trong lòng ngóng trông đoàn viên."

Thẩm Tranh kích động khi thấy nàng bộc lộ tình cảm trong lời nói, một tay ôm chặt nàng vào ngực, khàn giọng nói: "... Ta biết ngay sớm muộn gì trong lòng nàng cũng có ta..."

Mộ Thiên âm thầm cảm thấy may mắn, may mà không nghe theo lời tẩu tử, giết gà cần gì dùng dao mổ trâu, chưa cần hạ tuyệt chiêu với hắn.

Nhưng có phải mình hơi quá đáng không nhỉ?

Hắn hưng phấn ôm mình như vậy, chẳng hề có ý định buông tay gì cả, tối nay kết thúc kiểu gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Thẩm Tranh ôm nàng, lòng bàn tay kề sát da nàng. Chỉ cách một lớp quần áo mỏng manh nên da hắn có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ cơ thể nàng.

"Ngươi... Thả ta ra, sẽ bị người khác nhìn thấy đó..." Nàng thử giãy giụa trong lòng hắn.

Sao Thẩm Tranh có thể dễ dàng buông tay được, nhưng lực ôm cũng nhẹ hơn một chút.

Không buông tay không được nhưng buông tay lại không cam lòng. Như vậy đi, ôm đến khi đếm tới mười thì buông ra.

Mười, chín, tám... Một

Ừm... đếm lại đến mười lần nữa đi, một, hai, ba...

Mộ Thiên thấy hắn không nói lời nào thì càng lo lắng: "Ngươi mà không buông ra, ta sẽ tức giận đấy."

Lúc này hắn mới lưu luyến, chậm rãi buông lỏng khuỷu tay, nhìn nàng cười tủm tỉm: "Nương tử, ta nghe lời nàng buông tay." Thấy nàng cúi đầu, sắc mặt kiều diễm, hắn vô cùng muốn vuốt ve gương mặt, gò má và tai nàng, không cần phải nói chắc chắn là nóng bừng. Nhưng vừa nghĩ nàng bị mình vạch trần nhất định sẽ thẹn quá hóa giận nên không lên tiếng, làm như không nhìn thấy gì hết.

Hết lần này tới lần khác, Mộ Thiên đều cảm thấy mình chắc chắn đã bị lộ tẩy nên nhân lúc Thẩm Tranh chưa trêu chọc mình thì vội vàng giải thích: "Ta bảo ngươi thả ta ra vì ta không thể hít thở, đến mặt cũng nghẹn đỏ lên rồi."

Hắn bật cười, không được rồi thật là đáng yêu quá, phải ôm thêm cái nữa. Vì vậy hắn lại ôm Mộ Thiên vào lòng: "Vây lần này ta nhẹ một chút." Lần này sức lực vừa vặn vì lại có thể ôm lấy nàng nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Mộ Thiên hơi động động, thấy hắn không có hành động lỗ mãng gì mà thậm chí được hắn ôm còn có cảm giác an toàn nên không giãy giụa nữa.

Khó trách người ta thường nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, suy nghĩ hoàn việc hành quân để có thể đưa nàng cùng đi không biết đã xuất hiện bao nhiêu lần nhưng đều bị hắn áp chế lại.

"Ài ——" Đột nhiên hắn thở dài một tiếng, phát ra từ đáy lòng.

"Làm sao vậy?"

"Ta đang nghĩ may mà nàng là quận chúa, nếu là nữ nhi của Vệ Tề Thái thì có khi vì lấy được nàng mà lòng ta vui sướng gây chuyện không tốt, biến thành quân phản loạn cũng nên."

Nàng cười bảo: "Ngươi đừng có nói nhảm nữa."

"Không phải ta muốn dỗ dành nàng nhưng nếu nàng dùng mỹ nhân kế mỗi ngày quán quýt lấy ta mà thời gian chúng ta sống chung với nhau dài như vậy, tám phần là ta chẳng còn tinh lực đánh xuống phía nam nữa."

Tuy Mộ Thiên không biết làm thế nào khiến hần không còn tinh lực nữa nhưng trong sách xưa đều có nhắc đến hồng nhan họa thủy liên quan tới chuyện giường chiếu không thể công khai đàm luận: "Người lại ăn nói bậy bạ rồi, ta đi đây."

Thẩm Tranh vội nắm chặt tay nàng ôm người vào trong lòng: "Đừng, ta chỉ nói lời nàng thích còn không được sao."

Thật ra nàng cũng muốn nghe một chút: "Người cảm thấy ta muốn nghe cái gì?"

"Nàng thích gia đình đoàn viên, tâng thư, hoa cỏ và mèo Ly Nô của nàng nữa. Nói đúng ra là nàng muốn cùng gia đình sinh hoạt chung một chỗ, không có việc gì thì đọc sách, trồng hoa, treu mèo. Ta nói sau này sẽ luôn bảo vệ nàng, để nàng có một cuộc sống thanh nhàn, yên ổn như vậy, nàng nghe có thấy vui vẻ không?"

Mộ Thiên phát hiện đây là một cơ hội tuyệt vời để nói lời khích lệ: "Đội người đẹp yên phần quân, dĩ nhiên sẽ trở về cuộc sống như vậy. Nhất định người có thể nhanh chóng lấy lại kinh thành, đón chúng ta về."

Thẩm Tranh trịnh trọng đồng ý: "Nhất định sẽ như vậy!" Nhưng cùng lúc đó, suy nghĩ trong đầu hần lại rục rịch, giữa đầu nhìn vầng trăng sáng trong suốt, hần thầm nghĩ sao mình không thể giữ tâm tình trong sáng như ánh trăng kia, và hần cần phải đánh tan những ý niệm trong đầu ngay và luôn.

Mộ Thiên quyết định cô vũ hần thêm một lần nữa, xấu hổ nói: "Ta biết... Tướng công... của ta có thể."

Nghe vậy, đầu óc hần trở nên trống rỗng, trong miệng lẩm bảm tên nàng, hôn lên cổ nàng rồi đè nàng dưới thân, đổ gục xuống ôm lấy nàng.

Mộ Thiên đẩy hần không ra thì không khỏi ảo não, quả nhiên không thể cho người này quá nhiều ngon ngọt! Nàng dùng sức cắn lên bả vai hần một cái.

Hần bị đau nên cuối cùng lý trí cũng trở về với thể xác, phục hồi lại tinh thần, vội vàng đỡ nàng ngồi xuống: "Ta thề ta không có ý! Nàng đừng tức giận, chưa hết giận thì lại cắn ta mấy cái nữa đi." Nói rồi hần xắn tay áo, đặt cánh tay ở trước miệng nàng: "Đây, cứ trút giận lên đây đi."

Mộ Thiên bĩu môi, rõ ràng là không có ý định tha thứ cho hần như vậy.

Thẩm Tranh mặt dày tiếp tục cười dỗ dành nàng: "Nương tử, tướng công đều do nàng xử lí."

Không thể ở cùng một chỗ với hần, quá nguy hiểm nhưng trước khi đi phải treu hần một chút, nàng nở nụ cười: "Ta biết thừa vừa rồi người muốn làm gì ta nhưng mà không thể như vậy được."

Hần tròn mắt nói dối: "Thật ra cũng không muốn làm gì cả."

Nàng đứng dậy sửa sang lại xiêm y, buộc lại búi tóc: "Ừ... Chi bằng lần này đến lượt ta làm chút gì đó với người nhưng người phải nhắm mắt lại, không được nhìn lên."

Thẩm Tranh vui mừng hớn hở gật đầu: "Được, làm gì cũng được hết."

"Người nhắm mắt lại, nếu người nhìn lên bị ta phát hiện thì đời này ta sẽ không để ý tới người nữa." Đồng thời nàng còn đưa ví dụ: "Thật ra vừa rồi lúc ta lấy khuyên tai ra, người nhìn thấy hết đúng không?"

Hần cật lực lắc đầu.

"Đừng gạt ta nữa, ta biết rõ người nhìn lên mà. Nhưng lần đó tạm tha cho người, lần này người lại nhìn lên thì chắc chắn ta sẽ không để ý đến người nữa." Nàng xoa xoa mũi: "Người cũng biết ta hay xấu hổ. Nếu phát hiện ra người nhìn lên ta thì có thể ta sẽ không làm nữa."

Hần lập tức tự giác nhắm chặt mắt lại.

Nhất định là nàng muốn hôn mình, nhưng rốt cuộc là hôn chỗ nào, má trái, má phải hay là môi? Nàng thẹn thùng, cẩn trọng như vậy nhất định là chỉ chọn má thôi. Điều này cũng khá lẩm rồi, thật tốt thật tốt.

Khoan đã, nàng thẹn thùng cẩn trọng như vậy sao có thể chủ động làm chuyện này?

Quả nhiên chợt nghe thấy tiếng bước chân, vừa mở mắt đã thấy nàng xách váy chạy ra ngoài nhà thủy tạ.

Hần đứng lên, người trong lòng đã chạy được mấy bước, không thể bắt lại được.

Thẩm Tranh vừa bực mình vừa buồn cười: "Cũng chỉ có nàng mới có thể gạt ta!" Nếu không phải nàng thì hần cũng không bị sắc đẹp làm thần trí hồ đồ.

Nàng vẫy tay nói: "Ta đâu có lừa người, với lại ta cũng không nói là làm lúc nào. Chờ lần sau chúng ta gặp lại, ta sẽ nói cho người biết tối nay ta định làm gì với người. Thời gian không còn sớm nữa, bây giờ ta phải về rồi." Nói xong, nàng nhìn hần cười rồi lui về sau mấy bước, xoay người rẽ sang lối nhỏ của hoa viên.

Thẩm Tranh do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng không đuổi theo.

Ài, biết ngay là mình không có vận tốt như vậy mà.

Tuy nhiên tối nay cũng thu hoạch được rất nhiều, đã không còn như trước kia không dám làm gì nữa rồi.

Hắn vừa cắt kỹ khăn gấm gói chiếc khuyên tai vào trong người vừa thấy vui rạo rức, thậm chí cười trộm, vừa rồi nàng gọi mình là gì nhỉ?

Tướng công!

Dường như chớp mũi vẫn có thể ngửi thấy hương thơm trong trẻo của nàng lưu lại trong không khí. Trước khi đi hắn còn nhìn hướng nàng rồi đi thật lâu.

Hắn hiện tại không thể lập tức lên ngựa chiến rồi trở về để nàng thực hiện lời hứa.

Ngày hôm sau, Mộ Thiên đi thăm thế tử phi. Hai người để hạ nhân lui xuống rồi mới nhỏ nhẹ nói chuyện, thế tử phi đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Tối hôm qua muội gặp Thẩm tướng quân rồi hả? Có làm theo cách của ta không?"

Dáng vẻ vô cùng muốn nghe được đáp án.

Mộ Thiên cúi đầu, khẽ gật đầu.

Thế tử phi vội vàng truy hỏi: "Hắn phản ứng thế nào, có phải vô cùng xúc động không?"

Mộ Thiên tiếp tục gật đầu.

Thế tử phi hài lòng nói: "Ta biết ngay sẽ thành công mà. Có khi chiều nay còn giúp muội ngăn cản những tiện nhân muốn câu dẫn bên ngoài." Biện pháp của nàng có tác dụng có nghĩa là trí tuệ của nàng được thừa nhận rồi.

Mộ Thiên nhớ lại chuyện tối qua, hé miệng cười nói: "Chắc trong thời gian ngắn hắn sẽ không quên ánh trăng đêm qua còn có muội."

Thế tử phi vô cùng trượng nghĩa nói: "Về sau muội có chuyện gì cần bày mưu tính kế cứ tìm tâu thương lượng. Tâu là người từng trải đấy, so với muội chưa lấy chồng thì thế nào cũng hiểu biết hơn."

Mộ Thiên cười nói: "Vậy tâu cũng đừng chê ta phiền đó."

Phía bên này mới yên muội tâu đang vui vẻ trao đổi thì bên kia mới yên Vành Vương không còn chú ý tới Thẩm Tranh nữa, cả người phấn chấn tràn đầy sức sống, phải mấy người chạy đi tìm đám tiểu thiếp và thứ tử, thứ nữ thất lạc trên đường, mỗi ngày đều ngóng trông tin tức mới.

Chẳng mấy chốc một tháng đã trôi qua, có tin mừng báo truyền tới nhưng là của Thẩm Tranh.

Hóa ra ở Lâm Bảo Cốc, Thẩm Tranh đã chặn đường quân địch làm cho chúng vốn tưởng rằng Thẩm Tranh chậm trễ ở thành Chá không tiến là vì chột dạ trốn tránh phải khiếp sợ không thôi.

Con rể đánh thắng trận, Vành Vương lại không thể nào vui mừng được: "Hắn đã nghỉ ngơi hồi phục bao lâu rồi?! Tinh lực dồi dào đương nhiên là thắng, không tin người thử xem."

Phản quân cũng nghĩ như vậy nên lập tức triệu tập binh mã từ kinh thành tái chiến, trực tiếp chặn đánh Thẩm Tranh ở trấn Nhạc Liêu. Nếu như lại thua, kinh thành không có nguy hiểm cũng không phòng thủ sẽ bị tiêu diệt trong khoảnh khắc.

Kết quả chiến đấu rõ ràng là Thẩm Tranh giành được thắng lợi hoàn toàn, xác quân thù chất đầy hai mươi dặm.

Tin chiến thắng truyền về thành Chá, Vành Vương không tình nguyện đánh giá: "Có sức mạnh thì có thể làm gì chứ? Còn không phải là một tên thích giết chóc sao. Trước kia ta đã sớm nói gì rồi, Tiết độ sứ chính là như vậy, lòng dạ hiểm ác ra tay tàn nhẫn!"

Thấy mọi người đều im lặng Vành Vương lớn tiếng nói: "Mộ Thiên, con nói một chút đi, con nghĩ như thế nào? Không cần phải kiêng nể gì cả, muốn nói gì thì cứ nói, hắn cũng không ở đây."

Tâm địa nữ nhi lương thiện như vậy, nhất định không muốn nhìn thấy kẻ hung bạo như hắn.

Mộ Thiên nghĩ thầm, hắn thay triều đình đánh thắng trận đương nhiên là vui mừng rồi. Quân địch chết chứ không phải là dân chúng. Chiến tranh không tiêu diệt quân địch chẳng lẽ dùng nước mắt cảm hóa chúng sao.

Vành Vương tiếp tục cổ vũ: "Con muốn nói gì thì cứ nói đi."

Vương phi liếc mắt nhìn Vương gia: "Phụ vương của con bảo con nói thì con cứ nói đi, nếu không được nghe chính xác thì ông ấy không để yên đâu."

Mộ Thiên biết phụ vương không có ý tốt với Thẩm Tranh, có ý đồ thay đổi thái độ của nàng. Nhưng quan trọng là bây giờ nàng không có gì không hài lòng với Thẩm Tranh cả và đây cũng là lúc nàng phải thể hiện thái độ của mình rồi.

Nàng liền cười, nói: "Con cảm thấy Tranh lang của chúng ta thật lợi hại!"

Thế tử vốn luôn không lên tiếng, nghe vậy cũng không nhịn được bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngu Nhi

"Con!" Vành Vương vô cùng phẫn nộ nhưng lại không can thiệp can vào lưỡi, phải hít một hơi lạnh. Nửa ngày sau mới đỡ hơn, lập tức muốn tóm một người trút giận.

Lựa chọn đầu tiên đương nhiên không thể là hòn ngọc quý trên tay mình, vì vậy ánh mắt ông đặt trên người thế tử. Nhưng giờ thế tử đã không cười nữa, ông hỏi như chất vấn: "Vừa nãy ngươi cười cái gì?"

Trong lòng thế tử nghĩ, rõ ràng là lời của muội muội quá phẫn vậy mà người lại tới tìm ta gây phiền toái, không nổi mắng muội ấy chứ gì? Hắn nói: "Con thấy muội muội với em rể tình đầu ý hợp nên vui mừng thay bọn họ."

Vành Vương lạnh lùng nói: "Ngươi là thế tử, phải coi trọng hình tượng của bản thân, ở trước mặt người nhà thì không sao nhưng nếu có người ngoài mà tự nhiên cười như vậy thì còn ra thể thống gì nữa."

Thế tử nói: "Người dân rất phải ạ."

Đầu lưỡi Vành Vương còn đau nhưng nữ nhi còn khiến lòng ông đau hơn: "Ồi... Mộ Thiên, con có biết con vừa nói gì không, các con còn chưa thành hôn sao có thể xưng hô "Tranh lang của chúng ta" như vậy được chứ?"

"Gọi Tranh lang thì có sao đâu ạ, con với hắn đã có hôn ước, gọi như vậy rất bình thường mà, có vi phạm gì đâu." Cũng có phải gọi tướng công hay gì đâu chứ.

"Còn cái "chúng ta" thì sao?"

Miệng Mộ Thiên cong lên: "Hắn là con rể của ngươi, vốn là người của phủ Vành Vương, "chúng ta" có sai đâu ạ."

"Quân Định Bắc đều là mọi rợ, phủ Vành Vương chúng ta không hề cùng đường với bọn họ."

Vương phi không nhịn được cười nói: "Mộ Thiên đừng nói nữa, mọi lời nói của phụ vương con lúc tức giận thì đừng quan tâm."

Vành Vương uốn nắn lại: "Bổn vương lòng dạ rộng lớn, há có thể vì nữ nhi xưng hô sai mà tức giận?" Rồi còn cố ý cười khan hai tiếng, khoát tay còn trong lòng thì âm thầm roi lệ.

Ông không cam lòng, buổi tối đốt nến nhìn bản đồ cẩn thận phân tích một phen, cảm thấy Thẩm Tranh "đánh bại quân địch, khiến xác quân thù chất đầy hai mươi dặm" đã dùng hết sức lực, tuy kỵ binh lợi hại nhưng cũng có thời điểm kiệt sức. Huống hồ kinh thành bị năm Tiết độ sứ vây đánh, đánh cũng không được mà đi cũng không xong, chỉ có thể gia nhập bao vây kinh thành cùng đại quân.

Thực ra Vành Vương không hiểu về quân sự nên đương nhiên ông không thể hiểu được sự khốn khổ của Vệ Tề Thái ở kinh thành.

Kinh thành bị bao vây không một kẽ hở, gần như bị cách ly với thế giới bên ngoài. Lúc trước còn có thể chống đỡ nhưng từ khi Thẩm Tranh mang binh đánh xuống phía nam đã khiến bọn họ liên tục hao tổn đại tướng với binh lính, sức lực của kinh thành ngày càng yếu ớt.

Vị "kiêu hùng" tạo phản, tự xưng đế ở kinh thành này đột nhiên ý thức được, nếu muốn duy trì sự cân bằng vừa đánh vừa phòng thủ thì một khi Thẩm Tranh đến, phải tiến công dùng hết lực lượng của mình, như vậy việc phá thành mới nằm trong tầm tay.

Một khi thành bị phá, hắn sẽ không còn chỗ trốn nữa, chỉ có một đường ra duy nhất là bị băm thành thịt vụn chết trong thành thôi.

Không được, phải xuất chiến, tập trung binh lực tiêu diệt đầu của lực lượng – Thẩm Tranh.

Hắn lập tức phái Đại tướng Thạch Hường Vinh cùng người có lẽ đã kiệt sức, ngựa đã hết hơi quyết chiến với quân Định Bắc.

Đội quân tinh nhuệ nhất của Định Bắc chính là trọng kỵ binh [1], ngay cả ngựa cũng có áo giáp. Trên cổng thành, Thạch Hường Vinh đang chỉ huy quân đội triển khai thế trận, binh sĩ tay giáo tay khiên ngăn chặn đánh đội quân tinh nhuệ này. Nhiều lần chạm mặt trước đều dùng cách đối kháng như vậy để đánh lui quân của các Tiết độ sứ. Quả nhiên trọng kỵ binh tấn công mấy lần mà không có kết quả nên bắt đầu rút lui.

[1] Trọng kỵ binh: lực lượng binh chủng được trang bị giáp nặng cho cả người và ngựa.

"Đuổi theo!"

Chiến tranh chính là đánh thế trận, ngàn loạn vạn loạn nhưng đội hình thì không thể loạn. Vậy mà sau khi Thạch Hường Vinh phái binh truy kích không lâu thì đột nhiên phát hiện từ hai cánh quân của mình tràn ra mấy nghìn kỵ binh, ép từ hai cánh vào chính giữa.

Khinh kỵ [2] mặc áo giáp màu đen chính là quân Định Bắc.

[2] Khinh kỵ binh: đội quân cưỡi ngựa nhỏ, chạy nhanh và dẻo dai. Kỵ sĩ được trang bị nhẹ với vũ khí chủ yếu là kiếm, gươm và khiên. Khinh kỵ đặc biệt thích hợp cho những chiến thuật mang tính lưu động, đánh chặn sườn, quấy rối, đánh úp, do thám, truy đuổi và rút lui trong khoảnh khắc.

"Không, không đứng..."

Trọng kỵ binh giả bộ rút lui vừa rồi lại xuất hiện lần nữa, bọn chúng dồn thành một đội quân liễu lĩnh xông lên.

Vì giáo và khiên không thể tỏ rõ ưu thế của mình trong không gian hẹp nên chỉ trong nháy mắt, tình thế đã đảo ngược, bộ binh như cá đặt lên thớt bị quân địch ra sức xay nghiền.

"Phái viện binh tấn công hai cánh của bọn chúng..."

Nhưng hiệu quả lại vô cùng bé nhỏ, viện binh đến cứu ngược lại cũng bị bao trong vòng tròn.

"Thu binh... Mau thu binh..."

Lúc này bại binh đã lui về phía sau, nghe thấy tiếng trống kêu thì lập tức vứt bỏ vũ khí, ném lại cờ xí vùi văng tràn vào trong cửa thành đang mở ra.

Nhưng không ngờ bọn họ chạy nhanh nhưng truy binh của Thẩm Tranh còn nhanh hơn, gót sắt đạp xuống, cùng bại binh tiến vào thành.

Năm Tiết độ sứ đóng quân ở gần đó nhận được tin tức thì không thể tin vào lỗ tai mình, bọn họ bao vây kinh thành nửa năm rồi mà vẫn không có tiến triển gì, còn Thẩm Tranh vừa đến đã có thể phá thành.

"Đại, đại nhân, làm sao bây giờ?"

Thu hồi cảm, hô: "Nói nhảm, cái gì mà làm sao bây giờ? Cùng quân Định Bắc giết địch thôi!"

Đội quân của các Tiết độ sứ nối đuôi nhau đi vào theo quân Định Bắc, chờ đến khi bọn họ vào thành, quân của Thẩm Tranh đã tiến vào hoàng cung, gặp một phản phẩn quân nhỏ ở điện Vũ Anh, một trận ác chiến xảy ra, quân địch đã bị giết sạch.

Một giọt máu chậm rãi rơi khỏi mũi kiếm trên tay Thẩm Tranh, rơi xuống vũng máu đã khô trên mặt đất rồi từ từ thấm dần.

Hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài điện Vũ Anh, mặt trời dần xuống núi như đang so tài với máu tươi đang chảy, màu đỏ dù có chói mắt nhưng cũng chẳng là gì so với màu máu tươi nóng hổi.

Bàng Tân Kiệt báo lại: "Bẩm đại nhân, vừa nhận được tin tức, Vệ Tề Thái dẫn theo tàn quân chạy trốn, Tiết độ sứ Hà Nghiễm đã dẫn binh đuổi theo. Chúng ta..."

"Để bọn họ đuổi theo đi, giành lại kinh thành quan trọng hơn." Dù sao cũng không đuổi kịp, một đêm Vệ Tề Thái có thể chạy được vài trăm dặm nhưng không biết có bao nhiêu con ngựa chết vì mệt. Vệ Tề Thái có thể chạy trốn nhưng hắn không đuổi theo nổi, ngựa của quân Định Bắc quý lắm.

Hơn nữa Thẩm Tranh còn biết một năm sau Vệ Tề Thái sẽ như chó có tang trốn ở đâu, đến lúc đó trực tiếp phái người đi bắt, lấy đầu trên cổ hắn là được.

"Trước tiên cho người đến đất Thục, báo với hoàng thượng tin tức tốt là kinh thành đã được thu phục rồi sai người viết bài hịch, dùng quân mã chạy khắp các vùng cho ta!" Thẩm Tranh ra lệnh.

Hết thảy đều giống kiếp trước, hắn thu phục được kinh thành, bắt đầu từ đây, từng bước hắn đi sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn.

Chỉ là lúc này đây, cả tình trường và chiến trường của hắn đều đặc ý.

Lão tử thật sự quá lợi hại, nếu không nương tử sẽ nhìn tướng công ta thế nào chứ.

Vanh Vương lẳng lặng chờ tin Thẩm Tranh thất bại, ấy vậy mà sáng hôm ấy sau khi rời giường, ăn xong bữa sáng chuẩn bị đón chào một ngày mới, đang bước chầm chậm trong viện thì thấy mấy tên lính trong phủ châu đầu ghé tai mang theo vẻ mặt vui mừng.

Đúng lúc đó, hạ nhân vào báo tin mừng: "Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia, sáng sớm có kỵ binh vào thành báo kinh thành đã được thu phục rồi ạ."

"Ai bảo thế? Kỵ binh nào?" Ai cũng mong có tin tức như vậy nên không thể tin lời của tên hạ nhân này được.

"Đang chạy ở trong thành đây ạ, ngài đi ra ngoài là có thể gặp."

Vanh Vương vội vàng đi ba bước thành hai, chạy một mạch ra khỏi phủ, vừa đến đường lớn, quả nhiên thấy người người kích động, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng pháo nổ.

Lúc này chợt nghe có người hô: "Đến rồi... Đến rồi..."

Vanh Vương nhìn theo tiếng vỗ ngựa, chỉ thấy trên lưng của kỵ binh mặc áo giáp màu đen có cắm lá cờ bằng tơ lụa, trên đó viết: "Ngày mùng tám tháng mười, quân Định Bắc chiến đấu giành thắng lợi, đầu sỏ của giặc thua chạy, kinh thành đã được thu phục."

Ông nhận ra lá cờ kỵ binh đang đeo trên người chính là bài hịch truyền tin chiến thắng.

Có lẽ còn có kỵ binh đến bốn phương báo tin vui, xem ra thiên hạ cũng biết hết rồi.

Vanh Vương cũng rất vui mừng, cuối cùng cũng có thể trở về kinh thành, khôi phục cuộc sống ổn định.

Nhưng việc này do họ Thẩm làm, ông không thể quá vui mừng được, sao hắn có thể tài giỏi như vậy chứ? Thế thì về sau còn ai có thể chế trụ hắn?

"Vanh Vương điện hạ?" Đột nhiên có người nhận ra ông: "Đúng là Vanh Vương điện hạ rồi, tất cả là nhờ Thẩm tướng quân nên kinh thành mới được thu phục! Xin hãy nhận cái cúi đầu của chúng tôi." Người này vừa quỳ xuống, mọi người xung quanh cũng ào ào làm theo: "Là Vanh Vương điện hạ, là nhạc phụ đại nhân của Thẩm tướng quân."

Trong phút chốc, Vanh Vương biến thành tâm điểm chú ý, ông bị sự sùng bái mãnh liệt này dọa sợ, vội vàng lùi về phía sau, một tay che ngực: "Dừng, đừng lạy bần vương."

May người trong phủ không thấy ông đâu liền đi tìm, đưa được ông ra khỏi đám người.

Vanh Vương trở về phủ, sửa sang lại xiêm y bị nhăn do chen lấn, lòng ngổ vạy tạp trần, thấy thê nữ chạy tới liền thở dài: "Thẩm Tranh thu phục được kinh thành rồi."

Mộ Thiên sững sờ, niềm vui từ tận đáy lòng xuất hiện, hơi nhếch môi cười dần biến thành nhe răng cười: "Con đã bảo Tranh..."

"Không được nói!" Vành Vương vội gào lên: "Ta biết thừa con định nói gì nhưng không được nói."

Mộ Thiên đành bĩu môi, không cho nói thì thôi nhưng trong lòng nghĩ, con định nói Tranh lang của chúng ta nhất định sẽ mã đáo thành công.

Vương phi không nhịn được hỏi: "Lúc trước ông bảo muốn thúc giục người trẻ tuổi cũng tốt, không muốn hấn kiêu căng cũng được, mấy lời châm chọc hấn còn chưa tính, bây giờ hấn đã thu phục kinh thành, sao bây giờ ông vẫn như vậy?"

"Ta lo công trạng của hấn cứ như thế này, về sau chắc chắn thế lực sẽ càng bành trướng, khó tránh khỏi việc trở thành mối họa của đất nước."

Thế tử nghe vậy thì nói: "Vậy thì có khác gì bây giờ đâu." Giờ vốn đã là tai họa rồi.

Vành Vương lắc đầu: "Không thể dạy, không thể dạy nổi, nguoi xong rồi." Nếu không phải chỉ có một đích tử thì chuyện thay thế tử không phải là không thể xảy ra.

Thế tử cũng chẳng quan tâm lắm, kinh thành được thu phục rồi, có nghĩa là có thể quay lại cuộc sống tiêu dao cười ngửa chơi bóng rồi: "Muội muội, muội mau qua báo cho tâu tử, nhanh chóng thu dọn một chút, hôm nay sẽ về kinh."

"Vâng."

Bước chân của Mộ Thiên rất nhẹ nhàng nhưng đầu óc lại rất loạn, có phải trở về kinh thành sẽ phải làm lễ cưới không? Đột nhiên ý thức mình nghĩ hơi nhiều, nàng không khỏi lắc đầu cười khổ, đây là chỗ nào chứ, tự dưng nghĩ đến việc lập gia đình làm gì.

Tâm trạng muốn trở về nhà của mọi người cứ như một mũi tên, hơn nữa cũng không có hành lí gì nhiều nên chỉ ba ngày sau đã bắt đầu lên đường hồi kinh. Thứ sử Chá Châu và lưu thủ Chá Châu cũng không dám thờ ơ, phái người hộ tống toàn bộ hành trình, chỉ sợ cả nhà Vành Vương có sơ suất gì thì bọn họ không gánh vác nổi.

Vừa ra khỏi ranh giới của Chá Châu thì có đội ngũ Thẩm Tranh bố trí tới đón tiếp, vì vậy đám binh sĩ nghênh đón và hộ tống hợp thành một đội quân trùng trùng điệp điệp bảo vệ đội ngũ, người không biết có khi còn tưởng sắp có chiến tranh.

Lúc bước vào địa phận của kinh thành thì trời bắt đầu có tuyết rơi, băng tuyết phủ trắng cả một vùng.

Chợt Mộ Thiên nghe thấy đằng trước có tiếng vó ngựa, vén rèm lên thì thấy trong khoảng trời tuyết rơi, kỵ binh mặc giáp đen lao tới như bay, chờ đến gần một chút, tốc độ của kỵ binh chậm lại, nàng mới thấy rõ ràng người cầm đầu là Thẩm Tranh.

Nàng vội vàng bỏ rèm xuống: "Là hấn, là hấn."

Thế tử phi vốn ngồi cùng xe nàng nói chuyện phiếm, nghe nàng nói vậy liền cười, đội mũ lên: "Thế nào hấn cũng tìm muội, ta không làm bóng đèn đâu." Đúng lúc xe dừng lại, nàng ấy liền muốn xuống xe.

Mộ Thiên vội vàng níu ống tay áo thế tử phi: "Tẩu đừng đi."

Thế tử phi cười nói: "Mọi người tự đi tìm phu quân của nàng, ta đi tìm thế tử, nguoi cần ta làm gì?!" Kéo lại tay áo của mình, xuống xe xong liền đi về phía trước.

Mộ Thiên hơi khần trương, dù sau đã lâu không gặp, hấn lại lập được công lớn như vậy. Chỉ trong chốc lát, đoàn xe lại bắt đầu đi, nàng nghe thấy tiếng vó ngựa xuất hiện bên cạnh xe nàng, nàng tò mò vén một góc rèm lên thì thấy Thẩm Tranh thẳng lưng ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Nàng đột nhiên hiểu ra, thì ra hấn cũng biết kiêng dè, biết kinh thành không thể làm xằng bậy như bên ngoài.

Tuy tự chạy tới đón mình nhưng lại không nhắc màn xe lên nói thẳng.

Nàng để tay lên khung cửa sổ rồi đặt cằm lên mu bàn tay nhìn hấn, nghĩ thầm Tranh lang thật dũng mãnh, bao nhiêu Tiết độ sứ đều không có biện pháp lấy lại kinh thành mà hấn vừa ra tay liền đánh tan. Công cần vương cứu kinh quá to lớn, thử hỏi thiên hạ ai dám lớn tiếng?

Thầm Tranh cảm giác có ánh mắt nhìn chằm chằm mình liền nhìn sang bên cạnh, không ngờ lại thấy ánh mắt si mê của nàng nhìn mình.

Về mặt này đừng nói là hy vọng xa vời của kiếp trước mà còn chưa từng dám nằm mơ. Thầm Tranh vừa vui lại vừa sợ, thích thì đương nhiên không phải nói, chỉ sợ là bản thân đang hoa mắt, hay do bông tuyết làm nhòe mắt hấn khiến hấn nhìn sai ánh mắt nàng. Hấn vội vàng mở to hai mắt, chờ đến lúc bình tĩnh lại thì phát hiện Mộ Thiên đã biến mất sau chiếc cửa sổ mà màn xe cũng đã buông xuống.

Dường như mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Vì vậy lúc đầu Thầm Tranh thấy nương tử nhìn bản thân như vậy là vì tình cảm mãnh liệt với mình, cả người vô cùng sung sướng nhưng lúc sau lại cảm thấy mình nhìn nhầm, không nên quá vui vẻ làm gì, tâm tình lại trở nên sa sút.

Đoạn đường vào kinh thành này, lúc thì nóng lúc lại lạnh, vô cùng khó chịu.

Cuối cùng cũng tới trước cửa phủ Vạn Vương, mọi người xuống xe ngựa đổi lên kiệu ngồi.

Thầm Tranh nhân khoảng thời gian trống, trở mình xuống ngựa đến trước mặt nàng, thấp giọng hỏi: "Có phải lúc trên đường nàng nhìn ta không?" Rồi hơi bối rối chờ đáp án.

Mặt Mộ Thiên hơi nóng lên, gương mặt nhìn hấn, đôi môi mềm mại khẽ mở: "Ta chỉ nhìn một chút thôi mà có thể khiến người thay đổi?" Nói xong liền cúi người vào kiệu.

Vương phi thấy động tĩnh liền quay đầu nhìn, trong lòng lại buồn bực, con rể làm sao thế nhỉ, sao lại đứng một mình cười trộm thế kia.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngự Nhi

Tục ngữ nói "ô vàng ỏ bạc chẳng bằng ô chó của mình", nhưng phủ Vạn Vương vốn là ô vàng nên ở đâu trong thiên hạ cũng chẳng bằng.

Tuy lúc trước đã bị tướng lĩnh phản quân chiếm đóng, trước khi trốn đi còn vợ vét cướp sạch một lần nhưng sau hơn tháng Thầm Tranh vừa nghỉ ngơi vừa hồi phục thì đã có thể ở bình thường.

Mọi người vào phủ đệ, định từ từ quan sát khắp một vòng xem chỗ nào bị phá hỏng, chỗ nào vẫn còn dùng tốt nhưng cuối cùng vì trời quá lạnh nên không thể nhìn hết mà tất cả đều trốn vào trong phòng.

Thầm Tranh vẫn còn đắm chìm trong vui sướng, tâm tư đều đặt lên người Mộ Thiên nhưng vừa vào phòng, nàng đã đi thay y phục nên hấn đành phải ngồi không với nhạc phụ.

Hấn lập công lớn, Vạn Vương nhìn hấn rất không thuận mắt nhưng cũng không dám chế nhạo trực tiếp như ở Chá Châu nữa: "Người thu phục được kinh thành, thật sự là... thật sự là... kẻ công hơi nhiều nhưng đáng được ghi vào sách sử."

"Đó là bốn phận của thân."

Vạn Vương cam chịu số phận thờ dài: "Dường như không gả Mộ Thiên cho người thì không được rồi."

Thầm Tranh lập tức quỳ xuống dập đầu: "Tiểu tỳ tạ ơn nhạc phụ đại nhân!"

"Sao vậy, có chuyện gì mà lại tạ ơn nhạc phụ đại nhân?" Vương phi từ ngoài cửa bước vào, nghe thấy lời của Thầm Tranh thì cười hỏi.

Thầm Tranh vội vàng nói cho Vương phi nghe: "Cũng tạ cả nhạc mẫu đại nhân nữa, cảm ơn ngài đã sinh ra nữ nhi tốt như Mộ Thiên, còn gả nàng cho ta nữa."

Vạn Vương tròn mắt nhưng cũng không còn cách nào, ai bảo Thầm Tranh có bản lĩnh chứ.

Vương phi cười đến không ngậm được miệng, hơi đỡ một chút: "Con rể mau đứng dậy đi, Mộ Thiên đang ở phòng khách phía đông chờ ngươi đấy, người mau qua đi."

"Ta nhạc mẫu đại nhân đã mang đến cho ta tin tức tốt như vậy." Nói xong hắn lại lấy một cái nữa mới ra khỏi cửa.

Vừa ra khỏi cửa liền nghe tiếng Vương kêu gào bên trong: "Sao bà lại cho phép bọn nó lên lút gặp mặt?" Vương phi liền nói: "Cái gì mà lên lút với chả không lên lút, bao lâu rồi bọn nó chưa gặp nhau. Chẳng phải năm đó ông cũng như vậy sao, ta nhớ phụ thân ta đâu có nhiều lời như ông."

Yên Lộ chờ ở cửa ra vào, thấy Thẩm Tranh liền phúc thân nói: "Nô tỳ đưa ngài vào phòng khách phía đông."

Dọc đường đi, Yên Lộ cảm thấy mình nên nịnh Thẩm Tranh một phen, dù sao bây giờ hắn là người có quyền thế nhất thiên hạ này: "Đại nhân, có lẽ ngài không biết, trước mặt bọn nô tỳ quận chúa gọi ngài rất thân mật."

Thẩm Tranh tò mò hỏi: "Là gì?"

"Nô tỳ sợ làm ngài mất hứng, ngài để chính tai nghe quận chúa gọi không phải tốt hơn ư."

"Cũng được." Thẩm Tranh vào phòng khách, lấy một khối bạc vụn ra ném cho Yên Lộ: "Tiếp tục tận tâm hầu hạ quận chúa."

Yên Lộ được bạc vụn, ước lượng xong liền đưa mắt nhìn Thẩm Tranh vào phòng.

Mộ Thiên một tay nâng đầu gối trên ghế, phía trước là một chậu than đang cháy. Nàng thấy hắn đứng bất động ở cửa ra vào thì kỳ quái hỏi: "Sao người lại đứng im ở đây?"

Hắn làm bộ dạng khiếp sợ: "Không được, ta sợ biến mất." (QT là hóa, có nghĩa là biến mất/tan chảy)

Hóa ra là chế nhạo câu nói lần trước của nàng, Mộ Thiên cười, nhắm mắt lại: "Vậy cũng được, để ta nhắm mắt lại không nhìn người, người sẽ không thấy ta biến mất nữa."

Trời ơi, nương tử đáng yêu quá trời quá đất. Thẩm Tranh vừa cảm khái vừa đến trước mặt nàng: "Được thôi, nàng đừng mở mắt."

Hắn muốn cúi người thom nàng một cái nhưng nghĩ lại thì không được, nếu bây giờ hôn thì tất cả những chuyện không tốt trước khi động phòng đều bị giới hạn bởi cái hôn này hết.

Giờ vẫn phải làm theo từng bước của kế hoạch thôi.

Hắn lấy chiếc khăn mang theo rất nhiều đêm ra, nhẹ nhàng mở để lộ chiếc khuyên tai ngọc trai: "Nàng mở mắt ra đi."

Mộ Thiên từ từ mở to mắt, ánh mắt ôn nhu, nhìn thấy chiếc khuyên tai thì càng nhu tình như nước.

Giờ phút này Thẩm Tranh ngược lại lại như lời hắn nói, thật sự muốn tan chảy, chìm trong sắc đẹp của nàng: "Nương tử... Nàng đẹp quá..."

"Thế ư." Đôi môi nàng khẽ khép mở: "So với những nữ nhân người thấy mấy tháng nay thì có xinh đẹp hơn không?" Nói chuyện với tẩu tử cả tháng rồi, không thể không có tiến bộ.

Thẩm Tranh lập tức nhận ra đây là một cái bẫy, bảo "ừ" thì chắc chắn sẽ bị lập án chém ngay lập tức. Bởi câu đó nói rõ mấy ngày nay hắn thấy không ít nữ nhân xinh đẹp, có nhìn thì mới có đối lập.

"Mấy tháng nay ta đâu có thấy nữ nhân nào, cả ngày hành quân đánh nhau đã mệt chết đi được, tinh lực còn thừa của mỗi ngày đều dùng để suy nghĩ về nàng cả. Nàng tin ta đi, nếu hôm sau có đại chiến, đêm trước đó ta còn không dám nghĩ nhiều về nàng."

Mộ Thiên cười khanh khách: "Được rồi, ta tin người mà, mà vẫn giống trước kia, cứ mở miệng ra là dễ dãi dành dành ta." Rồi nàng lấy bàn tay đang nâng má ra, chỉ vào đôi tai sáng nay không đeo khuyên: "Đã biết người bảo vệ tốt như thế, vậy đeo lên cho ta luôn đi."

Thẩm Tranh cầu còn không được, đôi tai nàng vừa trắng vừa hồng, vừa xinh vừa đẹp, hắn kiềm chế nổi xúc động trong lòng, cầm chiếc khuyên hoa chân múa tay: "Không được rồi, ta không dám xuống tay, sợ làm đau nàng." Cảm giác chiếc khuyên xuyên qua lỗ tai nho nhỏ đó sẽ khiến nàng bị đau vậy.

Mộ Thiên cười nói: "Không đau đâu." Trông hắn không giống như nói đùa, nàng tháo chiếc khuyên đang đeo ra: "Mọi người đều nói người lòng dạ độc ác."

"Đối với nàng thì đương nhiên không giống, ta nói thật."

"Nếu như người đối xử với ta giống với những người khác thì ta sẽ không gả cho người."

"Hiện tại đôi khuyên tai này đã đoàn tụ, ta với nàng cũng đoàn viên rồi." Ngày trông đêm nhớ chẳng phải là giờ khắc này sao, Thẩm Tranh muốn hái thành quả, quả thực giờ này hắn còn hưng phấn hơn lúc phá được kinh thành: "... Ta nhớ đêm đó ánh trăng rất đẹp, nàng bảo có chuyện chờ ngày chúng ta đoàn tụ sẽ nói, vậy giờ nàng làm đi."

Tuy Mộ Thiên đã sớm chuẩn bị nhưng vẫn hơi xấu hổ: "Thì là chuyện để người nhắm mắt, sau đó ta..." Không đợi nàng nói xong, Thẩm Tranh đã nhắm tịt mắt lại khiến nàng không nhận được cười: "Làm gì người nhỉ?"

Bất kể là sét đánh hay búa bổ gì thì ôn hương nhuyễn ngọc đang đến gần hần! Hần rất kích động, nhất định là chuyện đó.

Hần cảm giác nàng đang tới gần, tự dưng không gian xung quanh như ngừng lại chỉ có nàng đang di chuyển, ngay cả nhiệt độ của hơi thở của nàng hần cũng có thể cảm nhận được

Hơi thở ấy tới bên tai hần khiến hần thấy hơi ngứa ngứa, lúc này đột nhiên nghe thấy giọng nói âm áp nhẹ nhàng của nàng: "Tranh lang."

Thẩm Tranh chỉ cảm thấy một dòng điện chạy khắp lục phủ ngũ tạng, vừa mừng vừa sợ mở mắt: "Đây là điều đêm đó nàng định làm ư?" Rồi mặc kệ nàng gạt đầu hay lắc đầu liền kéo nàng vào lòng: "Thật tốt thật tốt, có thể nghe nàng gọi ta một tiếng như vậy, ta đến không uống công tí nào."

Mộ Thiên lại càng khẳng định, tuy đôi khi hần động chân động tay với mình nhưng dường như ý định cầu sắc không nằm ở vị trí thứ nhất, chỉ cần mình tỏ thiện ý với hần là hần liền vui mừng không kiềm chế.

Nàng cười nói: "Cái gì cơ, ý người là nếu hôm nay ta không thực hiện lời hứa đêm đó thì người về trắng tay à?"

"Ta không có ý đó..." Chợt phát hiện chuyện này không thể giải thích được, Thẩm Tranh dứt khoát thừa nhận: "Về sau ta sẽ cẩn thận hơn, không chỉ nghe mỗi câu của nương tử vào tai mà với mỗi câu đều nghiêm túc phân tích."

Mộ Thiên cười nói: "Ta đâu có quan tâm như lời người nói đâu."

Thẩm Tranh bĩu môi, nhân cơ hội sờ soạng khuôn mặt nàng: "Mỗi lần nói dối mặt nàng đều nóng lên." Bóng loáng nhăn nhui, hần không nhận được lại tiếp tục sờ: "Nhìn xem, chẳng phải mặt nàng đang nóng lên sao."

Nàng giãy giụa trong ngực hần: "Rõ ràng là tại trong phòng quá nóng, ta muốn ra ngoài, mau buông ta ra."

Thân thể mềm mại của nàng trong vòng tay của hần, làm gì có đạo lý thả người chứ.

Thẩm Tranh giữ chặt eo nàng, kéo nàng vào sát người mình, đôi ngực mềm như tuyết chạm vào ngực hần, đột nhiên hần cảm thấy khác thường, vội vàng buông lỏng tay, lui về phía sau một bước rồi vội vã nhìn xuống phía dưới, may mà mặc áo rộng nên bên ngoài không bị lộ cái gì.

Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, nếu bị nàng nhìn thấy, mình không thể trốn được tội danh hèn mọn bi ối.

Mộ Thiên thấy cử chỉ của hần kì lạ như vậy thì cũng cúi đầu nhìn theo: "Trên mặt đất có cái gì sao?"

"Ừ..." Thẩm Tranh thấy nàng muốn nhìn mình nên vội vàng chỉ lên xà nhà: "Nàng nhìn xem hình như trên đó có gì kia?"

Lúc Mộ Thiên không hiểu gì ngẩng đầu lên, Thẩm Tranh nhanh chóng tìm ghế ngồi để che giấu sự bối rối.

Nàng vừa bức mình vừa buồn cười: "Làm gì có ai chiếm chỗ với người đâu mà người phải lừa ta nhìn lên xà nhà để lên lút ngồi xuống chứ."

Mình lúc này thật sự là hoảng hốt nên chạy bừa rồi, vậy mà lại nghĩ ra ý tưởng đánh lạc hướng cùi bắp như thế. Bây giờ thì hay rồi, thanh danh "hèn mọn bi ối" thì chắc chắn không phải gánh vác nhưng gánh danh hiệu "không có phong độ" cũng chẳng phải chuyện tốt gì.

"... Không phải thế đâu nương tử." Thẩm Tranh còn nước còn tát, xưa nay hần đã vậy rồi, không vật lộn dọ sức mà không nắm chắc khả năng của mình: "Ta ngồi ở đây là vì hướng này có thể nhìn lên xà nhà... Nàng qua đây mà xem..."

Mộ Thiên qua đó, nhú mày nhìn lên xà nhà: "Nhìn cái gì?"

"Không gạt nàng, lúc ta ôm nàng thì đột nhiên cảm thấy dưới chân có bóng đen nhưng không phải bóng người vì nó như chui vào trong gạch vậy. Sau đó hình như lại xuất hiện trên xà ngang, ta không biết có phải do mình hoa mắt không, nàng thử nhìn đi, ở chỗ đó."

Nàng nghe xong liền vội vàng quay đầu lại: "Người đừng làm ta sợ. Lần trước tẩu tử còn bảo ta lúc phủ đệ này bị phản quân chiếm đóng đã giết chết bao nhiêu mạng người oan uổng. Giờ nhân khẩu trong phủ thừa thót nên ít có sinh khí, dễ sinh chuyện ma quỷ. Người, người có nhìn thấy rõ ràng không?"

Sau khi nghe xong, Thẩm Tranh chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi mình, không có phong độ thì không có phong độ đi, tự dưng lại đi dọa nương tử đến nỗi này, phải mau nghĩ cách chuyển hướng thôi.

"Ừm... Để ta nghĩ lại." Hần dụi mắt rồi nhìn xung quanh, thờ dãi: "Ồi, có lẽ là do bệnh của ta thôi, quả nhiên không nên tin tên lang băm kia, uống thuốc không chỉ không có chuyển biến tốt đẹp mà còn làm khổ đầu lưỡi của mình."

"Người, người làm sao thế?" Mộ Thiên lo lắng hỏi: "Người bị bệnh à?"

"Không có gì, chỉ là đầu bị thương, có một khoảng thời gian nhìn cái gì cũng thấy có bóng đen... Ta cứ tưởng là ổn rồi, không ngờ lại tái phát. Ồi, giờ ta nhìn nàng lại thấy có bóng đen mờ mờ ảo ảo sau lưng... rồi lại biến mất."

Câu trả lời của hán khiến Mộ Thiên kinh hồn bạt phía, vội vàng chạy qua: "Người đừng cử động, để ta nhìn xem."

Thẩm Tranh chợt dạ cười cười: "Ồ ngoài thì không thấy gì đâu, máu tụ trong mắt đã biến mất, nếu có vấn đề thì là ở trong đầu cơ." Cái chuyện này mình cứ thoải mái chém gió thôi, đằng nào nàng cũng không thể mở sọ ra xem được.

Quả nhiên Mộ Thiên nhìn hán chăm chăm, nhú mày lo lắng nói: "Đúng là không nhìn ra điều gì khác thường... Như vậy đi, mai người đưa đại phu kia đến để ta hỏi thăm hán vài điều."

"Hỏi hán ta cái gì?" Hán biết đi đâu tìm đại phu chứ.

"Đương nhiên là từ lời nói của hán xem hán có phải lang băm không. Nếu không phải thì hỏi hán xem có gì cần chú ý, lúc ta ở với người cũng cần chuẩn bị tốt để không mắc sai lầm. Ví dụ như có gì không thể ăn để lúc người tới phủ Vành Vương, ta sẽ phân phó hạ nhân chú ý chuẩn bị đồ ăn."

Nét mặt nàng vừa nghiêm túc vừa tự nhiên, rõ ràng là xuất phát từ tấm lòng. Đột nhiên Thẩm Tranh thấy hốc mắt nóng lên, vừa tự mắng bản thân khốn nạn dám lừa gạt nàng vừa ôm lấy cổ nàng, khẽ hôn lên trán nàng một cái: "Nương tử, nàng thật tốt."

Mộ Thiên bị hán "đột kích" dọa sợ, đến khi phản ứng lại thì định giơ tay đánh hán: "Người!" nhưng lại nghĩ tới đầu hán vừa bị thương, sợ làm hán bị thương thêm nên giậm chân một cái: "Người còn dám làm như vậy, ta nhất định sẽ không tha cho người!"

Ngụ ý là chuyện này thế là hết rồi.

Thẩm Tranh âm thầm thấy may mắn, nhẹ nhõm thở dài một hơi nhưng thoáng đắc ý, cái hôn kia không phải giả, thật sự là hán chiếm được tiện nghi của nàng rồi.

Trong lòng nàng còn có mình kia, nhìn xem, còn không nỡ đánh hán.

Mộ Thiên thấy hán không có bộ dạng của một bệnh nhân, lại còn mở miệng cười liên đến trước mặt hán: "Cánh tay người chắc không bị thương đâu nhỉ?"

Thẩm Tranh vì đắc ý nên đã lơ là sơ suất, vừa lắc đầu đã bị nàng véo cho một cái.

"Nàng nhẫn tâm thật đấy." Hán giả vờ làm như rất đau.

Nàng đang định nói: "Ta..."

Thì chợt nghe thấy Yên Lộ ở ngoài cửa nói vọng vào: "Quận chúa không tốt, không tốt rồi, xảy ra chuyện lớn rồi, Vương gia gọi người với Thẩm tướng quân tới phòng khách một chuyến."

Thẩm Tranh không tin phủ Vành Vương này có chuyện lớn gì, tiếp tục trêu ghẹo: "Nàng xem, nàng cầu phu quân của nàng, ngay cả người hầu cũng biết "quận chúa không tốt" kia."

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Lạc Lạc | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngu Nhi

Vành Vương vốn tưởng lúc trở về phủ có thể lấy lại uy phong của Vương gia nhưng sự thật cho thấy ông đã nghĩ đơn giản quá rồi. Thời kỳ còn hưng thịnh phủ đệ có hơn ngàn người mà nay người không phòng trống. Không biết đám oanh oanh yến yến và bọn nô bộc đắc lực trước kia đang ở đâu, giờ đây trong phủ chỉ có lẻ tẻ mấy người tới tố mạng theo từ thành Chá về.

Mà người còn ở bên cạnh ông cũng thay đổi, Vương phi, Thế tử, và đặc biệt là nữ nhi còn chưa xuất giá của ông đều hướng về cái tên Tiết độ sứ chết tiệt kia.

Tháng tháng năm năm người khác rồi [1], vậy mà còn chưa tới một năm, người đã đổi thay.

[1] Đây là câu thơ trích trong bài "Đại bi bạch đầu ông" (Bạch đầu ông vịnh) của tác giả Lưu Hy Di, Sơ Đường:

Phiên âm: Niên niên tuế tuế hoa tương tự,

tuế tuế niên niên nhân bất đồng

Dịch thơ: Năm năm tháng tháng hoa chẳng đổi,

tháng tháng năm năm người khác rồi

(Nguồn: facebook Khoảng Lặng)

Người và vật đều dễ dàng thay đổi, chỉ có tiền tài là mãi ở bên ta mà thôi.

Vương phi vừa không vui rồi đi, lúc này chỉ còn một mình Vành Vương, ông đi vào trong hoa viên, tìm kiếm chỗ mình đã chôn của cải.

Trước khi chạy trốn ông đã chia vàng bạc và những vật phẩm đáng giá ra, chôn vào mấy nơi trong phủ.

Ông nhìn bốn bề vắng lặng, lặng lẽ đến trước hòn non bộ. Ông nhớ đây chính là một trong những nơi chôn bảo vật.

Ông cúi người chui vào khe hở của hòn non bộ, vừa mới ngẩng đầu lên thì bị dọa vội vàng lùi ra ngoài. Bởi vì ông phát hiện bên trong có một bộ chặn đệm vẫn còn nguyên vẹn, có nghĩa là trong này có người ở.

Ông lấy lại bình tĩnh, thò người vào trong, run rẩy vờn tay vào trong chặn, thế mà còn ấm, nói đúng hơn là vừa mới có người ở đây.

Chẳng lẽ là một tên phản quân bỏ trốn?! Nghĩ đến đây, Vành Vương liền thấy cổ lạnh lẽo, ông vội vàng ra khỏi hòn non bộ, cuống quýt chạy nhanh ra ngoài.

Đúng lúc thấy Yên Lộ đi về phía bên này liền hô: "Không xong rồi, người mau đi gọi quận chúa và Thảm tướng quân đến —— nhất là Thảm tướng quân —— nhanh đi —— người nhanh chân lên, chạy nhanh lên —— "

Yên Lộ nghe xong không dám dừng lại, vội quay người chạy.

Bấy giờ Vành Vương mới phát hiện ra mình thật sự là bị dọa cho kinh sợ rồi, còn chưa nhìn thấy người xấu mà đã bị dọa đến mềm nhũn cả chân.

Lúc này đột nhiên có người từ phía sau bịt kín miệng ông khiến ông sợ hết hồn, mắt trừng to, hu hu hu vùng vẫy để giành sự sống.

"Suyt —— Hoàng thúc, là cháu, Duệ Văn."

Lý Duệ Văn là con thứ ba của Túc Vương - ca ca ruột Vành Vương, thường qua lại với Vành Vương, tình cảm thực chất vô cùng tốt. Vành Vương nghe vậy, vành mắt nóng lên, liếc mắt nhìn thì thấy đúng là gương mặt của chất tử. Hắn vừa gầy vừa bần, cả người rất giống tên ăn mày.

Tay Lý Duệ Văn đặt ở ngoài miệng Vành Vương chậm rãi buông ra: "Hoàng thúc, ngài có nhận ra cháu không?"

Vành Vương gạt mạnh đầu, nghẹn ngào nói: "Sao cháu lại ở đây? Phụ vương cháu đâu? Nhìn bộ dạng của cháu kìa, mau đi theo ta."

"Không được, vì tránh né ánh mắt của Thảm Tranh nên cháu mới ở nơi này, cháu không thể bại lộ. Hôm trước cháu mới vào kinh thành, cháu biết một khi mọi người trở lại trong phủ thì người của Thảm Tranh sẽ rải rác khắp Vương phủ này. Vì vậy, cháu nhanh hơn một bước núp ở đây, vốn định buổi tối sẽ ra ngoài, không ngờ lại bị ngài phát hiện trước."

Vành Vương nhìn chất tử vốn trắng trẻo, nho nhả lại biến thành bộ dạng này thì đau lòng nói: "Sao cháu không chọn chỗ nào khác, tốt xấu gì cũng nên là chỗ tránh được tuyệt, có rất nhiều thiên điện còn trống mà."

"Không được, hôm qua Thảm Tranh còn phái người lục soát lần lượt từng phòng một." Lý Duệ Văn cẩn thận nhìn xung quanh: "Cháu trốn trong núi giả là an toàn nhất đấy, người của hắn chỉ điều tra phòng là xong. Cháu hồi kinh trốn ở đây đương nhiên là có chuyện muốn nói với ngài. Cháu vừa thấy ngài cho gọi Thảm Tranh tới, ngài đi mau, không được nói cho bất kỳ ai là ngài đã gặp cháu, ban đêm ngài hãy tới tìm cháu." Nói rồi liền xoay người đi vào trong núi giả.

Chất tử đã nói đến nước này, Vành Vương cũng không dám hỏi nhiều, nhanh chóng ra khỏi hoa viên. Lúc này thì Thảm Tranh và nữ nhi cũng cùng xuất hiện, ông vừa thấy liền tức giận không có chỗ trút, sa sầm mặt.

Người này làm sao vậy, chẳng lẽ chỉ vì muốn cho mình nhìn sắc mặt mà kêu mình tới hay sao? Thảm Tranh nói: "Nhạc phụ đại nhân gọi tiểu tể đến có chuyện gì vậy?"

"Không có việc gì cả, vừa rồi nghe thấy có tiếng nữ nhân khóc, tưởng là chuyện ma quái, không ngờ chỉ là tiếng gió, không sao, đều qua rồi."

Mộ Thiên nghe xong thì cắn môi hỏi lại: "Thật sự là tiếng gió ư?"

"Ta cũng không biết, nhìn xem một chút đi, không thể để những thứ dơ bẩn này bao phủ vườn được."

Thảm Tranh ngoảnh đầu nhìn về phía vườn dò xét, trong lòng tự nhủ chân của nữ quý khóc thút thít này thật không nhỏ, lưu lại trên mặt tuyết một chuỗi dấu chân to.

Đêm đó thiết yến đón gió tẩy trần, mọi người đều hết sức cảm khái phải trải qua bao gian khổ còn giữ được tính mạng, vinh quang trở về cố hương cũng coi như là ông trời phù hộ rồi.

Vanh Vương không chỉ xúc động mà còn oán giận, thấy nữ nhi và Thẩm Tranh "liếc mắt đưa tình" liền thấy không thoải mái.

Đây được coi là chuyện gì xảy ra vậy. Rõ ràng là uy hiếp để có thể tử vậy mà giờ lại biến thành tình cảm chân thành thật lòng như thế.

Trên đời này, dựa vào cái gì mà chuyện tốt đẹp như vậy lại xảy ra ở trên người hần chứ?

Vanh Vương ngẫm coi Thẩm Tranh là miếng thịt mà mãnh liệt nhai hai cái. Bây giờ cái tên chết tiệt này chắc chắn là đang giả vờ đắc ý nhưng đến khi lấy được Mộ Thiên thể nào cũng sẽ không tốt như vậy nữa.

Bầu không khí của buổi tiệc vô cùng hòa hợp, ngoại trừ sự xuất hiện của ông bên ngoài.

Điều này càng chứng tỏ ông thật dư thừa khiến ông rất buồn bực.

Cơm nước xong xuôi, tổng được Thẩm Tranh đi, trong lòng Vanh Vương cầu nguyện hần vì đêm tối, trời lạnh, đường trơn mà trượt ngã tổn thương gân cốt, ngày mai không thể xuất hiện nữa.

Vì đang không hài lòng với Vương phi nên ông nghỉ sớm, chờ đến nửa đêm, mọi nơi tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió như quỷ khóc [2], ông mới rón ra rón rén đứng dậy, mặc áo khoác, đi tới sau hoa viên.

[2] Quỷ khóc: mà phải khóc, chỉ sự việc xảy ra ghê gớm lắm – Nguồn: hvdc.thivien.net -

Mới vừa đi vào hòn non bộ, chợt nghe tiếng chất tử bên trong truyền ra: "Hoàng thúc, cháu ở đây."

Vanh Vương vội vàng chui vào, quả thực trong núi giả tốt hơn bên ngoài nhiều, không có gió lạnh thổi, cũng không quá lạnh.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vanh Vương nói như khóc: "Phụ vương của cháu đâu rồi, vẫn còn ở nước Thục à? Lúc nào thì hồi kinh? Vì sao cháu trốn tránh Thẩm Tranh?"

"Phụ vương cháu tạm thời không có ý định hồi kinh. Không có nhiều thời gian nên cháu đi thẳng vào vấn đề luôn, cháu có một việc muốn biết cách nhìn của Hoàng thúc." Lý Duệ Văn trầm giọng nói: "Ngài có ủng hộ lập Hạng Vương làm Hoàng đế, phế bỏ tên phế vật hiện tại kia không?"

Vanh Vương chấn động, thấp giọng ho khan vài cái.

Hạng Vương là đệ đệ của đương kim thánh thượng, nói đúng ra là chất tử muốn lập tân quân rồi.

"Chuyện này... Chuyện này... Chuyện này há có thể nói bừa?"

"Không phải là nói bừa. Phụ vương cháu ở nước Thục đã nắm giữ cấm quân, bên ngoài đất Thục có Trương công công ủng hộ. Còn có ba tuyến đường phía nam, Tiết độ sứ nguyện ý khởi binh chờ giúp ta. Lần này cháu tới là muốn hỏi thái độ của ngài, phụ vương cháu coi trọng ngài nhất, ngài là đệ đệ ruột..."

Lời này mang ý tứ lôi kéo, Túc Vương muốn tạo phản, ngài là đệ đệ hần, nếu hần thất bại Hoàng đế cũng sẽ không tha cho ngài, chỉ bằng gia nhập cùng bọn ta.

Lý Duệ Văn thấy hoàng thúc do dự liền khuyên nhủ: "Người có biết hôm nay vị hoàng đế kia đang ở nước Thục làm gì không? Hần muốn mỹ nữ, muốn rượu ngon, không mấy may quan tâm thiên hạ, người như vậy tiếp tục tại vị thì thiên hạ ắt sẽ loạn lạc. Thiên hạ loạn lạc chúng ta có nơi nào để đi? Còn không phải là bị Tiết độ sứ lấy tư cách có binh mã ức hiếp ư. Cháu nghe nói đường mọi gã cho Thẩm Tranh, chắc hẳn là hành động bất đắc dĩ bị ép buộc phải làm nhì. Ngài muốn kéo dài tình huống như vậy sao? Hạng Vương thông tuệ, có chí lớn, hần yên vị nhất định có thể cứu triều đình ta đang nguy nan, trung hưng [3] đất nước."

[3] Trung hưng: Danh từ dùng để chỉ việc khôi phục lại hình ảnh của một triều đại, một quốc gia hay một chế độ sau thời kì bị khủng hoảng hoặc suy thoái gây mất niềm tin với dân chúng. – Nguồn: wikipedia -

"Không sai, là Thẩm Tranh ép ta đồng ý hôn sự này!" Quả thật, Vanh Vương có phần phê bình kín đáo đối với Hoàng đế hiện tại: "Hoàng thượng tham tài háo sắc, mê muội mất cả ý chí, chỉ biết hưởng lạc đồng thời chính hần đã khiến Vệ Tề Thái gây ra tình trạng hỗn loạn. Nếu tiếp tục để hần ngồi ở vị trí này thì thiên hạ sẽ diệt vong chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai." Hoàn toàn quên mất người hay chơi đùa cùng Hoàng đế chính là nhi tử của mình.

"Nếu như Hạng Vương lên ngôi, với sự thông tuệ của hần và sự cơ trí của những công thần như chúng ta nhất định có thể xoay chuyển tình thế, diệt trừ Tiết độ sứ, giúp đỡ tổ tông xã tắc." Lý Duệ Văn phác họa nên một hình ảnh tương lai tươi đẹp.

Trong hình ảnh ấy, điểm mê người nhất chính là không còn Tiết độ sứ nữa.

"Thế nhưng thời gian trước, Thẩm Tranh đã phái người đến nước Thục truyền tin thắng trận. Tuy Phụ vương cháu cẩn thận giấu giếm, nói ít ngày nữa Hoàng đế sẽ trở về kinh nhưng vẫn chậm trễ không khởi hành, chắc chắn Thẩm Tranh đã hoài nghi. Hần ủng hộ Hoàng đế thì dù thế nào cũng sẽ tan trung, đẩy lùi quân địch, chứ không buông bỏ sự nghiệp mà ủng hộ lập tân quân. Và lại chỉ có hôn quân tại vị thì hần mới kêu ngạo được."

"Hiện tại cháu có dự định gì..."

"Hoàng thượng đã bị giam lỏng rồi. Lần này cháu lên kinh là vì ngài và Tiết độ sứ Hà Quảng. Tiết độ sứ Loạn Lâm. Lô Thừa tướng là bạn thâm giao cùng thế hệ với ngài, tân quân nếu có ngài ủng hộ thì Lô thừa tướng ở nước Thục, những người khác ở gia tộc Vương phi, Thế tử phi cũng sẽ biết thời biết thế. Phức tạp nhất là Thẩm Tranh nhưng trong kinh thành không tìm được nơi có lợi để tấn công. Cháu đã đã thông quan hệ ở chỗ Tiết độ sứ Hà Quảng, Tiết độ sứ Loạn Lâm rồi. Nếu như Thẩm Tranh khởi binh, bọn họ sẵn lòng xuất binh đối đầu với Thẩm Tranh, lại thêm cấm quân, dù Thẩm Tranh có năng lực trời sinh thì sao chứ?"

Vanh Vương mừng rỡ nói: "Như vậy xem ra phần thắng là rất lớn!"

"Đúng vậy, bọn cháu đã tính toán, ban đầu khi tân đế vừa đăng cơ, chiếu cáo thiên hạ, Thẩm Tranh nhất định sẽ phát binh, đến lúc đó hi vọng ngài có thể bỏ thuốc vào trong rượu và thức ăn của hắn, để mấy ngày sau hắn phát bệnh trên đường mà chết. Hắn chết rồi thì quân Định Bắc sẽ như ruồi không đầu, chắc chắn dễ dàng sụp đổ, nhân cơ hội này diệt trừ hắn tận gốc mà thiên hạ cũng có tân quân. Tân quân đăng cơ sẽ từ từ giải quyết, thanh trừ các Tiết độ sứ khác, cuối cùng thì non sông của chúng ta cũng thu về một mối."

Vanh Vương gần như chìm đắm trong giấc mơ tuyệt đẹp này: "Được!"

"Xin ngài cắn ngón tay điểm chỉ, viết thư đồng ý." Lý Duệ Văn lấy từ trong ngực ra một miếng vải trắng, mượn đất tuyết và ánh trăng trước mặt để thấy vài chữ ký tên bằng máu của hai nhà Hà Quảng và Loạn Lâm và có vài chữ sử nữa.

Vanh Vương sợ đau nhưng nghĩ đến việc có thể cứu được giang sơn xã tắc đành nhắm mắt cắn đứt ngón tay để viết tên của mình.

"Lần này cháu tới đây chính là vì những thứ này. Bởi vì ngài luôn ở trong tay Thẩm Tranh, khổ nỗi cháu lại không có cơ hội nên mới phải chờ đến tận bây giờ. Bây giờ chuyện đã xong xuôi, sáng mai cháu sẽ đi." Lý Duệ Văn nói: "Lần này cháu trở lại phủ Túc Vương đào được bảo vật chôn lúc trước, sửa sang lại một ít đặt ở chỗ người hầu cũng là muốn cảm sang nước Thục khao thưởng cấm quân."

Vanh Vương nghe xong liền hiểu ý nói: "Đây đúng là lúc cần dùng tiền, hoàng thúc còn có chút tiền mang bên mình, chỗ đó đưa cho cháu."

Không có tiền không thì sẽ chẳng ai chịu theo người lẫn lộn, cho dù là cấm quân đi chăng nữa. Vanh Vương rón rén trở lại điện, không kịp sửa lại trang phục, dứt khoát nâng hộp rồi đi.

Lý Duệ Văn suy nghĩ một lát rồi nói: "Hoàng thúc có lòng rồi, khi Hằng Vương đăng cơ làm vua thì ngài chính là công thần lớn đó."

Vanh Vương thở dài nói: "Cũng là vì cơ nghiệp tổ tông"

Sợ bị người phát hiện, hai người không dám nói thêm nữa, Vanh Vương nói: "Ta về trước, cháu bảo trọng, ngày cháu vinh quang trở về kinh thành sẽ là ngày gặp lại. Thay ta gửi lời hỏi thăm đến sức khỏe của phụ vương cháu."

"Hoàng thúc cũng phải thật bảo trọng, ngàn vạn lần đừng quên... bỏ thuốc Thẩm Tranh. Thiên hạ ra sao đều là ở ngài cả."

Vanh Vương thở son sắt nói: "Tin tưởng Hoàng thúc của cháu đi."

Vanh Vương thần không biết quỷ không hay trở lại phòng ngủ, ngủ một giấc thật ngon.

Ngày hôm sau ông thức dậy với tinh thần sáng khoái, thế giới từ hôm nay trở đi không có Tiết độ sứ cũng không còn hôn quân nữa.

Tuy rằng Thẩm Tranh đối đãi với ông không tệ nhưng so với cơ nghiệp tổ tông, quốc gia xã tắc những thứ này chẳng coi là gì.

Người làm đại sự có người nào không có thủ đoạn độc ác. Cao Tổ giết mấy người con, Thế Tông thì huynh tru đệ [4], huyết thông thân cận như thế mà còn diệt trừ được thì đừng nói đến chuyện chỉ là một người con rể.

[4] thí, tru: giết (dùng cho thần giết vua, con giết cha mẹ, kẻ dưới giết người bề trên)

Tuyệt vời rồi, trong phủ có vài người hầu quét tuyết động. Tâm tình Vanh Vương rất tốt, mỉm cười nói với mọi người: "Cố gắng chịu đựng, chờ mọi người đều hồi kinh, năm sau sẽ mua thêm nhiều người giúp các người." Những người này đa số là mang từ thành Chá về, thấy Vương gia chiếu cố như thế thì vội nói: "Ngài nói đi đâu vậy, đều là bọn phàn của chúng nô tài."

Ừ, bọn phàn, hai chữ này rất đúng, mọi người đều nên tuân thủ bốn phàn của mình.

Ví như làm Hoàng đế, ví như làm Tiết độ sứ.

Nghĩ đến Thẩm Tranh, ông còn nhớ rõ chuyện tối qua đã đáp ứng với chất tử, làm sao có thể bỏ thuốc Thẩm Tranh chuẩn xác, phải chuẩn bị thật tốt một chút. Vanh Vương vội vàng dạo bước đến thư phòng. Hôm qua ông đã điều tra qua, có lẽ là phản quân không có hứng thú với thư phòng nên nơi này được giữ gìn hoàn hảo nhất.

Phải nhìn xem trong sách vở có phương thuốc dân gian nào không, nếu như có thể giết hắn bằng cách đồ ăn thì dù có cho người cũng không tra ra được.

Vanh Vương mới đẩy cửa liền nhìn thấy Đào Yên Lộ cầm một đồng sách đi ra, theo phía sau nàng còn có nữ nhi.

"Phụ thân" Mộ Thiên phúc thân xong thì nói: "Không quấy rầy người đọc sách, nữ nhi lui xuống trước."

Vanh Vương gật đầu: "Con đi xuống đi."

Chờ Mộ Thiên rời đi, trong lòng hai người đều thầm thấy may mắn, may mà đối phương không hỏi mình đến thư phòng lấy cái gì, xem sách gì.

Yên Lộ bê sách vào phòng ngủ quận chúa, đi đến được cửa phòng phía Đông thì thấy mệt, ngay cả gáy cũng đổ mồ hôi: "Quận chúa, người muốn xem nhiều sách như vậy sao, người cẩn thận đừng để mất mệt mỏi."

"Ta cũng đâu có nhìn kĩ từng chữ. Chỉ là muốn xem bệnh tình của Thẩm Tranh có liên quan đến bộ phận nào, Tranh lang nói đầu hần bị thương, nhìn đồ vật có bóng đen mơ hồ. Ta thấy lo lắng lắm nên mới thay hần xem sách thuốc. Nếu như có phát hiện thì tốt quá, nếu không cũng coi như ta đã tận lực."

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit: Too | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngự Nhi

Chẳng biết mấy ngày nay Thẩm Tranh đang bận gì mà không đến "quấy rầy" phủ Vanh Vương nữa, điều này khiến tâm tình Vanh Vương cực kì tốt.

Phân phó hạ nhân đào ngân lượng chôn dưới đất lên, kiểm tra một chút thì cũng không hề ít.

Có vàng bạc bảo vệ, ngày Vanh Vương trở lại như xưa cũng không còn xa nữa.

Đêm hôm đó, ông đang định đi ngủ thì đột nhiên hạ nhân báo Thẩm tướng quân tới chơi và đang chờ trong sảnh rồi.

Người đã vào phủ rồi, muốn tránh cũng không được, Vanh Vương tức giận vì hần vô lễ, nghĩ trong lòng mà oán hận, mau mau, các người tới nhanh cho xong.

Vừa vào tiền sảnh, Vanh Vương liền thấy Thẩm Tranh bình tĩnh cầm trong tay một bọc quần áo, mà trên bàn thì đặt một hộp gấm lớn, hiển nhiên đều là hần mang đến đây.

Hần không mang theo binh lính thân cận, xem ra là có việc riêng cần nói.

"Đêm khuya con về đến đây vì chuyện gì vậy?" Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, tiếng gọi con về này sẽ làm cho hần buông lỏng cảnh giác.

"Hừ!" Đột nhiên khoe miệng quyền rũ của hần cười khẩy một tiếng.

Vanh Vương chưa từng thấy hần cười như vậy, kết hợp với ánh mắt hung ác, nham hiểm đó, xung quanh dường như có cơn gió đông rét lạnh thổi qua, khiến ông sợ run cả người.

"Bốn vương hỏi người có chuyện gì, sao người lại cười?" Trong lòng Vanh Vương có hi vọng, ngay cả nói chuyện cũng có khí phách hơn hần.

Mặt Thẩm Tranh không thay đổi, cởi bọc quần áo ném xuống đất, bên trong rơi ra hàng loạt vòng ngọc trai, nguyên bảo cùng đồ trang sức và các loại vật phẩm quý giá khác.

Vanh Vương buồn bực hỏi: "Đây là cái gì?"

"Chính mình đưa ra ngoài mà không nhận ra?" Thẩm Tranh liếc mắt nhìn hộp gấm trên bàn: "Đồ vật trong này, chắc người nhận ra nhỉ."

Vanh Vương khó hiểu: "Có phải người uống nhiều rồi hay không? Đến Vương phủ mượn rượu làm càn."

Thẩm Tranh chỉ cười khẩy.

Mặt Vanh Vương căng ra: "Ngược lại bốn vương muốn nhìn xem bên trong có cái gì mà người lại mượn rượu giả điên như thế." Ông tới trước hộp gấm, mở nắp ra, sắc mặt lập tức trắng bệch. Sau đó "ọc" một tiếng, thân thể chao đảo phun hết ra, vì nôn mửa mà chảy nước mắt đầy mặt.

Bên trong là đầu của chất tử mà mấy hôm trước vẫn cùng ông mưu tính kế hoạch lớn – Lý Duệ Văn.

"Xem ra là nhận ra rồi." Thẩm Tranh âm trầm nói: "Ta tặng đầu hần cho người, đợi ngày Hoàng thượng xử lý, người có thể giao ra để chứng minh người

không cầu kết với phản tặc. Phản tặc phái thuyết khách tới đã bị người chém chết, người trung thành với Hoàng thượng."

"Người, người... Người..." Cả người Vành Vương run rẩy: "Nó là cháu ta, ta đã nhìn nó lớn lên từng ngày... Người... Sao người dám giết hoàng thân?" Ông nhìn khuôn mặt cháu trai gào khóc.

Có gì hán không dám? Đòi trước ngay cả đám Túc vương, Vành Vương cũng do hán diệt trừ kia mà: "Nếu không phải vì Mộ Thiên thì ta đã chẳng không quản sống chết của người. Cầu kết với phản tặc, ủng hộ lập tân quân cũng đủ để cả nhà người bị tịch thu tài sản và xử trảm. Đúng rồi, người lại còn muốn hạ độc ta, thật sự là phụ vương tốt khiến Mộ Thiên đỡ phải lo lắng."

Vành Vương nhìn đầu của cháu trai mà nước mắt tuôn rơi thành dòng, thậm chí không thể nghĩ rõ ràng, nói cũng không nên lời.

"Tuy nhiên người yên tâm, ta sẽ không so đo với người, bởi người là phụ vương của Mộ Thiên." Thật ra hán đã sớm phát hiện, vận mệnh dường như theo một quán tính mạnh mẽ, kiếp trước sống chết của Vành Vương nằm trong tay hán và ở kiếp này cũng vậy.

Vành Vương với Túc Vương muốn tạo phản, dù hán ngăn Vành Vương đến đất Thục thì cũng không thể nào ngăn ông ta cầu kết với phản tặc.

May mắn hôm đó hán phát hiện trên mặt tuyết có điểm khác thường nên phái người quan sát phủ Vành Vương mới bắt được Lý Duệ Văn chạy trốn.

Vành Vương ngồi co quắp dưới đất ôm chiếc hộp kia gào khóc: "Cuối cùng người muốn thế nào? Tính mạng của chúng ta đã sớm nằm trên tay người, vì sao người không giết ta?"

Thẩm Tranh nghe xong, tốt lắm, ta cầu còn không được, lập tức rút bội đao ra, Vành Vương bị dọa nắc lên một cái, ngừng tiếng khóc, hoảng sợ nhìn hán.

Thẩm Tranh hừ một tiếng, thu lưỡi đao về: "Nếu có thể ta đã giết người rồi nhưng người là phụ thân của Mộ Thiên. Nếu như người chết, nàng sẽ hận ta. Người tự giải quyết cho tốt đi, nếu còn lần sau ta sẽ không bỏ qua như vậy đâu. Đúng rồi, về phần tờ giấy người ký tên đồng ý ta đã thay người đốt rồi, còn cái đầu này thì giữ cho kỹ, sẽ có lúc hữu ích đấy." Nói xong hán nặng nề đập cửa phẩy tay áo bỏ đi.

Vành Vương vịn ghế gắng gượng đứng lên, nhìn cái hộp kia, đao mất liền ngồi liệt trên mặt đất.

Thẩm Tranh trở về doanh trại rồi vẫn rất tức giận, vị nhạc phụ kia đúng là cái đồ bạch nhãn lang [1] mà còn là loại cho ăn còn không thích. Nếu không phải vì Mộ Thiên thì hán đã sớm dùng đao...

[1] Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Càng nghĩ càng giận, hán gọi quân sư tới phân phó: "Viết một phong thư đưa đến đất Thục đi, lấy danh nghĩa của Vành Vương nói ông ta tuyệt đối sẽ không thông đồng với Túc Vương, Lý Duệ Văn đến làm thuyết khách đã bị mình giết rồi. Kêu Túc Vương quay đầu là bờ."

"Nhưng chúng ta không có ấn tín của Vành Vương"

"Không cần ấn, tin hay không cũng được! Ta thay ông ta sắp đặt lại việc không đứng đắn đã rất phí công rồi." Thẩm Tranh nói: "Đúng rồi, có thư từ Tiết độ sứ Hà Quảng bên kia chưa?"

Sau khi bắt được Lý Duệ Văn, hán tìm thấy phong thư ký tên tuyên thệ mưu phản, phát hiện ở đó có ấn của đại danh Tiết độ sứ Hà Quảng, lập tức kêu gọi các vị Tiết độ sứ ở kinh đô và các vùng lân cận tới gặp mặt.

Mọi người thấy tên Tiết độ sứ Hà Quảng này nhìn qua thì được ấy vậy mà bắt cả hai tay, một mặt nói nghênh đón hoàng đế hồi kinh, mặt khác lại ủng hộ lập tân quân.

Đối với loại mưu toan hai phía rồi chọn người tốt hơn này, mọi người nhất trí quyết định: Chinh đốn hán!

Mọi người điểm binh mã trong tay, vài nơi trên danh nghĩa liên hợp lại chia thành tám vạn kỵ binh, hai mươi vạn bộ binh thảo phạt nghịch tặc —— Tiết độ sứ Hà Quảng.

"Bẩm đại nhân, vừa nhận được thư hồi âm nửa giờ trước ạ." Quân sư dâng bức thư lên. So với những Tiết độ sứ ở đây, xuất thân của tướng quân nhà mình cũng được xếp vào hạng nhất. Tổ tiên là quan quân, phụ thân cũng là Tiết độ sứ, chuyện đọc viết đều không phải vấn đề, tính tình cũng không quá tàn bạo.

Thẩm Tranh nghiêm mặt mở thư ra, trong thư Tiết độ sứ Hà Quảng vẫn còn đang truy kích Vệ Tề Thái tử về: Hiểu lầm thôi, tất cả chỉ là hiểu lầm, Thẩm đại nhân, ngài biết ta không biết chữ mà, chỉ viết được tên của mình thôi. Trên tấm vải trắng kia ghi gì ta cũng không biết mà chỉ đàn độn u mê ký thôi. Bây giờ ta tỉnh ngộ rồi, hy vọng được cùng các ngài xuôi về phía Nam cứu giá, tất cả đều nghe theo ngài sai bảo.

"Lão tiểu tử này cũng coi như thức thời."

Không thức thời thì tính mạng sẽ không còn, trấn Hà Quảng vốn cũng không tính là binh hùng tướng mạnh, quân Định Bắc thừa sức đánh hán, còn chưa kể là có những trấn khác hỗ trợ.

Đối với mức độ trung thành của những người này Thẩm Tranh cũng không để ý mà dễ dàng tha thứ, thắng bại là chuyện thường nhà binh, thời buổi này đầu hàng tới đầu hàng lui cũng vô cùng bình thường, ngoại trừ ảnh hưởng đến danh tiếng và nhân duyên thì cũng không nghiêm trọng gì.

Vì vậy ngày hôm sau, Thẩm Tranh trên danh nghĩa muốn liên hợp năm khu vực của Tiết độ sứ, dẫn đầu mười vạn kỵ binh, hai mươi lăm vạn bộ binh, xuôi về phía Nam nghênh đón thánh giá.

Tin tức truyền về rất rõ ràng: Túc Vương, người hãy suy nghĩ kỹ đi rồi làm gì thì làm, thông minh thì lập tức thả hoàng đế trả cho chúng ta.

Trước khi trải qua ngày cuối năm, mọi người vốn nên giăng đèn kết hoa, sống trong niềm vui và hòa bình thì hai bên lại đều mài dao xoèn xoẹt.

Từ lúc Thẩm Tranh "giáo huấn" Vạn Vương thì không hề bước vào phủ Vạn Vương mà luôn ở trong nơi đóng quân.

Ngày hôm đó, sau khi tuyết ngừng rơi, người của phủ Vạn Vương tới mời hần, đặc biệt nói rõ là quận chúa mời.

Nương tử mời hần, dù bận bịu cũng phải rút ra, không thể không đến dự tiệc.

Xuống ngựa ở trước cửa phủ Vạn Vương, vừa mới đi vào liền phát hiện trong phủ có nhiều nha hoàn, vú già đi tới đi lui hơn, không biết có phải bọn người hầu thất lạc đều trở về rồi hay không.

Một đứa nha hoàn dẫn hần đến phòng khách phía đông. Vào phòng, phát hiện trong phòng không có ai, hần liền đi qua ngồi xuống ghế. Đúng lúc này, đột nhiên hần nhìn thấy một đôi giày thêu khảm anh lạc lộ ra sau màn rủ..

Người tránh ở đằng kia làm gì nhỉ? A, hiểu rồi, chắc là đang chơi trốn tìm với mình. Thẩm Tranh ngẩng lên có chút chờ mong, giả vờ ngồi xuống như chưa hề phát hiện ra. Vốn định cầm chén trà uống một ngụm nhỏ nhưng nghĩ đến việc nhục phụ muốn hạ độc chết hần, nói không chừng đã động tay động chân nên vẫn không ăn uống thì tốt hơn.

Đúng lúc này thấy nàng nắm tay nhón chân đi ra, đột nhiên bỏ nhào về phía hần, che mắt hần: "Người đoán xem ta là ai?"

"Quận chúa?"

"Không phải."

Nghe giọng rõ ràng như vậy còn giả bộ: "Mộ Thiên?"

"Cũng không phải."

"A, ta biết rồi, là nương tử của ta." Bấy giờ nàng mới thả tay ra, Thẩm Tranh cười nắm lấy tay của nàng: "Ta đoán đúng rồi?"

Mộ Thiên bĩu môi hơi bất mãn nói: "Người còn biết ta là ai à, ném ta ở đây mà chẳng thèm quan tâm, nếu ta không đi mời người thì người còn không tới phải không?"

Ngược lại là hần có muốn đến nhưng sợ bị hạ độc chết nên trước khi đại chiến hần không dám thư giãn. Nhưng nếu như tự xưng là nương tử của hần thì xem ra là thực sự nhớ mình rồi. Thẩm Tranh nhân cơ hội ôm bờ vai của nàng an ủi: "Thật sự là ta đi không được. Hơn nữa, bây giờ các nàng về phủ rồi, ta cũng không nên quấy rầy mỗi ngày, không thể so với ở thành Chá được. Ai, chịu đựng chút nữa, thành hôn thì tốt rồi, nàng nói có đúng hay không?"

"Người chỉ thích mấy nơi bừa bãi lộn xộn thôi." Nàng cười, quay người đi tới ngồi xuống bên cạnh hần, mặt xụ xuống: "Phụ vương dạo này không ổn chút nào, thỉnh thoảng lại khốc suất mướn, trong miệng còn nói cái gì mà ta đầu không lại được với hần các kiểu. Mẫu phi còn hoài nghi ông bị trúng tà, dù sao lúc phản quân chiếm cứ cũng không ít người chết. Ca ta còn nói là nhìn bộ dạng phụ vương khốc không ngừng thế có lẽ là bị nữ nhân nào chết oan nhập vào người rồi."

May là chỉ khóc chứ không để lộ những chuyện quan trọng khác, hần "kinh ngạc" hỏi: "Thế à? Sau đó thì sao?"

"Tìm đạo sĩ đến xem rồi nhưng mà cũng không có kết quả. Ngược lại sau đó phụ vương ta nghĩ mình là tiểu nhân, cứ cầm đinh với dùi để đâm. Nhưng mà kỳ quái lắm, dường như phát tiết một lúc là ổn rồi." Mộ Thiên thở dài: "Ca ta nói có thể là tiểu thiếp của phản quân bị đại nương tử chinh đến chết nên nhập vào người phụ vương ta, phát tiết xong liền đi ra."

"..." Thẩm Tranh nói: "Vậy hiện tại ông ấy sao rồi?"

"Đã khá lên nhiều rồi mà cũng không làm loạn nữa. Với lại, phu nhân, di nương và đám ca cơ đã trở về vây quanh đỡ dành ông ấy rồi, ông ấy sẽ không thấy vô vị nữa. May là họ đã trở về, nếu không bọn ta sẽ bị một chết đi được."

"Phụ vương của nàng có bao nhiêu thiếp thất?"

"Ta không rõ lắm... Nhưng chắc phải tầm mười người." Mấy người này xuất thân hèn mọn nên nàng cũng lười quan tâm.

"Ông ta không biết lo cho cơ thể à, có nhiều nữ nhân như thế!" Thẩm Tranh nói với thái độ khinh bỉ, ý đồ khiến thê tử chú ý hần rất ghét thiếp thất.

Nhưng Mộ Thiên lại thấy cũng không sao cả, nói: "Cũng nên có người hầu hạ ông ấy ăn cơm, mặc quần áo, xướng khúc khiêu vũ cho ông ấy vui vẻ. Giống như nuôi mèo chó thì không chỉ nuôi một con."

"Đâu chỉ hầu hạ mặc quần áo đâu mà có khi còn hầu hạ cả trên giường nữa."

Nàng có vẻ hơi bực tức trả lời: "Nào ta có biết đâu." Làm gì có ai muốn biết phụ thân với nữ nhân khác có quan hệ gì chứ.

Thẩm Tranh đảo mắt, đột nhiên phát hiện ra đây là một cơ hội tốt, cố ý "tìm đường chết" hỏi nàng: "Nếu như ta cũng giống như phụ thân nàng nạp rất nhiều thiếp thất..." Nói xong, bấp thập toàn thân lập tức căng cứng, nói xong định bụng xoa bóp lần lượt vài cái.

Không ngờ nàng nhìn hần không nói gì rồi bỗng nhiên thở dài một tiếng: "... Vấn đề này ta cũng đã nghĩ qua, tuy có thể trong lòng sẽ không thoải mái nhưng người xuất chúng, tuyệt vời như thế, nhất định là có rất nhiều người hâm mộ người và người cũng cần rất nhiều người ở bên. Nhưng mà chỉ cần ở trong lòng người, ta có trọng lượng nhất, người không phụ ta là được rồi."

Đột nhiên Thẩm Tranh nhận ra một vấn đề lớn, độ hoảng sợ không kém gì lúc phát hiện ra có đọt đốt cỏ khô trên đường hành quân: "Bởi vì ta xuất chúng, tuyệt vời?"

"Đúng vậy, bởi vì Tranh lang người là đại anh hùng cứu giá, xả thân vì triều đình đó." Mộ Thiên tròn mắt, nhìn hần với ánh mắt nồng nhiệt: "Nghe nói gần đây người mới chỉnh lý lại quân đội, lại chuẩn bị phải đánh trận ư? Nhưng không sao, nhất định người có thể đi đến đâu thắng đến đó. Ngày hôm qua, tẩu tử còn nói với ta, người còn trẻ thì phải lập nhiều chiến công, có như vậy mới không ai dám nói gì."

Điều này khiến Thẩm Tranh nhớ tới ánh mắt nàng nhìn mình ngày đó trên xe ngựa hồi kinh. Hần lấy lại bình tĩnh mỉm cười nói: "Nương tử, nàng, nàng thích gì ở ta?"

Mộ Thiên xấu hổ nói: "Không phải đã nói rồi sao, người là đại anh hùng mà, nữ tử trong thiên hạ này làm gì có ai không muốn gả cho anh hùng chứ."

Nụ cười của Thẩm Tranh cứng đờ, hai tay chống trán, trong lòng tự nhủ đáng lẽ nên sớm nghĩ ra, rõ ràng lúc ở thành Chá gọi nàng là nương tử nàng còn không tình nguyện. Vậy mà sau khi mình giành lại kinh thành thì không chỉ có thể gọi nàng là nương tử mà nàng còn thân mật hơn gọi hần là Tranh lang.

Hần nên sớm phát hiện ra từ sau khi trở lại kinh thành, nàng đã nhiệt tình hơn trước kia không biết bao nhiêu.

"Tranh lang, người làm sao vậy, không thoải mái à?"

"Không có, ta rất khỏe!" Thẩm Tranh vội vàng ngẩng đầu, ra vẻ không có chuyện gì.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, may mắn là phát hiện sớm, hần còn tưởng nàng đã hoàn toàn hướng về mình rồi. Hoá ra dường như nàng chỉ mù quáng sùng bái "anh hùng", mà vừa vận "anh hùng" này lại chính là vị hôn phu của nàng nên mới chịu thân mật cùng hần như thế.

Nghe nàng nói cái gì mà: "Người xuất chúng, tuyệt vời như thế, nhất định rất nhiều người hâm mộ người."

Cái kiểu lời nói của kiểu thê yêu phu như mạng này rõ ràng là tùy tùng của "anh hùng" nhỏ mà.

Không được, cần phải khiêu khích nàng để hôm nay nàng thu lại lời nói, muốn hần trở thành một phu quân không thể không có.

Không muốn độc chiếm sao có thể gọi là yêu thích?

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit: Tiểu An | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Thẩm Tranh nghĩ thầm, đều nói trong bụng Tể tướng có thể chống một cái thuyền [1], nhưng mấy vị chính thất còn lợi hại hơn tể tướng nhiều, trong bụng không biết có thể chống được bao nhiêu cái thuyền, cùng chồng với người khác còn có thể nhìn. Nếu so ra, lòng của hần còn nhỏ hơn cả đầu kim, ai mà dám có suy nghĩ không an phận với nương tử, hần tuyệt đối sẽ khiến người đó hối hận suốt đời.

[1] Ý muốn nói, làm người phải có tầm lòng rộng lớn, biết khoan dung độ lượng.

Mộ Thiên thấy hình như hần có tâm sự nặng nề: "Rốt cuộc người có chuyện gì vậy, không tập trung gì cả."

Thẩm Tranh dùng lời lẽ chính đáng đáp: "Nàng chỉ cần nói nếu ta nạp thiếp, lòng nàng sẽ không thoải mái, mà ta sao có thể khiến nàng đau buồn được, vì vậy từ nay về sau ta sẽ chỉ có một nữ nhân là nàng."

Hắn nói xong, nhìn chằm chằm vào mắt nàng, hy vọng có thể thấy sự cảm động ẩn giấu được hiện ra.

Không ngờ, ánh mắt nàng lại hiện vẻ mờ mịt rồi theo sau là sự thờ ơ lạnh nhạt.

Mộ Thiên mỉm cười nói: "Ừ, ta biết rồi."

Mẹ nó, căn bản là nàng không tin! Nhìn giọng điệu thần nhiên này đi, ý tứ ẩn ý rõ ràng là: Ta biết bây giờ ngươi đang muốn làm ta vui nhưng về sau sẽ thất hứa.

Thẩm Tranh lập tức nói thêm: "Nếu nàng không tin, ta có thể thề."

Nàng nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của hắn, dịu dàng nói: "Được rồi được rồi, đừng gấp, ta biết rồi. Không cần thề đâu, ai biết được về sau sẽ xảy ra chuyện gì."

Nương tử dịu dàng và sẵn sàng như vậy, sợ hãi sau này thất hứa, ngay cả hứa cũng không cần. Thẩm Tranh kìm nén: "Rõ ràng là nàng không tin ta."

"Không phải mà, ngươi nghĩ xem, lỡ như sau này ta không có con, vậy thì ngươi sẽ phải nạp thiếp, thần linh ở trên cao, không nên nói lời sẽ chặt đứt con đường về sau đâu."

Thẩm Tranh nghe vậy, cảm giác hoảng hốt khi thấy cảnh cô khô bị đốt chẳng được tính là gì, giờ hắn thấy sợ như bị người đánh chỉ còn mỗi cái xác vậy.

Bởi vì Thẩm Tranh nhớ rõ rằng hắn với Mộ Thiên ở chung năm năm mà nàng không hề mang thai.

Chỉ sợ lời của nàng sẽ thành hiện thực.

"Chuyện này sao có thể nói lung tung được, mau rút lại lời nói đi!" Thẩm Tranh cau mày, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Mộ Thiên đáp: "Chuyện này vốn rất phổ biến, có rất nhiều vương phi công chúa không có con trai, nếu tính cả gia đình công hầu thì càng nhiều, quan hệ gần với phủ Vành Vương có phủ Lương quốc công, mười đời quốc công chỉ có hai đứa con do chính thất sinh. Ta có vài cô cô cả đời cũng không có con ruột."

"Đó là điều đương nhiên, công chúa quận chúa nhà các nàng rất kiêu ngạo, phò mã quận mã nửa năm một năm cũng không được lên giường của các nàng, có hài tử mới là lạ." Về phần vương phi với các phu nhân quốc công đều là thông gia, tính tình lạnh nhạt, đương nhiên trượng phu muốn đi ngủ với đám thiếp thất biết nũng nịu rồi.

Mộ Thiên ít nhiều cũng biết chuyện giường chiếu có liên quan đến hài tử, không ngăn được gò má đỏ lên: "Cũng có phải đâu, dù sao ta đâu có kiêu ngạo..."

Ý là mình có thể lên giường của nàng, Thẩm Tranh bị nàng dụ dỗ thì mở cờ trong bụng, tiến lên muốn ôm nàng.

Mộ Thiên lách mình né tránh, cười nói: "Nhìn ngươi đi, để ta rót cho ngươi một ly trà hạ hỏa."

"Không cần đâu." Sợ bị hạ độc, Thẩm Tranh một miệng từ chối.

Mộ Thiên sững sốt, trong lòng không hiểu, nhưng hắn không muốn uống thì cũng không ép, nàng ngồi xuống, mắt thấy mâm trái cây trên bàn liền hỏi: "Vậy để ta bóc cho ngươi quả quýt."

Có vỏ chắc không sao đâu, Thẩm Tranh vội gạt đầu, vô cùng mong chờ nhìn thế tử dùng ngón tay non mềm giúp mình bóc vỏ quýt. Đột nhiên, nàng như bị đau tay, cau mày, quả quýt rơi xuống.

"Nàng sao thế?"

"Cổ tay đau quá."

"Đang bình thường sao lại đau cổ tay, có phải là vì chăm sóc phụ vương của nàng đến mệt quá không?"

"Không phải, là vì chép sách thuốc, hơi nhiều chữ."

Thẩm Tranh không nghĩ nhiều: "Chép sách thuốc làm gì?"

"Đương nhiên là vì ngươi rồi." Nàng cúi đầu, bĩu môi nói.

Gần đây Thẩm Tranh vô cùng bận rộn nên nào nhớ được lời nói dối trước kia, nhất thời ngờ ra: "Ta làm sao?"

Mộ Thiên nheo mắt nhìn hắn: "Không phải là mắt của ngươi nhìn không rõ sao?"

Chết thật, sao hắn lại quên vụ này chứ: "Nàng không nói ta cũng quên mất vì gần đây không bị như vậy nữa rồi. Nàng vì bệnh của ta nên chép sách

thuốc?"

"Không phải chép sách thuốc, chỉ là viết lại những điều hữu ích thôi." Mộ Thiên cầm lấy chiếc túi để ở một bên, lấy ra một chồng giấy dày nét mực: "Người xem thử có dùng được không?"

Mùi Thảm Tranh chưa xốt, tâm tự hỏi có phải nàng bị ngốc không, ta thuận miệng nói một câu nàng lại tin là thật. Hắn vội cầm lấy nói: "A, làm gì có nét mực nào, rõ ràng là tâm huyết của nương tử ta."

"Chỉ là thuận tay viết vài chữ thôi." Mộ Thiên cười nói: "Mặc kệ nói như thế nào, người hồi phục rồi thì tốt, ta vẫn luôn ghi nhớ, hôm nay gọi người đến đây cũng là vì xem xem tình hình đạo gần đây của người."

Thảm Tranh lập tức đưa mặt đến gần: "Ta đến rồi đây, nàng nhìn kỹ vào."

Nàng vội đẩy hắn ra: "Từ lúc người vừa đến, ta đã quan sát rồi. Lúc ta che mắt người chơi trốn tìm, sau khi buông tay cũng không thấy người dụi mắt, cũng không có gì khác thường thì ta cũng đoán người đã ổn rồi."

Thảm Tranh thấy rất xúc động, không ngờ cũng có ngày bản thân có thể khiến nàng lo lắng khôn nguôi.

Đời trước, nàng không hề quan tâm đến sống chết của hắn nhưng trọng điểm lại là cái "chết" kia.

Mà đời này lại khác hoàn toàn.

Nếu nàng có thể thích mình như mình thích nàng thì tốt rồi.

"Nhìn người kia, lại thất thần rồi!" Mộ Thiên mỉm cười, chạm vào trán của hắn: "Đang nghĩ cái gì đấy?"

"Ta đang nghĩ... khi nào mới nghênh thánh giá hồi kinh, người trở lại mới tứ hôn được." Trong mắt Thảm Tranh, hoàng đế khá quan trọng, rốt cuộc cũng không thể trông mong ở nhạc phụ nữa rồi, đảm bảo quan trọng nhất giữa hắn và Mộ Thiên chính là hoàng đế: "Ta điểm binh mã cũng chính là vì chuyện này."

Mộ Thiên hoàn toàn không biết ngoài kia chuẩn bị đánh nhau: "Ngài làm chủ thiên hạ này, một ngày ngài chưa hồi kinh, thiên hạ này vẫn còn không ổn, người vốn là công thần giành lại được kinh thành, việc tự mình nghênh đón thánh giá vốn là điều hiển nhiên. Khi nào người khởi hành?"

Nhìn đi, lại nữa rồi, vừa nghe bản thân cần đi lập công, nàng liền lập tức thôi thúc lên ngựa.

Được thôi, Thảm Tranh ta là anh hùng của nàng: "Hai ngày nữa đi."

"Hoàng thượng hồi kinh nhất định sẽ khen thưởng người." Mộ Thiên nghiêng đầu nhìn hắn, cười nói: "Trước đó ta đã nói qua với phụ vương, Tranh lang của chúng ta vô cùng lợi hại."

"Ta còn rất nhiều chỗ lợi hại!" Thảm Tranh nói xong, sau đó "không có ý tốt" nhìn nàng: "Có một vài chỗ... chỉ có nàng biết."

Mộ Thiên nghe không hiểu hắn nói cái gì, vì vậy trả lời một cách đầy thắc mắc: "Làm sao có thể, ta sẽ tuyên bố với mọi người giúp người để cả thiên hạ đều biết."

Thảm Tranh không nhận được, quay mặt về phía khác cười.

"Sao vậy, ta nói sai rồi?"

"Không có."

"Thế sao người lại cười."

Ngay lúc này, một nha đầu đến báo nói Lỗ thống lĩnh cầu kiến.

Thảm Tranh vừa nghe, cũng biết là đi gọi mình trở về, đúng là mình đã ra ngoài được một lúc: "Ta phải trở về rồi, có thể trước khi nhỗ trại ta sẽ không đến được. Nhưng nếu hai chúng ta ở lâu dài, cần gì sớm sớm chiều chiều thấy nhau, nàng phải bảo trọng đấy."

Mộ Thiên thấy lần này chỉ là đi tiếp Hoàng đế, không như lần trước cần đánh với phản quân, vì vậy cũng không lo lắng: "Người cũng vậy, chú ý sức khỏe, ta đợi người trở về."

"Lần trước nàng tặng ta khuyên tai, lần này nàng tặng ta cái gì?" Mặt dày muốn chút quả ngọt từ nương tử của mình là chuyện vô cùng bình thường không thể tranh cãi, giọng điệu của hắn còn rất hùng hồn.

Mộ Thiên cũng có chuẩn bị. Tẩu tử nói nếu lần trước đã tặng nội y thì lần này không thể tặng nữa, phải đổi chiêu, thăm thì với nàng một phen, nàng nghe xong đề nghị của tẩu tử thì gật đầu liên tục, chiêu này còn hay hơn việc đưa nội y nhiều.

"Người nhắm mắt lại."

Không phải là gạt ta, sau đó bỏ chạy đấy chứ? Thẩm Tranh tự nhủ trong lòng nhưng vẫn nhắm mắt lại. Cảm nhận được hơi thở ấm áp của nàng càng lúc càng gần, đến gần khiến lỗ tai hắn ngứa ngứa, giống như làn nàng gọi Tranh lang khiến tim hắn đập thành thịch trong lòng.

Đột nhiên, nàng cắn nhẹ vành tai trái của hắn một cái, Thẩm Tranh liền cảm thấy một ngọn lửa trời dậy, nửa thân dưới tê cứng.

Hắn mở choàng mắt, một tay bịt lỗ tai, ngược lại bắt đầu tránh nàng: "Nàng, nàng ---" ban ngày ban mặt mà nàng dám "dụ dỗ" ta, không sợ ta ăn nàng à.

Mộ Thiên thấy hắn không giống keo dính như ngày thường thì vô cùng hồi hộp bất an, trong lòng nghĩ thầm xem ra không phải cái gì tầm tử cũng biết mà cũng có lúc tính sai.

"Làm đau người à?"

"Không phải, nàng biết bản thân đang làm gì không?" Lỗ tai Thẩm Tranh nóng lên, tim đập như đánh trống, rồi lui vài bước về phía cửa, sợ bản thân không kiềm chế được sẽ "ăn sạch" nàng.

Mộ Thiên đối mặt với chất vấn của hắn thì có phần lúng túng, bữu môi nói: "Người không thích cứ việc nói thẳng, cần gì phải hỏi. Không phải có người gọi người sao, ta cũng có chuyện, không tiếp người nữa." Nói xong, nàng thật sự rẽ vào hậu đường, rồi đi từ cửa hông.

Thẩm Tranh muốn đuổi theo nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ, cầm lấy giấy trên bàn, rời khỏi phòng phía đông.

Trên đường đụng phải Vương phi, Vương phi vô cùng thân thiết hỏi: "Con rể mới cưới ngựa đến đây sao? Hôm nay trời lạnh, sao lại không đeo bịt tai vào cho ấm, lỗ tai lạnh đến nổi đỏ hết lên rồi kia."

Thẩm Tranh không thể nói mình mới từ trong nhà đi ra, không bị lạnh nên pha trò nói: "Đúng là lạnh thật, nhạc mẫu đại nhân. À... ta còn có việc đi trước, ngài cũng bảo trọng, trời thật lạnh, gió thật lớn." Nói xong, lui lại vài bước, chớp mắt một cái người liền chạy mất.

Wang phi khó hiểu nói: "Con rể bị sao vậy, nói chuyện lộn xộn quá."

Thẩm Tranh vừa đến cửa Vương phủ liền phân phó Lỗ Tử An: "Nhân tiện đang ở trong thành, người phải người cầm những cái này đóng lại đi." Nói rồi, đưa bản chép sách thuốc của Mộ Thiên chép cho hắn ra.

"Vâng!" Lỗ Tử An nhìn liền thấy bút tích này là của nữ tử, không cần phải nói, nhất định là nét mực của quận chúa: "Không biết phải đóng thành kích cỡ nào?"

"Đương nhiên là cuốn dài cất giữ tất cả các văn tự, loại có thể bảo tồn vài trăm năm ấy."

Lỗ Tử An như có điều suy tư, hắn là ngài muốn truyền những trang giấy này cho đời sau, hắn nhìn tờ giấy trên tay, phát hiện đều liên quan đến y thuật, trong lòng chợt nghĩ lẽ nào đại nhân bị bệnh rồi, không khỏi liếc mắt nhìn kỹ Thẩm Tranh một cái.

Lỗ Tử An lập tức phát hiện khác thường: "Đại nhân, sao lỗ tai của ngài đỏ thế?"

"Câm miệng!" Thẩm Tranh bị nói trúng tim đen, tức giận mắng: "Mắt của người để đi đâu đấy, đỏ chỗ nào?"

"Vâng vâng vâng, không đỏ không đỏ, là mắt của thuốc hạ bị tắt, nhìn đồ vật đổi màu." Lỗ Tử An nhanh chóng phụ họa.

"Còn nữa sao trời lại lạnh và gió lại to như thế!"

"Vâng, trời lạnh gió to..." Lỗ Tử An lẩm bẩm, trong lòng nghĩ rõ ràng hôm nay là ngày ấm áp nhất từ khi mùa đông đến.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Editor: Too, Phong Ca | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Đọc đường Thẩm Tranh ra sức thúc ngựa chạy về doanh trại vô cùng hăng hái. Lần này hắn trùng sinh thật đáng giá.

Trở lại nơi đóng quân, tuy cả người đều lạnh lẽo nhưng cũng không thể so với sự nóng hổi trong lòng hắn, cả người hắn tràn đầy nhiệt huyết, vừa tiến vào doanh trưởng liền nói: "Có chuyện gì thì mau báo cáo."

Các quân sĩ đều đang chờ ở trong trướng. Trong đó có một vị có thâm niên lớn nhất mở lời: "Đại nhân, từ xưa đến nay, xuất binh nhất định phải có lý do

chính đáng, lần này chúng ta chỉ huy quân đánh xuống phía nam... Chúng ta sẽ dùng chiêu bài gì?"

Thẩm Tranh cời áo choàng, ném cho tùy tùng rồi nói: "Ai bảo chúng ta mang quân đánh xuống phía nam. Chúng ta xuôi quân xuống phía nam để nghênh đón thánh giá, để bệ hạ kiểm tra binh mã. Đó chính là lấy danh nghĩa để dẫn quân."

"Thế nhưng các Tiết độ sứ khác lại đang thương lượng muốn ngài làm "Nguyên soái dẫn theo nhiều đạo binh mã", chỉ huy đại quân thảo phạt Túc Vương... Việc này... phải trả lời thế nào ạ?"

Đám người kia muốn gác mình lên lửa nung đây mà. Một khi trên người mình có danh hào "Nguyên soái dẫn thêm nhiều đạo binh mã" này thì chẳng phải là chiếu cáo thiên hạ mình điều khiển các Tiết độ sứ khác sao.

Biết mình kiêu ngạo với đề người khác biết mình kiêu ngạo là hai việc hoàn toàn khác nhau.

"Kẻ nào thương lượng? Viết thư khiển trách bọn họ thật nặng cho ta! Kẻ nào còn đề cập đến ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế đâu!" Thấy hán tuổi trẻ khí thịnh nên danh hiệu nào cũng muốn gán cho hán à? Nếu không ngăn cản chuyện này thì sẽ gây chuyện không tốt, thế nào mấy ngày nữa cũng sẽ đồn là hán xưng vương cho mà xem.

"Đại nhân, thuộc hạ cho rằng chư vị Tiết độ sứ đều thật lòng ủng hộ ngài. Bọn họ cũng chỉ có ý tốt."

Thẩm Tranh cười lạnh, ý tốt cơ à, hán sống lại một lần nữa cũng không nhận ra thiên hạ có ý tốt như vậy đấy.

Kiếp trước hán quyền cao chức trọng không ai bì nổi, ngoài mặt thì người người thần phục nhưng không phải vẫn có kẻ âm thầm ám sát hán sao.

Được lắm, đám người này!

Mắt thấy vẻ mặt Thẩm Tranh không tốt, các quân sĩ vội nói: "Thuộc hạ sẽ lập tức viết thư cho chư vị Tiết độ sứ, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm."

Lúc này Thẩm Tranh mới gật gật đầu: "Còn việc gì nữa không?"

Mấy vị quân sĩ vốn định nịnh nọt tăng bốc vị "Nguyên soái dẫn theo nhiều đạo binh mã" này nhưng thấy đại nhân dường như không thoải mái thì thức thời nói: "Thuộc hạ không quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi nữa."

"Sao ta có thể nghỉ ngơi, các người nghỉ ngơi đi!" Thẩm Tranh phát phát tay đuổi đám người ra khỏi trường.

Hán lại gọi đám người Tần Phi Bách vào thương thảo chuyện xuất binh.

Đối với kỵ binh mà nói, mùa đông đầy binh thật sự rất bất lợi. Đó cũng là lý do tại sao Thục Vương có ý định dời ngày lập tân quân đến tháng giêng.

Mùa hè, ngựa vừa to vừa khỏe mà ven đường có thể ăn cỏ và uống nước. Còn hành quân vào mùa đông yêu cầu tiếp viện phía sau cực lớn, quả thật là bất lợi đối với Thẩm Tranh.

Nhưng bất lợi thì bất lợi, chỉ cần tình hình của đối thủ kém hơn là được.

Thục Vương đã lôi kéo Tiết độ sứ Hà Quảng quy xuống đất đầu hàng Thẩm Tranh rồi, chỉ còn lại Lâu Hợp An thôi. Ngoài miệng hán nói sẽ liên minh với Thục Vương song lại bận bịu tranh đấu với Hồ Viễn Đình. Nếu thật sự đánh nhau thì chưa chắc hán đã chịu ra tay.

Chỉ còn lại cấm vệ quân và hai Tiết độ sứ phía nam là Tiết độ sứ Giáp Cốc và Tiết độ sứ Dương Thạch.

Ngoại trừ việc bọn họ quen thuộc địa hình bên đó thì các phương diện khác hầu như Thẩm Tranh đều chiếm ưu thế.

Như vậy xem ra chỉ cần tốc chiến tốc thắng, trong điều kiện lương thảo đủ ăn là có thể tiêu diệt bọn chúng rồi.

Thương thảo sách lược xong thì trời cũng chập tối, Thẩm Tranh ăn cơm đơn giản rồi mệt mỏi nghỉ ngơi sớm.

Hán không hề mệt khi phải cưỡi ngựa tới lui giữa quân doanh và phủ Vành Vương nhưng vì Mộ Thiên cản tai hán một cái khiến hán vừa mừng vừa lo, tinh thần phải tập trung cao độ nên hán mới tiêu hao nhiều sức lực như vậy.

Thẩm Tranh tưởng tượng đến đây liền thấy tai nóng lên, trước khi chìm vào giấc ngủ còn không nhịn được cười trộm mấy lần.

Thế nhưng ban ngày gặp được chuyện vui, buổi tối trong mộng lại không kéo dài được sự ngọt ngào ấy,

Hán chợt phát hiện mình đang ôm Mộ Thiên toàn thân đầy màu. Nàng nằm trong lòng hán, khoe miệng không ngừng phun ra máu, hơi thở mỏng manh như đang nói gì đó.

Đang nói gì vậy? Hán cố gắng nghe.

Nàng vươn tay khẽ vuốt ve gương mặt hán, lưu lại trên đó mấy vệt máu, nói một câu đứt quãng.

Rốt cuộc hắn cũng nghe rõ: "Không được rồi... khụ... Đây là kết cục tốt nhất..."

Tốt, sao có thể tốt?

Nàng bỏ ta ra đi mà gọi là kết cục tốt ư?

Thẩm Tranh mở choàng mắt, hoảng sợ ngồi hấn dậy, phát hiện áo trong đã ướt đầm mồ hôi.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, thờ dài một hơi.

Sao đang yên đang lành lại mơ đến chuyện của kiếp trước nhỉ?

Chân thật hệt như nàng lại chết trong lòng hắn một lần nữa vậy.

Hắn oán hận nghĩ, dù thế nào đi chăng nữa, đừng ai mong có thể cản trở được hắn. Không phải chỉ là tên Túc Vương thôi hay sao, đến cả người chủ hôn cho hắn cũng không tha! Người cứ đợi đó, để lão tử cho người biết thế nào là lễ độ!

Hắn thu xếp ổn thỏa tất cả, ra khỏi doanh trướng, thuộc hạ và chư vị tướng lĩnh đã chờ sẵn.

"Đại nhân, đã điểm đủ binh mã, chỉ chờ ngài phát quân lệnh thôi."

Thẩm Tranh đảo mắt nhìn xung quanh, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh lớn tiếng hô: "Xuất phát! Nghênh đón thánh giá! Kẻ nào ngăn cản giết không tha!"

Thẩm Tranh đánh phản quân cũng chỉ là chuyện nhỏ, hai Tiết độ sứ ở phía nam đầu phải là đối thủ của hắn. Không đợi những người khác đến hỗ trợ, hắn đã dễ dàng đánh tan kỵ binh của Tiết độ sứ Giáp Cốc rồi.

Chỉ còn Tiết độ sứ Dương Thạch dựa vào địa hình phòng thủ ở quan ải không xuất hiện, phía sau bị đại quân bao vây, tuy rằng binh lính vẫn còn nhưng thời gian qua cũng không tốt lắm.

Tiết độ sứ Dương Thạch – Cao Linh Mai xuất thân vọng tộc Cao thị, chảy trong mình dòng máu của gia tộc quyền thế, hắn tự ý thức được trách nhiệm của bản thân mình. Hiện tại Hoàng đế quả thật có hơi phóng đảng quá mức, nếu tiếp tục như vậy rất có thể sẽ mất nước.

Vì vậy khi đám người Túc Vương tìm hắn thương lượng lập một tân quân khác, hắn liền đồng ý, đương nhiên cũng có những lời hứa hẹn rất cảm dỗ.

Nhưng bây giờ hắn đã hối hận, những lời hứa hẹn chưa thấy đâu mà bây giờ chỉ thấy bị đám người Thẩm Tranh bao vây, sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt.

Lúc này hắn cũng không có hứng thú đi tìm nữ nhân, ban đêm một mình nằm ngủ trong đại trướng.

Đã vài đêm liền hắn không được ngủ ngon, chỉ mới vừa lim dim ngủ thì bên ngoài đã ngày càng ầm ĩ.

"Mẹ kiếp, kẻ nào ồn ào bên ngoài đấy?" Hắn hùng hùng hổ hổ ngồi dậy, đột nhiên nhìn thấy ngọn lửa lay động bên ngoài thì thầm nghĩ không ổn rồi, chẳng lẽ là quân địch đánh lên.

Hắn vội vàng mặc quần áo, nhanh chóng ra ngoài trướng điều tra. Lúc này chợt nghe thấy có người cãi nhau: "Không làm không làm, kêu đại nhân ra ngoài nói chuyện!"

Mẹ kiếp —— so với việc bị quân địch tập kích thì việc bất ngờ tạo phản còn đáng sợ hơn nhiều ——

Cao Linh Mai xuất thân từ quân ngũ, có kinh nghiệm phong phú nên hắn biết nổi loạn không thể nói đùa được.

Hắn cầm bội đao đang định rạch phía sau đại trướng lên bỏ trốn thì đột nhiên bốn phía có mấy lưỡi dao sắc bén chém thành vài lỗ hổng lớn xung quanh trướng, lộ ra đám binh sĩ với vẻ mặt hung thần ác sát.

"Làm gì làm gì?" Cao Linh Mai lớn tiếng quát: "Đều không muốn sống nữa sao?"

Lúc này, mấy tên lính cường tráng xông lên đối chọi với hắn, lời hắn ra ngoài trướng, cường ép đẩy hắn tới trước mặt đại quân.

Cao Linh Mai thấy hộ vệ thân cận của mình không bị trói thì cũng bị người ta dùng đao uy hiếp mà cảm đầu nổi loạn chính là phó tướng.

"Đại nhân, nói vài lời đi, về sau phải làm sao đây? Tiếp tục như vậy không phải là biện pháp!"

Cao Linh Mai đã sớm biết, thời buổi này không có lòng trung thành, phản bội còn nhanh hơn lật mặt, chỉ là không ngờ bản thân lại gặp phải chuyện này: "Mọi người trở về trước đi, chỉ cần giành thắng lợi, ta sẽ khen thưởng gấp ba lần, à không, năm lần được không hả?"

"Không được! Nếu cả ngay cả tính mạng cũng không còn thì đến điện Diêm Vương đòi tiền à! Các huynh đệ, các người nói có đúng không?" Có người

giờ cây đuốc lên la lớn: "Thảm Tranh binh hùng tướng mạnh, đến Vệ Tề Thái còn bị hấn đánh cho bỏ chạy, chúng ta không nên phí công đi tìm đường chết!"

Một người vừa hô lên, phía dưới liền liên tục hòa theo, trông tình hình lại càng ngày càng mất khống chế nữa.

"Không bằng chúng ta đi tìm Thảm Tranh xem sao!"

Lúc này, Cao Linh Mai bị dọa đến mức hai chân run cầm cập, đi tìm Thảm Tranh thì không sao nhưng nhìn điệu bộ này là muốn lấy đầu hấn làm lễ gặp mặt đây mà.

"Khoan đã! Các huynh đệ! Hãy bình tĩnh bình tĩnh đi nào! Thảm Tranh sao có thể dễ dàng tiếp nhận các người như thế. Các người đi như vậy, nói không chừng lúc đó loạn quân sẽ ngăn cản các người, không bằng ta..." Ta làm đội trưởng đến xin hàng

Lúc này mọi người mới tỉnh táo lại một chút.

Cao Linh Mai nuốt nước bọt: "Không bằng ta... Chúng ta đánh ngược lại có được không? Đứng, không thay Túc Vương và đám thái giám chết tiết kia bán mạng nữa! Đất Thục giàu có và đông đúc, đánh hạ thành trì trong ba ngày được không hả?"

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy cũng không kém so với việc liều mạng với Thảm Tranh rồi toi mạng trước.

"Thanh quân trác —— Thanh quân trác." [1]

[1] Thanh quân trác: Thanh trừ gian thần bên cạnh quân vương.

Cao Linh Mai lau mồ hôi lạnh trên trán và nước mắt bên khóe mắt, lớn tiếng tuyên bố: "Bây giờ nhờ trại trở về thanh quân trác! Được rồi, tất cả giải tán đi, trở về chinh đồn hành trang, xuất phát ngay trong đêm."

Thấy đám người đông nghịt dần dần tản ra, Cao Linh Mai trở lại tưởng đã bị phá hoại kinh khủng, hai chân vẫn còn đang run rẩy. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa hấn đã bị những binh lính này giết chết rồi.

Lúc này không biết quân sư từ đâu chui ra, đến gần nhỏ giọng nói: "Đại nhân, chi bằng bây giờ gửi cho Thảm Tranh một phong thư xin hàng, nói chúng ta sẵn sàng dốc sức vì hấn. Nếu như chúng ta cứ quay về đánh ngược lại như vậy, nhờ Thảm Tranh không biết đuổi theo đánh chúng ta thì chẳng phải là nguy rồi sao."

"Người, người, người, người nói có lý mau viết mau viết."

"Vâng."

Cao Linh Mai tức giận, thờ hỏn hển một hồi, đột nhiên ý thức được một chuyện: "Vừa rồi ồn ào không ngừng, mấy người lính cầm đầu hô hoán là người trong doanh trại à? Sao trông lạ mặt thế nhỉ?"

Quân sư nhìn bốn bề vắng lặng nhỏ giọng nói: "Tiểu nhân cũng thấy lạ mặt, khẩu âm cũng rất quái lạ, hình như không phải người của chúng ta, là người của Thảm Tranh thì không ổn rồi. Chi là vừa rồi tình thế cấp bách nên không ai chú ý."

Cao Linh Mai hận nghiền răng nghiền lợi nhưng không còn cách nào khác, nổi loạn đã xảy ra rồi, cũng hứa hẹn sẽ phản công ngược lại rồi nên không thể không tìm đến Thảm Tranh: "Được rồi, được rồi, là ai cũng được, viết thư viết thư."

Cao Linh Mai đóng con dấu của mình lên rồi phái kỵ binh đưa đến doanh trại Thảm Tranh.

Mặt khác khi Thảm Tranh nhận được thư thì không nhận được khoe khoang trước các Tiết độ sứ đang run rẩy: "Thấy không, Tiết độ sứ Dương Thạch sẵn lòng làm đầy tớ cho chúng ta."

"Đại nhân thật đa mưu túc trí! Quả là sáng suốt mới có thể âm thầm giật dây làm doanh trại của chúng xôn xao."

"Nói gì vậy, chắc chắn là các tướng lĩnh dũng mãnh thiện chiến đó đã bị hấn bức đến đường cùng nên họ mới nhận ra nguy hiểm, không thể không binh biến."

"Vây là lợi cho tên Cao Linh Mai này rồi, nếu hấn quay về đánh ngược lại thì có thể lấy công chuộc tội."

"Vây không tốt sao? Ai dám bước vào đất Thục giết Túc Vương và đám hoàng thân quốc thích thì chính là rước họa vào thân rồi. Nhờ một ngày nào đó đột nhiên Hoàng đế cảm thấy thực ra thúc thúc của hấn cũng không đáng giận đến mức đó, ghi hận lên người giết thúc thúc hấn thì chẳng phải sẽ rất phiền toái à."

Những người khác thì không sao cả, trái lại nếu Hoàng thượng hỏi hận thì có thể thế nào đây?

Thảm Tranh chỉ kiêng dè mỗi chuyện này bởi ngộ nhờ Mộ Thiên thấy cả nhà hoàng thúc nàng cũng không xấu đến vậy rồi không đồng tình với hành vi sát hại của hấn thì chẳng phải là nguy rồi sao.

Vì vậy ép Cao Linh Mai phản công ngược lại là tốt nhất.

"Hồi âm cho Cao Linh Mai rằng nếu có thể tự mình dốc sức diệt trừ kẻ nịnh thần đã cầm tù Hoàng đế thì nhất định đó là một công lớn, toàn bộ chuyện lúc trước sẽ được xóa bỏ."

Trên đường trở về, Cao Linh Mai nhận được thư Thẩm Tranh gửi thì như được uống thuốc an thần, trình độ chiến đấu cũng được nâng cao. Đồng thời, cầm quân canh phòng đất Thục không phòng bị nên khi bị đánh thì trở tay không kịp, cuối cùng bị hấn đánh cho thất bại thảm hại và cứu được Hoàng đế bị Túc Vương cầm tù ra ngoài.

Hoàng đế bày tỏ: Cao ái khanh, người tới thật đúng lúc, Túc Vương và thái giám chết tiết muốn phế trẫm, mau thay trẫm diệt trừ bọn chúng.

Cao Linh Mai chỉ do dự một chút liền hạ thủ. Hoặc là không làm mà đã làm thì làm cho tốt, không chỉ Túc Vương mà thậm chí ngay cả những quan viên đóng giữ ở đất Thục không thân và không ủng hộ cũng đều bị tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ.

Có thể nói, hai tay dính đầy máu tươi.

Một trận mưa xuân vừa qua, nước trong vũng đọng lại phản chiếu bầu trời xanh thẳm trong vắt.

Đột nhiên vó ngựa giẫm vào vũng nước bắn lên mấy vệt nước làm vỡ tan ảo ảnh.

"Ngừng ——" Thẩm Tranh cười trên con tuấn mã đen tuyền hô vang, đội ngũ sau lưng liền ngừng lại.

Cách đó không xa đoàn xe chia thành nhiều đội xuất hiện ngày càng nhiều ở phía chân trời như những chấm nhỏ dần trở nên to lớn.

Thẩm Tranh thấy rõ ở hàng đầu tiên là một người đàn ông gầy gò mặc quân trang cười con bạch mã, có lẽ đây là Cao Linh Mai.

Thấy Cao Linh Mai xuống ngựa, Thẩm Tranh mới xuống ngựa đi tới: "Cao đại nhân."

Cao Linh Mai vội nói: "Ty chức nào dám trước mặt Tướng quân ngông cuồng xưng đại nhân, tởn thọ tiểu nhân quá."

Thẩm Tranh cũng không phân bác hấn khiêm tốn, dù sao cũng xem như là cấp dưới của mình, hấn hỏi: "Hoàng thượng đâu?"

"Đang ở trong xe ngựa giữa đội ngũ."

Thẩm Tranh cân nhắc nhìn đội ngũ kéo dài rồi trở về cười ngựa dẫn người tới trước xe ngựa của Hoàng thượng.

"Thần Tiết độ sứ Định Bắc tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Trong xe ngựa, Hoàng đế vươn đôi tay trắng trẻo mảnh khảnh vén màn xe uể oải nói: "Thẩm tướng quân mau bình thân, người có công cứu giá, không cần đa lễ."

"Vâng, tạ ơn bệ hạ." Thẩm Tranh đứng dậy lập tức nói: "Thần cứu giá chậm trễ, mong bệ hạ giáng tội."

Hoàng đế nặn ra nụ cười: "Có gì ái khanh lại nói ra lời ấy, may nhờ năng lực xoay chuyển càn khôn của người nếu không hôm nay không biết trẫm còn đang ở đâu. Trẫm không chỉ không giáng tội cho người mà còn khen thưởng người thật lớn. Trẫm đã nghĩ kĩ rồi, trẫm sẽ phong người là "Trung dũng bình nan công thần" [2], phong làm Kiểm Giáo Tư không [3] – Trung dũng hầu."

[2] Công thần dũng cảm trung thành cứu Hoàng thượng thoát khỏi khó khăn nguy hiểm.

[3] Tư không: Là tên một chức quan thời cổ đại.

"Tạ ơn bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Hoàng đế tiếp tục nói: "Trẫm không có khả năng chu toàn, nếu còn ai có công ái khanh cứ trình một danh sách trong tấu chương bẩm báo, trẫm đều sẽ khen thưởng." Bây giờ đang là thời điểm nguy cấp, cần phải ban ân đức rộng rãi. Hoàng đế đã nghĩ kĩ rồi, cho dù Thẩm Tranh bẩm báo đầu bếp nấu ăn lên thì hấn cũng sẽ khen thưởng như nhau.

"Vâng."

Lúc này, Hoàng đế vươn tay về phía Thẩm Tranh như mời chào nói: "Thẩm tướng quân, không bằng cùng ngồi chung một xe với trẫm cùng về thành."

Sao dám cùng thiên tử cùng xe, Thẩm Tranh không biết đây là thiện ý của Hoàng đế hay còn là thăm dò, suy nghĩ sâu một chút chắc hấn không đến mức có lá gan thăm dò mình, chắc là thiện ý: "Thần vạn lần chết cũng không dám."

Hoàng đế cười yếu ớt: "Cái này trẫm cũng không bắt buộc, trẫm nghỉ ngơi trước, sẽ nói chuyện với ái khanh sau."

"Thần xin cáo lui."

Thẩm Tranh lập tức quay người trở lại đứng đầu đội ngũ.

Chờ Thẩm Tranh rời đi, lúc này, thái giám Triệu phủ bên người Hoàng đế cười ngửa đi theo thấy trái phải đều là người mình mới nói với Hoàng đế: "Hoàng thượng, ngài là người đứng đầu thiên hạ, có phần quá khách khí đối với hần rồi."

Với tư cách là thái giám Đốc Quân, hần vốn luôn không chế cấm quân tuy về sau ở đất Thục lại bị những thái giám khác chiếm quyền nhưng hiện tại thái giám tạo phản đã bị giết sạch rồi, một lần nữa hần đã đoạt lại quyền hành của một thái giám trung thành. Tuy rằng hần bị Cao Linh Mai đánh cho tan rã rải rác nhưng chinh đồn một chút cũng thành cùng một đội quân.

"Còn chưa trở lại kinh thành, khách khí một chút cũng không sao đâu." Hoàng đế cũng đã nhìn ra đám cấm quân kia không dùng được, mà cũng may là không dùng được nếu không Túc Vương mà nhắm vào thì cũng chẳng còn mình của ngày hôm nay.

Triệu Phủ than một tiếng, hần đã thử thăm dò Thẩm Tranh phía trước, tên gia hỏa này còn trẻ tuổi, nhìn qua cũng không có gì đặc biệt. Cái chính là cha hần để lại rất nhiều thứ quan trọng nếu không tên nhãi kia cũng chẳng được như bây giờ.

Chẳng qua là hần không có một quân đội mạnh chứ nếu mà có thì không biết lợi hại hơn tên nhãi này bao nhiêu lần.

Lại còn dám xưng là Nguyên soái dẫn theo nhiều đạo binh mã, rõ ràng là muốn tạo phản mà.

Nghĩ đến đây, hần hừ hừ đầy khó chịu.

Cuối cùng Hoàng đế cũng hồi kinh. Đây quả thực là một tin tốt, khắp nơi đều ăn mừng bởi có nghĩa là không còn cảnh mất nước, thậm chí còn có khả năng phục hưng.

Theo Hoàng đế trở về còn có rất nhiều vọng tộc, thế nên kinh thành vốn tiêu điều, thoáng chốc lại trở nên phồn hoa, náo nhiệt.

Thợ thủ công khắp cả nước đều vội đồ xô về kinh thành giúp đám quý nhân có công tu sửa phòng ốc nên kiếm được một khoản lớn.

Hoàng đế là người phúc hậu, điều này Thẩm Tranh hiểu rất rõ. Kiếp trước khi hần chết, Hoàng đế thậm chí còn phong cho hần thụy hiệu [3] chỉ với điểm này đã tốt hơn rất nhiều người rồi.

[3] Thụy hiệu còn gọi là hiệu bút hoặc tên hèm theo ngôn ngữ Việt Nam, là một dạng tên hiệu sau khi qua đời – Nguồn: Wikipedia –

Lần này giành lại được kinh thành và trừ tận gốc phe cánh mưu phản Túc Vương nên Hoàng đế không hề keo kiệt phần thưởng.

Vốn ban bố chiếu thư phong hần làm Trung dũng bình nan công thần, Giáo Thiêm Tư không rồi cuối cùng lại là Trung dũng hầu.

Phong tước cho Tiết độ sứ cùng đẩy binh theo Thẩm Tranh!

Phong tước cho thuộc hạ của Thẩm Tranh!

Hầu như ai cũng được ban thưởng. Mặc dù nhiều chức không có thực quyền nhưng nói ra nghe rất bùi tai nên đều gấp gấp làm một bức hoành phi mang về quê hương với cha mẹ, phân phó treo ở trước đại sảnh.

Hoàng đế trở lại kinh thành như cá gặp nước, chẳng mấy chốc lại khôi phục bộ mặt "Hôn quân" vốn có, ví dụ như "xa xỉ". Viện có Tiết độ sứ ở kinh thành nên mở tiệc rượu lớn, uống đến thâu đêm suốt sáng. Trong cung đèn đuốc sáng trưng, bên tai không ngừng vang lên những âm thanh là lướt.

Cả nhà Vành Vương cũng nằm trong nhóm được mời nhưng Vành Vương hoàn toàn không có mặt mũi tiến cung. Mặc dù, nhìn từ bên ngoài chính ông đã giết chết tử mưu phản đồng thời vạch rõ ranh giới với phản tặc và cũng được Hoàng thượng khen thưởng.

Nhưng ông biết rõ, đây đều là công lao của Thẩm Tranh, chẳng có gì liên quan đến bản thân. Vì vậy vừa nghe trong cung có lời mời thì lập tức giả vờ mê man, nằm co người trên giường.

Mộ Thiên cùng các thân thích tiến cung diện kiến nhưng khi diện kiến, phần lớn các nữ quyến đều khóc sụt sùi, có người thì chết trên đường, có người vì liên quan đến mưu phản mà bị chém chết. Mộ Thiên không thích bầu không khí này nên đến một lúc rồi thôi chứ không ở lại lâu.

Ngày hôm đó, gió xuân ấm áp, Mộ Thiên thay áo mỏng tới gặp phụ vương, thấy ông vẫn nằm ở trên giường không có tinh thần liền bảo đám di nương lui xuống rồi nói: "Phụ vương, rốt cuộc người làm sao vậy? Thái hậu đã nhiều lần hỏi thăm người, lão nhân gia còn nói nếu người không tiến cung thì Thái hậu sẽ đến thăm người. Chẳng lẽ người muốn làm khổ lão nhân gia sao?"

Túc Vương, Vành Vương còn có phụ hoàng của đương kim Thánh thượng đều do Thái hậu sinh ra.

Túc Vương vì mưu phản mà cả nhà bị giết, Tiên Hoàng lại băng hà. Bây giờ Thái hoàng thái hậu chỉ còn mỗi Vành Vương là nhi tử còn sống nên đương nhiên là thương nhớ nhất.

Sau khi nghe xong, nước mắt Vinh Vương đảo quanh hốc mắt: "... Ta không có mắt mũi nào mà tiến cung."

"Con hiểu..." Mặt mày Mộ Thiên không nén được vẻ xót xa: "Con đã nghe nói rồi, nhưng do hoàng thúc mưu phản nên chuyện bị chém là không thể tránh khỏi. Vì bảo toàn gia đình mình nên người mới giết đường ca, cũng không thể vì thế mà oán giận người được, người cũng nên nghĩ thoáng một chút."

"Thật ra thì..." Vinh Vương muốn nói lại thôi: "... Hầy, được rồi, ta cũng đành cam chịu số phận thôi..."

Lúc này, chợt nghe thấy bên ngoài có lời truyền báo: "Vương gia, Lô Thừa tướng cầu kiến."

Mộ Thiên vừa nghe khách lạ tới liền muốn tránh đi thì Vinh Vương nói: "Hầy, Lô Thừa tướng cũng không phải người ngoài. Khi con còn bé, hần vẫn thường hay ôm con, hầy, đứa cháu Lô Tam Lang của hần thật sự là... Hầy, bây giờ nói những điều này cũng vô ích."

Mặc dù không thể nói ra nhưng Vinh Vương vẫn gào thét trong lòng: Lô Tam Lang – Lô Sách Hải mới là con rể trong lòng ông!

Mộ Thiên nghe phụ thân nói một câu mà thở dài ba tiếng không khỏi lo lắng, trong lòng tự nhủ hay là ở bên cạnh để xem phụ thân có ổn không nhỉ.

Lô Thừa tướng không phải là người ngoài nên Vinh Vương cũng không khách sáo mà trực tiếp sai người hầu đưa Lô Thừa tướng đến giường bệnh của mình trước.

Mộ Thiên phát hiện ngoài Lô Thừa tướng ra còn có một nam tử trẻ tuổi nhìn mặt quen quen nhưng lại không nhớ nổi là ai.

"Lão thần bái kiến Vương gia, Quận chúa." Lô Thừa tướng nói trước rồi nhắc nam tử bên cạnh: "Sách Hải, mau thỉnh an Vương gia và Quận chúa."

"Thần Lô Sách Hải bái kiến Vương gia, Quận chúa..."

Mộ Thiên không ngờ hần chính là người cũng bị con ngỗ lớn nhà con rể Lô thừa tướng đuổi như mình. Khi còn bé, nàng với hần hay chơi chung với nhau, lúc trưởng thành thì chưa từng gặp lại, thì ra hần đã lớn như vậy, thời gian trôi qua nhanh thật!

Vinh Vương phân phó nha hoàn: "Mau mang ghế lại đây."

Mộ Thiên thấy Lô thừa tướng lớn tuổi liền khách sáo nói: "Thừa tướng chậm một chút."

Lô thừa tướng đã sớm biết tin buồn quận chúa phải gả cho Thẩm Tranh, ánh mắt nhìn nàng mang theo chút thương hại: "Quận chúa khách khí quá."

Vinh Vương thở dài: "Lô thừa tướng không phải người ngoài, không cần phải câu nệ. Đạo này bản vương đang bị bệnh nhẹ nên không tiện đứng dậy tiếp đãi, hi vọng ông không để ý."

"Thần biết... Chuyện của Túc Vương quả thật..."

"Lô tướng vẫn luôn theo sát bệ hạ từ khi đến đất Thực, không biết phủ Túc Vương còn có ai sống sót không?" Dù sao người đó cũng là ca ca ruột của mình, cho dù chỉ có một tia hy vọng nhỏ nhoi, ông cũng muốn thử hi vọng một lần.

Lô thừa tướng lắc đầu: "Theo thần biết, không còn người nào sống sót cả. Tất cả đều do Thẩm Tranh sai khiến Tiết độ sứ Cao Lĩnh Dương Thạch làm." Bây giờ, Thẩm Tranh nổi tiếng đến mức không ai không biết.

Nghe đến đây, Mộ Thiên thấy không lọt tai, chỉnh sửa lại: "Rõ ràng là Cao Lĩnh Mai nhận lệnh của hoàng thượng, lúc ấy Thẩm Tranh... Thẩm đại nhân không ở đất Thực, chuyện Túc vương không thể đổ lên đầu hần được."

Vinh Vương vừa nghe thế thì phát hiện gần đây nữ nhi đã thay đổi, không chỉ ở nhà mà trước mặt người ngoài cũng không che giấu, giải vây giúp Thẩm Tranh. Cảm giác bị ai từ trong lòng ông tủa ra, nước mắt trào dâng, ông bặm mặt hít hít nước mũi.

"Phụ vương... Đột nhiên nghẹt mũi... triệu chứng của bệnh phong hàn mà thôi..." Vinh Vương kiên cường nói: "Nơi này hết chuyện của con rồi, con lui xuống trước đi."

Mộ Thiên đành phải lui xuống, bỗng nhiên cảm giác dường như có ai nhìn nàng ở phía sau, quay đầu lại thì thấy Lô Sách Hải quay đầu đi, ánh mắt hai người vừa vụn lướt qua nhau.

Nàng nhú mày, quay ra cửa.

Chờ nàng đi rồi, Vinh Vương khề lau nước mắt, hít sâu một hơi, nhìn Lô Thừa tướng miễn cưỡng cười một cái: "Tiểu nữ không hiểu chuyện, Thừa tướng xin đừng chê cười."

Lô Thừa tướng lúng túng nói: "Thật sự không ngờ Quận chúa sẽ nói đỡ cho Thẩm Tranh."

"Bản vương cũng không muốn nhưng chẳng có cách nào." Dường như Vinh Vương đã cam chịu số phận: "Bản vương cũng lười sửa lại, lần này Thẩm Tranh quay về kinh nhất định không thể tránh được việc xin Hoàng thượng tứ hôn cho. Một khi thánh chỉ đã hạ xuống thì có là xe bốn ngựa cũng không thể thay đổi. Mộ Thiên rồi sẽ phải cùng hần quay về phía Bắc lạnh khùng khiếp kia, bản vương chỉ sợ cả đời sẽ không thể gặp lại nó..."

"Nhưng mà..." Đường như Lô Sách Hải định nói điều gì đó.

Vanh Vương lắc đầu: "Đừng bảo bản vương nghĩ kế, bản vương không thể đầu lại hần, hần đáng sợ lắm."

Âm mưu đầu tiên, suy nghĩ cả đêm mới lộ một cành cây đã bị phát hiện. Còn có lần trước, chất tử bị thương cũng chỉ chống đỡ được vài ngày rồi thôi.

"Điện hạ, không phải nghĩ kế mà là ta cảm thấy lần này Quận chúa không có khả năng rời đi cùng Thẩm Tranh. Theo ta biết, Thẩm Tranh phải giữ lễ hiếu ba năm, không thể kết hôn. Hơn nữa, Quận chúa xuất giá cần đặt đồ cưới, thế nào cũng phải cần khoảng một năm." Lô Sách Hải nói thật.

"Vậy sao?" Vanh Vương chỉ biết cha Thẩm Tranh đã chết nhưng không chú ý khi nào, và lại bộ dạng phớt lờ của Thẩm Tranh làm cho ông nghĩ hần đã sớm tròn ba năm.

Lô Sách Hải khẳng định nói: "Chắc chắn không sai."

"Tốt tốt tốt! Thật tốt quá!" Vậy là nữ nhi có thể ở lại bên mình lâu thêm một năm, Vanh Vương kích động bước xuống đất, vỗ vỗ thật mạnh lên vai Lô Sách Hải: "Bản vương muốn cảm ơn người thật tốt."

Đây không hề là âm mưu quỷ kế, để xem lần này Thẩm Tranh sẽ làm thế nào!

Ông lập tức cảm thấy bản thân nhẹ như chim yến, vươn chân vươn vai nói: "Bản vương tốt hơn rồi! Bản vương cũng nên tiến cung. Các người có muốn đi cùng ta không?"

Lô thừa tướng với Lô Sách Hải nghe vậy thì quay sang nhìn nhau, cùng lắc đầu: "Lần này là tới thăm ngài, ngài không sao, chúng thần cũng nên trở về."

"Ngày khác bản vương nhất định sẽ ghé thăm quý phủ, các người đi thông thả."

Lô thừa tướng cùng Lô Sách Hải vừa ra khỏi vương phủ, lúc bước lên kiệu, Lô thừa tướng liền cau mày nói: "Người cần gì phải nhiều chuyện, người không nói cũng có người khác nói."

Lô Sách Hải mặt không biểu cảm nói: "Cũng chính vì ai cũng không muốn nhiều chuyện, cho nên hôm nay mới xảy ra nhiều chuyện như vậy." Dứt lời, hần liền cúi đầu tiến vào trong kiệu, để lại tổ phụ ở bên ngoài tức dưng ngược râu, trừng mắt lườm hần.

Gần đây Thẩm Tranh bề bộn nhiều việc, không chỉ phải ở trong cung ứng phó các loại tiệc rượu mà còn phải ở quán doanh ban thưởng cho tướng sĩ. Ngày ngày trôi qua, mở mắt nhìn quanh bốn phía chỉ thấy một màu tối đen như mực, không thể phân biệt là ngày hay đêm. Hần muốn đi tìm Mộ Thiên nhưng nửa đêm lại không tiện quấy rầy, ban ngày mọi người lại quần quýt lấy hần.

Sống mơ màng qua ngày, hần vẫn chưa có cơ hội đi tìm Mộ Thiên.

Ngày đó, hoàng thất lại tổ chức tiệc rượu, Hoàng đế rất hào phóng ban thưởng các mỹ nữ vợ vết được ở đất Thục cho các Tiết độ sứ. Người thích, người xem thường nhưng đều nhận cả, chỉ có mình Thẩm Tranh trực tiếp từ chối.

Hoàng Thượng sừng sốt, cười lớn: "Nhìn trẫm này, biết Thẩm ái khanh có tình cảm thâm thiết với đường muội, sao có thể coi trọng son phấn tầm thường. Trẫm đáng trách, tự phạt ba chén."

Thẩm Tranh lại không cười nổi. Nguyên nhân rất đơn giản: Rõ ràng Hoàng thượng đã đồng ý sau khi hồi kinh sẽ tứ hôn. Vậy mà ngày ngày trôi qua, các lễ vật đã phát xong mà chuyện chiếu thư vẫn chưa hề có động tĩnh. Theo nguyên tắc, Mộ Thiên chỉ là một Quận chúa, đương nhiên không đáng quý như mấy đường muội của Hoàng đế. Huống hồ mấy chuyện ban thưởng kia đều quan trọng hơn chuyện tứ hôn này nhiều. Vậy vì sao cứ mãi lần nữa không hạ chỉ.

Rượu quá tam tuần, Hoàng Thượng đứng dậy đi thay quần áo, Thẩm Tranh cũng tranh thủ ra ngoài hít thở không khí.

Kể cả tửu lượng của hần có tốt đến mấy cũng không thể uống cả ngày như thế, hần chỉ mong mau kết thúc sự vụ ở kinh thành để cùng nương tử quay về phiến trấn Định Bắc.

Gió xuân ấm áp, Thẩm Tranh lướt nhẹ trong gió, bước chân hướng về bóng cây.

Bỗng nhiên, từ phía sau có người đuổi theo hần, gọi to: "Hầu gia, xin hãy dừng bước, ta có chuyện muốn nói với ngài."

Thẩm Tranh thầm tự hỏi trong lòng người nọ đang nói chuyện với ai, hồi lâu sau mới nhớ ra bản thân đã có chức tước, chắc người kia đang gọi mình. Thẩm Tranh nhận ra người kia là thái giám Triệu Phủ bên cạnh Hoàng đế, ông ta là hoạn quan duy nhất không tham gia vào vụ mưu phản của Túc Vương, có thể thấy là rất đáng quý.

Nghe nói lúc Hoàng thượng bị Túc Vương bắt nhốt, mỗi ngày ông ta đều hầu hạ Hoàng thượng, lựa chọn đồng cam cộng khổ chứ không chọn làm hại nhau.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của ông ta khiến Thẩm Tranh khá bất ngờ, bởi kiếp trước hần chẳng thèm quan tâm là hoạn quan tốt hay xấu, tất cả đều bị xử tử, vì thế Triệu Phủ cũng không thể sống sót. Lần này do Cao Linh Mai ra tay, hần ta khéo léo xử lý những người có thù oán với mình nên vẫn còn người

sống.

Nhưng như vậy cũng có chỗ không tốt. Lúc trước, Thẩm Tranh xử tử toàn bộ hoạn quan, trong vòng một đêm đã diệt trừ tai họa cho triều đình là Yêm đảng.

Mà lúc này, Triệu Phủ còn sống tức Yêm đảng còn người kế thừa, còn có thể tiếp tục tồn tại.

"Triệu công công có chuyện gì sao?"

Mặt Triệu Phủ đầy phẫn, có lẽ do lớn tuổi nên muốn che bớt dấu vết năm tháng, lúc cười làm phần mắt võ thành mảng: "Hầu Gia... Lão nô biết ngài đang lo lắng điều gì?"

"Ồ?" Thẩm Tranh nhủ mảy: "Không bằng nói ta nghe một chút."

"Là như thế này, Hoàng thượng không tiện nói nên bảo lão nô truyền lời, không phải Hoàng thượng không muốn tứ hôn mà là..."

"Mà là gì?" Thẩm Tranh không kiên nhẫn nói.

"Ngài thử ngắm lại xem, hình như người ngài hơi bất tiện. Ngày hôm qua, Vành Vương tiến cung bàn luận với Hoàng thượng, Hoàng thượng mới giật mình, thăm than may mà chưa hạ thánh chỉ, nếu không sẽ khiến thiên hạ cười chê."

"Người ta bất tiện?" Thẩm Tranh nhớ lúc hấn cầu hoan Mộ Thiên, mười lần thì hết chín lần nàng nói bản thân không tiện. Hấn là đàn ông, làm gì có chuyện không tiện.

"Lão nô bạo dạn hỏi một câu, lệnh tôn qua đời cách nay đã bao lâu?"

"Làm sao, muốn theo ông ấy à..." Thẩm Tranh khẽ nói, nói xong cũng tự giật mình. Dựa theo thời gian, cha hấn qua đời chưa đủ ba năm.

Lúc trước, khi Lâu Khánh Nghiệp tìm hấn gây chuyện, rõ ràng một phần nguyên nhân còn do hấn đang trong kỳ để tang.

Nhưng về sau hấn bận bịu quá, lúc phải thu phục kinh thành, lúc phải diệt Túc Vương, rồi cảm giác cha đã mất nhiều năm quá chân thực nên hấn đã quên mất chuyện này.

Thậm chí sau khi sống lại, cha hấn chết bao lâu cũng đã quên, chỉ mong lão nhân gia dưới suối vàng không trách cứ hấn.

Triệu Phủ mím môi: "Ý lão nô không phải vậy, mà là..."

"Không cần nói, ta hiểu ý của ngươi là gì!" Lòng Thẩm Tranh nhất thời trầm xuống.

"Cho nên Hoàng thượng cố ý phái lão đến đây để nói rõ, chỉ cần sang mùa hè năm sau liền lập tức hạ chỉ tứ hôn cho ngài." Triệu Phủ cười nói: "Hơn nữa, chẳng phải Quận chúa còn phải chuẩn bị đồ cưới hay sao, một năm này cũng không dài lắm."

Thẩm Tranh phiền lòng xua tay: "Được rồi, ta đã biết."

Xem ra, kiếp trước Hoàng đế gả Quận chúa lúc mất hết tất cả cho kẻ đang chịu tang như hấn là có ý xấu đây.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Editor: Nguyệt Vi Yên | Beta: Vũ Ngư Nhi

Chỉ là bây giờ Vành Vương đã chỉ ra nên Hoàng thượng cũng không tiện hạ chỉ tứ hôn cho hấn nữa.

Nhưng đời trước hấn đón dâu trong kỳ để tang có thấy ai nói gì đâu.

Triệu Phủ cười làm lạnh nói: "Đương nhiên người trong thiên hạ không ai dám nói gì nhưng chỗ Vành Vương sợ là không dễ qua, ngài ấy lại còn là hoàng thúc ruột của Hoàng thượng nữa."

Biết ngay mà, dám mắng nhưng không dám để hấn nghe thấy. Thẩm Tranh không sợ bị mắng nhưng không nỡ kéo Mộ Thiên xuống nước cùng, hấn lạnh lùng lườm Triệu Phủ: "Ngươi trở về nói với Hoàng thượng, chuyện cưới gả phải hợp "lễ" ta đều hiểu, mùa hè năm sau ta sẽ lại xin ngài hạ chỉ cho." Nói xong hấn mang theo tâm tình phiền muộn tiếp tục đi về phía trước giải sầu.

Gió xuân khẽ thổi qua, trên đường đi hần bỗng nhìn thấy dưới bóng cây hoa đào trong cung điện phía trước, Mộ Thiên đang ngồi trên xích đu hóng mát.

Hần ra hiệu nha hoàn sau lưng nàng lùi ra để nàng tự đứng đưa trong không trung.

Gió lay động thổi vạt váy khiến chiếc váy dính sát vào người nàng để lộ đôi chân thon dài. Những thứ này đều không ảnh hưởng đến tâm trạng chơi đùa của nàng, dường như nàng rất thích cảm giác gió lướt qua tai nên ngồi trên xích đu cười khẽ.

Dải lụa phấp phới cùng nàng bay trong gió, tựa như tiên nữ hạ phàm vậy.

Ánh mắt Thẩm Tranh bám theo hình bóng xinh đẹp của nàng, nhìn nàng không chớp mắt.

Hần hoảng hốt nhớ lại lần đầu tiên gặp nàng. Hôm đó không phải ngày xuân ấm áp mà là một ngày đầu xuân lạnh lẽo.

Thẩm Tranh lặng lẽ đến gần, ý bảo nha hoàn lùi ra rồi đột ngột che mắt nàng: "Đoán xem ta là ai?"

Nàng vốn định thét lên nhưng nghe thấy giọng hần thì không kêu nữa mà hoảng sợ nói: "Không biết, người mau buông ra!"

Thẩm Tranh thất vọng buồn bã, ngay cả giọng của mình mà nàng cũng không nhận ra, đành phải buông tay: "Là ta."

Nàng lập tức đứng lên, đôi mắt to tròn nhìn hần thật kỹ rồi một lúc sau mới nói: "Hử, ta còn tưởng là ai, hóa ra là Thẩm Hầu gia." Nói xong nàng ngồi xuống xích đu, vuốt ve bông hoa mềm mại như lụa tiêu.

"Ta không chỉ là Tiết độ sứ Định Bắc, Trung đứng hầu mà còn là quận mã của An Nghi quận chúa nữa, nàng nói có phải không?"

Mộ Thiên không dỗi nổi nữa, bật cười vứt bông hoa xuống đất: "Ta đang định dỗ người mà không ngờ... Người lại có tài năng khiến người ta yêu thích như vậy. Được rồi, không giận người nữa."

Thẩm Tranh ra vẻ hoảng hốt hỏi lại: "Ta làm gì mà nàng giận ta?"

"Vì người quá đáng chết đi được. Về kinh thành rồi cũng không tới thăm ta, nếu thích phụng bồi Hoàng đế thế thì người đi ở với ngài luôn đi." Mộ Thiên cố ý gây sự nói.

Thẩm Tranh đi ra đằng sau nắm lấy hai bên dây thừng, cúi người nói bên tai nàng: "Nhưng Hoàng đế không thể sinh con cho ta, ta qua lại với hần làm gì."

Mộ Thiên nhin cười: "Ta cũng không qua lại với người nữa, người là người xấu, chuyện gì người cũng gạt ta."

Thẩm Tranh đã lừa nhiều chuyện rồi nên cũng không biết nàng nhắc đến chuyện nào, giả ngu hỏi: "Ta giấu nàng chuyện gì cơ?"

"... Là người giết Lý Duệ Văn hả?" Lúc thấy phụ thân mang thủ cấp của đường ca ra nàng thấy rất sợ hãi nhưng cũng chắc chắn rằng phụ thân không hề có tính quyết đoán vì việc nước mà quên tình nhà như vậy.

Thẩm Tranh khẽ giật mình nhưng vẫn giả ngu: "Hần là ai?"

"Phụ vương nói năm ngoái hần vào kinh khuyên ông mưu phản nhưng ông đã quyết định giết hần ngay lập tức và thế sẽ không bao giờ về phe phản tặc, nhưng ta làm thế nào cũng thấy giống tác phẩm từ tay người."

Thẩm Tranh ra vẻ nhẹ nhõm cười nói: "Ngay cả hần là ai ta cũng không biết thì sao giết hần được? Nàng quá coi thường lòng dạ phụ thân nàng rồi, lúc trước khi ông định hôn sự cho nàng, nàng cũng không tin rồi kết quả là sao? Phụ vương nàng dám âm thầm cấu kết với người của Tiết độ sứ, chuyện quyết đoán sát phạt phản tặc là bình thường thôi."

Dường như Mộ Thiên đã bị hần thuyết phục, dù sao phụ vương tự nhận là mình làm và Thẩm Tranh cũng phản bác lại: "May không phải là người, nếu không ta cứ thấy lạ... Dù sao khi bé ta với hần cũng hay chạm mặt."

May quá đi mất, may mà mình để Cao Linh Mai làm kẻ chết thay đi làm chuyện hai tay dính đầy máu tươi: "Đúng rồi, nàng ở đây làm gì, không phải là đang đợi ta đấy chứ?"

Mộ Thiên thề lười làm mặt quỷ: "Ai thèm đợi người chứ, ta với mẫu phi, các cô cô thăm thăm ở trong xe ngựa tại núi Cấn, nói đến chuyện đất Thục là mọi người bắt đầu khóc sụt mướt nên ta ra đây chơi. Người xem, ngựa của ta đang ăn cỏ đấy."

Triều đại thượng võ nên nữ tử cũng có thể cưỡi ngựa đánh cúc, vì thế ngày xuân cưỡi ngựa bên trong lâm viên của hoàng gia du ngoạn là điều rất bình thường.

Thẩm Tranh liếc qua, thấy con ngựa màu đỏ thẫm cách đó không xa đang mãnh liệt nhai một cây hoa: "..."

Mộ Thiên cũng phát hiện không hợp lý, vội vàng phân phó nha hoàn dắt ngựa về, tức giận mắng: "Không nghe lời gì cả, về sau không cưỡi người nữa!" Dạy dỗ ngựa xong, phát hiện Thẩm Tranh đang ôm vai nhìn nàng cười, Mộ Thiên hơi xấu hổ nên chuyển chủ đề: "... Lần này người lập được công lớn, cũng đến lúc thực hiện lời hứa lúc trước rồi, người đã bảo Hoàng thượng chưa?"

Thẩm Tranh biết thừa còn hỏi: "Lời hứa gì cơ?"

"Đương nhiên là chuyện tứ hôn đó!" Gió thổi qua phác họa cảnh đẹp dưới lớp áo mỏng manh của nàng.

Hắn đặt cảnh xuân vào trong mắt, trùng hợp vừa uống rượu nên lá gan cũng lớn hơn.

Đây đúng là một cơ hội tốt để trêu chọc nàng, đánh tan ảo giác về anh hùng của nàng để từ nay về sau nàng chỉ nghĩ về một mình Thẩm Tranh hán mà thôi nên hắn nâng cằm nàng lên, hai mắt mê ly đùa giỡn: "Thấy xuân tâm của nàng này mềm như vậy, có phải bây giờ chỉ muốn động phòng với tướng công nàng ngay không? Đừng nóng vội, cả đời này tướng công đều là của nàng."

Mộ Thiên đẩy tay hắn ra, đôi mày nhíu lại: "Ngươi đừng có ngả ngón như thế, ta không thích ngươi như vậy, đừng có quá phận."

Thẩm Tranh thờ dãi, ôm vai nàng nói: "Ta biết nàng thích đại anh hùng nhưng đại anh hùng lại không thể cùng nàng..." Phần còn lại sợ nha hoàn nghe thấy nên hắn nói nhỏ vào tai nàng.

Mộ Thiên nghe xong, giọng roi lên định đánh hắn: "Cái đấy mà ngươi cũng dám nói."

"Nàng còn cần lỗi tại ta cơ mà, ta mới nói hai câu nàng đã không chịu nổi, ta oan uổng quá."

"Lại là chuyện này, ta biết ngay là đã làm đau ngươi rồi nên cứ canh cánh trong lòng mãi... Hay ngươi cần trả ta một cái đi, đã mấy tháng rồi mà ngươi còn nhớ chuyện này, đồ hẹp hòi!"

Lần trước tẩu tử hướng dẫn nàng làm, cuối cùng lại khiến hắn chạy mất nên nàng càng khẳng định suy nghĩ của mình.

Mộ Thiên dùng ngón út vén tóc ra sau tai, đưa tai phải ra: "Ngươi cần lại ta đi."

Tin vui từ trên trời rơi xuống, ngày thường hắn còn nom nớp lo lắng chờ đợi vậy mà bây giờ lại có chuyện tốt đưa đến tận cửa, hắn sờ mũi: "Vậy cung kính không bằng tuân mệnh rồi."

Thẩm Tranh cố kiềm chế rung động trong lòng, nhẹ nhàng hôn dọc theo vành tai sau đó ngậm chặt tai nàng khẽ cắn một cái.

Nàng đẩy hắn ra: "Ngựa quá." Rồi lấy hai tay bịt mắt, quay người sang phía khác.

Thẩm Tranh đuổi theo nàng: "Thế nào, nàng đã hiểu cảm giác của ta chưa? Sao phải che mặt thế?"

Mộ Thiên bị dồn đến đường cùng, vung roi ngựa trong tay lên muốn đánh hắn: "Đáng ghét!"

Hắn liên tiếp lùi về phía sau, tránh những cái đánh của nàng, đột nhiên hắn nghĩ ra một ý tưởng, không bằng hắn giả vờ ngã, sau đó nàng sẽ trượt chân, ngã vào người hắn.

Nghĩ là làm, Thẩm Tranh giả vờ ngã ngồi xuống mặt đất, chờ nàng vấp vào người mình.

Mộ Thiên mất thấy người không ổn, chuẩn bị ngã vào trong lòng Thẩm Tranh thì đột nhiên có người gọi sau lưng: "Quận chúa – Quận chúa – Vương phi đang tìm người – bảo người mau qua đó –"

Nàng dừng bước quay lại nhìn, dĩ nhiên thân thể vững vàng trở lại không bị ngã nữa.

Ước vọng thất bại, Thẩm Tranh hận đời đâm xuống đất: "Nhạc mẫu tìm nàng kìa, nàng mau đi đi kéo người sốt ruột." Nói rồi hắn đứng lên, giúp nàng dắt ngựa: "Mau lên đi."

Mộ Thiên khó xử nói: "Không có mã thạch [1], ta không lên được, ngươi giúp ta một tay đi."

[1] Có thể hiểu đó là cái bệ Mộ Thiên giẫm lên để có đà lên ngựa.

Thẩm Tranh quỳ xuống, vồ lên bấp đùi với cả tay mình: "Giẫm vào đây, hai bước là lên được."

Nàng lúng túng: "Không được, cứ để nha hoàn đến đây đi."

Thẩm Tranh cười nói: "Ta có phải giấy đâu mà nàng sợ đạp hỏng ta, mau lên đi."

Mộ Thiên bất đắc dĩ, đành giẫm lên người hắn. Đến khi lên ngựa, nàng quan tâm hỏi thăm: "Ta không làm ngươi bị thương chứ?"

"Vậy lần sau gặp nàng xoa giúp ta là được."

Mộ Thiên nhếch miệng cười, khẽ gạt đầu một cái rồi siết dây cương để ngựa bắt đầu đi, chốc chốc nàng lại quay đầu vẫy tay với Thẩm Tranh: "Có thời gian nhớ đến phủ chơi."

"Ta sẽ đến tìm nàng."

Thẩm Tranh đứng nguyên tại chỗ cho đến khi Mộ Thiên khuất bóng, hần mới khoanh tay đúc kết kinh nghiệm.

Nếu trên vừa đủ, không vượt qua giới hạn của nàng, nàng sẽ rất dịu dàng nhưng nếu vượt qua mốc đó, nàng sẽ rất hung dữ, thậm chí là đánh người.

Hừm... Phải tiếp tục cân nhắc mới được.

Thẩm Tranh không hề biết trên cầu đá phía xa có một người đứng quan sát hần từ rất lâu.

Từ lúc bắt đầu, Triệu Phủ đã chú ý hành động của hần, ông ta chắc chắn biểu hiện của Thẩm Tranh trong yến tiệc chỉ là nguy trang mà thôi, chỉ có bây giờ hần mới thực sự là hần.

"Rõ ràng Thẩm Tranh không có gì nổi bật, chỉ một nữ tử cầm roi ngựa đã có thể đánh hần, tính tình cũng dịu dàng hơn, lại còn rất dính người, hoàn toàn không hề quyết đoán sát phạt như trước mặt binh sĩ. Hần có được những thành tựu như ngày hôm nay, không thể nghi ngờ là nhờ đội quân cha hần để lại. Tính tình yếu đuối, vừa gặp nguy hiểm chắc chắn sẽ hoang mang lo sợ, có lẽ mình nên giúp Hoàng thượng phân ưu, chuẩn bị Hồng môn yến là có thể diệt trừ hần. Hừ, để Diêm vương cho người làm "Nguyên soái dẫn theo nhiều đạo binh mã" đi."

Hoàng thượng vừa rời khỏi Cấn Nhạc thì lập tức trở về tẩm cung – điện Bồng Lai của mình. Từ khi rời khỏi đất Thục, hần rất hiếm khi lâm hạnh đám phi tần.

Nguyên lời của hần là: Trẫm đã hiểu, lúc có đại nạn ập tới thì hoàng hậu hay quý phi cũng giống nhau mà thôi.

Lúc bị Túc Vương nhốt, những nữ nhân này miệng thì bảo sẽ chung hoạn nạn với hần nhưng thật ra sau lưng lại âm thầm liên hợp với nhà mẹ đẻ, hy vọng sau khi hần bị phế truất thì vẫn có thể bảo vệ bản thân.

Rốt cuộc thì hần đã ngộ ra được một đạo lý: Muốn tận hưởng lạc thú trước mắt, nhất là Hoàng đế thì chẳng có ai đáng tin cậy, chỉ có thể tự mình hưởng thụ thôi.

Cung nhân từ từ tiến vào trong điện, Triệu Phủ bưng canh giải rượu lên: "Bệ hạ, người mau uống canh giải rượu đi."

"Trẫm đâu có say..." Hoàng đế chỉ đầu mình, "Trẫm rất tỉnh táo, trong thiên hạ này chỉ có người là trung thành nhất."

Kết luận mình là trung thần, xem ra đúng là không say thật, không say nên mới nói chuyện quan trọng. Triệu Phủ thấp giọng nói: "Hoàng thượng, hôm nay lão nô thấy Thẩm Tranh do dự không quyết đoán, không hề lợi hại, không bằng thừa dịp mấy ngày nay yên bình, hần buông lỏng cảnh giác, chúng ta..."

Hoàng đế khẽ đỡ bát canh, uống một ngụm, miệng hàm hồ hỏi: "Chúng ta làm sao?"

"Bày Hồng Môn Yến, giết hần đi!"

"Phụt – Khụ! Khụ!" Lúc này Hoàng đế vô cùng tỉnh táo, đẩy khăn cung nhân đưa lên ra, khiếp sợ nói: "Không thể được! Người mau từ bỏ ý nghĩ này đi."

"Hần cũng là con người, có máu có thịt, lão nô không tin hần không sợ đao kiếm. Giờ đây hầu hết đội quân của hần đóng quân ở ngoài thành, trong thành chỉ có năm trăm thân quân, nếu hần trở về Định Bắc thì cả đời này chúng ta đừng mong có cơ hội diệt trừ hần."

"Không được!" Hoàng đế một mực từ chối: "Bây giờ giết hần bằng thuốc độc thì có khả năng thành công nhưng người đã nghĩ tới chưa, nếu hần chết, quân Định Bắc sẽ như rắn mất đầu đánh vào kinh thành, không thể tưởng tượng nổi sẽ làm ra chuyện gì đâu." Giết hần để báo thù cho Thẩm Tranh cũng không phải không thể, đến lúc đó thì không có khả năng trừng phạt bọn chúng đâu.

"Nhưng nếu hần không chết, nhất định sẽ là họa lớn. Giờ Tiết độ sứ ở phương Bắc đều e ngại tôn sùng hần, chỉ sợ hần sẽ ngày càng kiêu ngạo, Hoàng thượng, giờ hần đã là người đứng đầu thiên hạ, ngài thì sao đây?" Triệu Phủ nói xong liền rơi lệ: "Hần chết sẽ biến quân Định Bắc thành rắn mất đầu, thế còn tốt hơn tình hình hiện tại nhiều."

Hoàng đế lại không nghĩ như vậy, "Hần là công thần cứu giá, lại còn là quận mã, chỉ cần dỗ dành hần thật tốt thì hần sẽ không mưu phản đâu? Trấn an hần thật tốt rồi để hần từ từ chết già là được."

Suýt nữa Triệu Phủ khóc thật to, Hoàng đế ngài có biết mình đang nói gì không? Thẩm Tranh mới hai mươi một tuổi thôi, đợi hần chết già ư?

Hoàng đế lại nghĩ rất đơn giản, chờ hần băng hà rồi thiên hạ đại loạn cũng được, dù sao chỉ cần đừng làm mọi chuyện rối loạn lúc hần còn sống là được: "Mới trở lại kinh thành, không hợp sinh chuyện, người an tâm đi đừng vội, trẫm sẽ giữ hần lại mấy ngày rồi để hần trở lại nơi đóng quân, các Chi huy sứ tản đi rồi thiên hạ sẽ được hưởng thái bình. Đúng rồi, hôm nay người nói chuyện tứ hôn với hần, hần trả lời thế nào?"

Triệu Phủ suy nghĩ một chút: "Hần chỉ nói "đã biết" chứ không nói gì khác."

Hoàng đế lo lắng nói: "Thái độ càng hời hợt thì càng nguy hiểm, thế nào hần cũng bất mãn. Trẫm đã bảo mà, nếu hần thích quận chúa An Nghi thì lập tức để bọn họ thành hôn đi, sau đó mau chóng quay về Định Bắc. Nhưng thái hoàng thái hậu, thái hậu với hoàng thúc cứ khuyên trẫm, bắt trẫm phải lấy vợ Thẩm Tranh còn kỳ tang để kéo hần xuống, bảo ta hạ chỉ định Tiết độ sứ Loạn Lâm Lâu Hợp An là phản tặc, lần này Thẩm Tranh trở về nhất định

không thể tránh được một trận chiến với hắn, nhờ không địch lại Lâu Hợp An mà chết trận, quận chúa cũng dễ tái giá."

Không tin kỳ tích, kỳ tích sẽ không bao giờ xảy ra trên người người mà thái hậu lại rất tin tưởng người có kỳ tích.

Triệu Phủ bị quan nói: "Hắn chỉ là hạng xoàng thôi bệ hạ, được mỗi cái binh mạnh. Lần này hắn trở về, nhất định mảnh đất Loạn Lâm sẽ thuộc về hắn." Trong nháy mắt hắn ta tiếp tục khuyên Hoàng thượng: "Không bằng chúng ta hạ độc hắn rồi đến thời điểm phát bệnh để hắn đánh nhau với Lâu Hợp An, cho Lâu Hợp An tiêu diệt Định Bắc!"

"Lâu Hợp An còn không bằng Thẩm Tranh đâu, bây giờ không hề thấy Thẩm Tranh có ý định mưu phản, còn khá cung kính với trẫm. Tên Lâu Hợp An còn cùng Túc Vương cầu kết với phản tặc!" Hoàng đế không muốn nói chuyện này nữa, "Mùng tám tháng sau là sinh nhật trẫm, cũng chính là tiết Thiên Thọ [2], trẫm muốn ăn mừng thật lớn, các người nhớ dụng tâm chuẩn bị."

[2] Sinh nhật thiên tử gọi là tiết Thiên Thọ.

Lúc hồi kinh đã ăn mừng, bây giờ vẫn còn muốn chúc mừng tiếp? Triệu Phủ suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn nói ra: "Hoàng thượng, bây giờ quốc khó trống rỗng, chúng ta nên yêu quý sức dân, tiết kiệm chi tiêu, dùng tiền để ban thưởng cấm quân."

Sắc mặt Hoàng đế thoáng trở nên khó coi, hắn nhíu mày: "Trẫm là người đứng đầu quốc gia, ngay cả sinh nhật mình cũng phải tiết kiệm sao? Cả ngày kêu trẫm phải tiết kiệm chi tiêu, có phải chỉ bắt một mình trẫm phải tiết kiệm không?" Nói xong liền lên giường nằm quay mặt sang bên kia, tỏ vẻ hờn dỗi.

Triệu Phủ không còn cách nào khác: "Bệ hạ thứ tội, lão nô nhất định dụng tâm làm việc."

Bấy giờ Hoàng đế mới tươi cười, bỗng nhìn sang cung nữ bê mâm trái cây, hỏi: "Người tiến cung lúc nào? Sao trước giờ chưa nhìn thấy người? Tới đây cho trẫm xem"

Triệu Phủ thấy thế chỉ đành nói: "Lão nô cáo lui."

Ra khỏi điện Bồng Lai, đêm lạnh như nước nhưng lòng hắn còn lạnh hơn.

Lão nô cũng vì lo cho ngài mà Hoàng thượng, sao ngài có thể sống không tìm không phổi như vậy chứ, cấm quân trong tay triều đình ngài không chuẩn bị trang bị cho thật tốt đi mà chỉ biết ăn uống hưởng lạc.

Triệu Phủ rất phiền muộn, đêm đó còn không ăn hết cơm.

Cuối cùng Thẩm Tranh cũng tìm được cơ hội thoát khỏi đám người chỉ biết nịnh nọt, đến quý phủ Vành Vương báỉ phòng.

Từ sau vụ Lý Duệ Văn, hắn vẫn chưa từng gặp Vành Vương, lần này cũng vậy, chỉ có Vương phi ra gặp hắn: "Thân thể Vương gia vẫn chưa khỏe nên chưa ra gặp con rể được rồi."

Thẩm Tranh lập tức nói: "Nào có chuyện nhạc phụ ra gặp con rể, ta đây làm con rể đáng nhẽ phải đến trước giường thăm hỏi mới phải. Nhưng chắc bây giờ Vương gia không tiện gặp ta, ta đành phải mang quà biếu đạt tâm ý rồi." Hắn cho thân binh chuyển quà đã chuẩn bị vào rồi cúi lạy Vương phi: "Tâm ý của tiểu tể, kính xin người nhận lấy."

"Con rể khách khí rồi." Vương phi sai người mang quà vào bên trong, sau đó ngồi xuống nói chuyện với hắn tìm hiểu chút tin tức: "Nghe nói có Tiết độ sứ đã chuẩn bị rời kinh, không biết con rể có dự tính gì không?"

Thẩm Tranh cười: "Ta định đợi mấy ngày nữa."

"Ta nghe nói Hoàng thượng vì người còn kỳ để tang nên không tiện tứ hôn? Ta đây là mẫu thân nên lo lắng cho nữ nhi, con rể đừng trách. Đương nhiên, chuyện này cũng không quan trọng, nửa năm một năm cũng không phải không thể chờ."

"Ta nghĩ do Hoàng thượng bận rộn chính sự nên quên mất, mấy ngày nữa ngài sẽ nhớ tới việc hạ chỉ tứ hôn thôi, người không cần lo lắng, chuyện này sẽ không có bất cứ thay đổi gì cả." Trong lòng Thẩm Tranh đã có dự tính nên bình thản nói.

Vương phi thấy hắn tự tin như thế thì cười nói: "Nếu con rể đã chắc chắn như vậy thì ta an tâm rồi. Mộ Thiên đang đợi người ở hậu hoa viên đấy, người đi nói chuyện với nó đi."

Thẩm Tranh lập tức tạm biệt nhạc mẫu, lên đường đi gặp Mộ Thiên.

Bước vào hoa viên, từ xa xa đã thấy nàng đang ngồi trong lương đình chơi, để lộ vẻ lười biếng nhưng vừa nhìn thấy hắn thì mắt sáng hẳn lên.

Thẩm Tranh không kịp suy nghĩ gì, thấy nàng thì cười thật tươi, ba bước nhập thành hai đi nhanh về phía lương đình: "Nếu biết nàng thấy ta vui như vậy thì ta đã không nhiều lời với Vương phi như thế rồi."

Mộ Thiên tò mò hỏi: "Các người nói cái gì đấy?"

"Bà nói đất Định Bắc lạnh giá, sợ nàng gả đến bị gió Bắc thổi bay nên bảo ta phải nuôi nàng trong lòng bàn tay."

"Thế người trả lời thế nào?" Mộ Thiên cảm thấy hần lại đang bốc phét rồi.

"Ta nói không được, nàng trong lòng bàn tay sẽ tan ra mất, chỉ có thể ôm vào ngực thôi." Thẩm Tranh nói xong liền đi qua ôm nàng: "Thế này này."

Mộ Thiên cười né tránh: "Ta biết ngay người lại không đứng đắn mà."

Thẩm Tranh sợ đuôi bắt trong đình sẽ nguy hiểm nên không đuổi theo nàng mà ngồi xuống: "Không đứng đắn thì phải xem là với ai, ta vẫn còn đứng đắn chán, chỉ là nàng chưa thấy thôi nhưng ta cam đoan nàng sẽ không thích đâu."

Mộ Thiên cũng ngồi xuống theo hần, không biết là thật lòng hay là trêu ghẹo: "Thế nhưng như vậy mới ngầu."

Hần nhích lại gần nàng: "Đó là để áp chế bọn kiêu binh hần tướng, nàng ôn nhu sẵn sàng như vậy, sao ta nhẫn tâm để nàng nhìn sắc mặt ta chứ." Thấy nàng không né tránh, hần ngang nhiên xông qua cho đến khi ngồi sát nàng mới thôi. Mộ Thiên cười túm váy: "Người đang dè lên nó."

Thẩm Tranh ngả ngón nói: "Không chỉ nó mà ta còn muốn dè cả nàng nữa."

Nàng không hề nghĩ ngợi trả lời: "Được, qua đây đi."

Hần vô cùng hưng phấn nhưng cũng thấp thỏm không yên: "Sao có thể như vậy được, tuy ta rất muốn nhưng mà..."

Thì thấy nàng vỗ vào đùi: "Người có thể gối ở đây."

Hóa ra là dè ở đây nhưng hần cũng không thất vọng mà vui vẻ nói: "Vậy ta có thể nằm."

Nàng sáng khoái vỗ vỗ, Thẩm Tranh tháo khăn vấn đầu đặt lên bàn, nhìn nàng hỏi lại một lần nữa: "Thật ư?" Thấy nàng gật đầu, hần mới dám gối lên đó, sau đó một cử động nhỏ cũng không dám làm, cả người trở nên cứng đờ.

Mộ Thiên thấy hần nằm xuống liền không nói gì nữa thì cúi đầu cười nhìn hần: "Ngủ rồi à, sao người không nói gì?"

Thẩm Tranh vẫn đang đắm chìm trong hạnh phúc không thoát ra nổi, cho tới bây giờ hần chưa từng được hưởng thụ đãi ngộ này: "... Ta đang nghĩ nếu mỗi ngày đều được như vậy thì thật tốt."

Mộ Thiên đã biết sức nặng của mình trong lòng hần, cúi đầu xuống khẽ vuốt ve tóc mai của hần: "Vậy cũng phải chờ một năm nữa mới được. Ta nghe nói vì kỷ tang nên phải dời chuyện tứ hôn lại. Cũng không trách được, dù sao kỷ tang cũng quan trọng hơn. Thôi chờ kỷ tang qua hần rồi chúng ta danh ngôn chính thuận thành hôn, đằng nào cũng chỉ cách nhau nửa năm một năm thôi."

Thẩm Tranh nghiêng người gối lên đùi nàng, ngửi mùi thơm trên người nàng: "... Nàng xông quần áo bằng cái gì vậy, thơm thật."

Mộ Thiên khẽ véo tai hần: "Người đừng đánh trống lảng."

Thẩm Tranh nhắm mắt lại, khoe môi khẽ mỉm cười: "Nàng yên tâm, mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay ta, tuy ta không biết có bao nhiêu người cản trở nhưng nhất định Hoàng thượng sẽ đồng ý tâm nguyện của ta. Nhất định trước khi ta rời khỏi kinh thành, Hoàng đế sẽ tứ hôn."

Hần tự tin như vậy đấy.

Hần có thể cảm nhận được lo lắng của nàng: "Đừng bảo là người đi uy hiếp Hoàng thượng nhé, người là trung thần đó..."

Thẩm Tranh lập tức nói: "Đương nhiên không phải thế. Như nàng nói ta là trung thần mà Hoàng thượng chính là Hoàng đế tốt. Ta tận tâm vì nước, đương nhiên ngài sẽ quan tâm đến hạ thần, ta tin về phía tình nghĩa với quân thần, ngài sẽ thay ta giải ưu sầu."

"Ừm, ta cũng nghĩ vậy. Nói thật, lúc đầu ta cứ tưởng người là người xấu, sẽ bất trung với triều đình nhưng xem ra bây giờ thì không phải, từ lúc ở Chá Châu, người không xâm phạm tới bất cứ thứ gì, sau khi thu phục kinh thành cũng không hai lòng mà một lòng ủng hộ Hoàng thượng. Nói không chừng người chính là sao Vũ khúc hạ phàm, được trời cao phái xuống để giúp triều đình khôi phục non sông đấy."

Được đội cho cái mũ hơi lớn, Thẩm Tranh mang không nổi nên cười khan hai tiếng.

Tuy hần không phải phản tặc nhưng chắc chắn cũng không phải là trung thần đâu.

Bây giờ hần chỉ muốn bản thân được vui vẻ, làm chuyện có lợi cho mình chứ phí sức đổ máu thay Hoàng đế củng cố giang sơn á, không bao giờ nhé.

Nhưng cũng khó trách nung từ nhìn lầm hần, ai bảo lúc trước hần cứ mở miệng ra là "Cung nghênh Hoàng thượng, hoàng thất vi tôn" chứ, rồi còn thu phục kinh thành, phát binh tới đất Thục cứu giá, cho dù thế nào nhìn qua cũng thấy giống trung thần.

"Khôi phục non sông cũng không phải là không được nhưng ta chỉ có một thân một mình có lòng mà không có sức. Cho dù người ngoài có tài giỏi như thế nào thì cũng không thể đáng tin bằng người nhà. Xưa nay có câu "Phụ tử cùng ra trận" nhưng cha ta qua đời rồi, ta chỉ có thể trông chờ vào nhi tử thôi." Thẩm Tranh nói nhiều như thế, cũng chỉ vì câu cuối cùng mà thôi: "Nàng sinh cho ta mấy thằng cu đi, ta cũng có người giúp đỡ."

Mộ Thiên hơi ngượng ngùng nhưng vẫn cười hỏi: "Chỉ cần ta có thể sinh thời, người muốn mấy đứa?"

Thảm Tranh đánh bạo giờ một bàn tay ra.

Nàng nhìn xong, dường như không hề cảm thấy áp lực, đồng ý ngay lập tức: "Được."

"Thật ư? Nàng sẽ không đổi ý chứ?" Hắn vui mừng muốn ngồi dậy nhưng không ngờ ngồi dậy quá nhanh, đầu đập vào bàn đá khiến hắn đau tới mức hít một hơi lạnh, trong lòng thầm mắng: Không thể để ta vui mừng được một chút sao? Có nhất thiết phải vừa nghe được tin tốt thì ta liền bị thương không.

Mộ Thiên vội vàng nhìn hắn: "Đầu có bị sao không? Để ta nhìn xem nào." Lấy tay của hắn ra, thấy không bị chảy máu, nàng mới thở phào một hơi: "Đi, đi lấy thuốc bó máu đi."

Thảm Tranh i ôi không chịu đi: "Không sao đâu mà, ta nằm một lúc là được rồi."

Nàng không đồng ý, mạnh mẽ kéo hắn đi, gọi đại phu trong phủ khám qua một lượt, bọn họ nói không có gì đáng ngại mới khiến nàng yên lòng.

Cứ lần qua lần lại như vậy cả phủ cũng biết có chuyện gì xảy ra, hơn nữa thời gian không còn sớm, Thảm Tranh không tiện ở lại quán lấy nàng nên đành hẹn mai lại đến.

Chờ Thảm Tranh rời đi, Vương phi mới gọi nữ nhi vào trong nội thất hỏi thăm: "Hôm nay hắn bị đập đầu như thế nào? Sao lại không cẩn thận như thế."

Mộ Thiên liền kể lại mọi chuyện xảy ra: "Hắn hỏi con sinh con cho hắn được không, con bảo được, thế là hắn muốn ngồi dậy nhưng đầu lại bị đập vào bàn."

Vương phi giật mình, chợt phát hiện mình còn thiếu sót ở phương diện này, đã dính đến chuyện sinh con rồi mà không biết con rể còn phân biệt được nặng nhẹ, làm chuyện gì quá phận không: "Hắn có động tay động chân gì với con không?"

Mộ Thiên không tiện nói thẳng: "Thì vẫn như cũ thôi ạ."

Xem ra con rể thật sự thích Mộ Thiên nên có lẽ sẽ không làm chuyện ngu xuẩn trước khi thành hôn. Nhưng người trẻ thì có thể chắc chắn được chuyện gì, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn. Vương phi có hơi hối hận khi bản thân giáo dục con muộn về vấn đề này: "Nó có cởi quần áo của con ra không?"

Mộ Thiên vội vàng lắc đầu phủ nhận: "Không có không có."

Vương phi thở phào nhẹ nhõm nhưng nghĩ lại, bà không thể lần nào cũng hỏi thăm nữ nhi hôm nay làm gì với con rể được. Bà vẫn nên dạy cho con hiểu nặng nhẹ thôi: "Cái này phải trách ta, đáng nhẽ phải nói cho con biết sớm hơn. Có một số việc con phải hiểu thật rõ, biết không?"

Mộ Thiên mù mờ hỏi lại: "Chuyện gì ạ?"

Vương phi càng hối hận khi không dạy cho con sớm hơn, lập tức cho người lấy "hàng cấm" ra, bày từng cái trước mặt nữ nhi, sắp xếp theo thứ tự theo đuôi – yêu nhau – ôm – hôn – sờ soạng đến lên giường. Bà chỉ các hình: "Cái này được, thế này cũng không sao nhưng từ đây trở đi thì tuyệt đối không được, chỉ sau khi thành hôn mới có thể làm, vì thế các con... Ày, con sao thế?"

Mộ Thiên chưa từng tiếp xúc với những thứ này nên nhất thời không chịu nổi kích thích, run run hỏi: "Hóa ra là thế này ư?" Chúng khác xa tưởng tượng của nàng – cởi quần áo – buong mản – trời sáng, có thể nói là cách xa ngàn dặm.

Vương phi nghiêm mặt nói: "Vi vậy, nhớ trước khi hắn về Định Bắc... Ta nói là nhớ thôi nhé, tuy ta cảm thấy con rể không phải người như vậy nhưng làm sao nói trước được điều gì. Nếu trước khi hắn về Định Bắc muốn tìm cơ hội làm với con như thế thì tuyệt đối không được! Nhất định con phải từ chối đến cùng, nếu như có hải tử thì sẽ có phiền phức lớn đấy."

Giờ nàng không suy nghĩ nổi bất cứ cái gì nữa, khó khăn nuốt nước miếng, đầu khổ ngẩng đầu lên: "... Phải làm vậy mới sinh được hài tử ư?" Tuy lúc trước nàng sợ Thảm Tranh sẽ "ăn" mình nhưng đó là sợ hãi theo bản năng, sau đó phải làm gì, nàng không hề biết.

Bây giờ xem như đã hiểu.

"Đúng vậy, vì thế không thể làm trước khi thành hôn."

Mộ Thiên nghe xong, khóc không ra nước mắt: "... Con xong rồi."

"Sao thế?"

"Con vừa mới đồng ý sẽ sinh cho hắn năm nhi tử, vì thế, chẳng phải sẽ phải làm tận năm lần ư?"

Vương phi cũng không biết phải mở miệng an ủi nữ nhi như thế nào, chẳng lẽ nói cho nó biết không chỉ năm lần đâu? Cuối cùng bà chỉ ôm lấy nữ nhi, thở dài: "Đứa nhỏ ngốc, đừng nghĩ nhiều, đến lúc đó con sẽ hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Editor: Nguyệt Vi Yên | Beta: Vũ Ngư Nhi

Hoàng đế vô cùng trông mong tiết Thiên Thọ của mình, ngày ngày đếm thời gian chờ hết ngày.

Đến một ngày, hần chợt phát hiện một việc vô cùng kinh khủng.

Đó chính là, tiết Thiên Thọ ngày càng tới gần, vì sao Thẩm Tranh vẫn chưa rời kinh thành?

Tuy binh mã của hần ta không trú đóng gần kinh thành nhưng cách kinh cũng không xa, nếu đêm tối chạy băng băng về kinh thì đêm đó kinh thành sẽ bị quân vây bốn mặt.

Các Tiết độ sứ khác đều lần lượt rời kinh rồi, vì lẽ gì mà hần ta không chịu khởi hành, chẳng lẽ muốn ở lại dự lễ với hần?

Nhưng hần không muốn dự lễ cùng Thẩm Tranh đâu, hần không muốn có Tiết độ sứ xuất hiện trong ngày sinh nhật của mình.

Không cần tìm đại thần bàn bạc, tự Hoàng đế suy nghĩ đã thông suốt, chắc chắn Thẩm Tranh không có được thứ hần muốn nên mãi mãi không chịu đi.

Tiền tài vật chất hần đã có trong tay, sắc phong tước vị cũng đã cầm, thứ hần ta muốn chắc chắn chỉ còn lại thứ kia.

Hoàng đế lập tức sai Triệu Phủ truyền gọi Hàn Lâm học sĩ Lô Sách Hải vào điện Hàm Nguyên, lệnh hần nghỉ chiếu thư, ban thưởng quận chúa làm thê của Thẩm Tranh.

Triều đại có lệ triệu kiến Hàn Lâm học sĩ vào cung tham dự thảo luận chính sự, Hàn Lâm học sĩ có quan hệ thân thiết với Hoàng đế được tự xưng là "Nội tướng".

Mà Lô Sách Hải là tôn tử của Lô thừa tướng, có thể nói cả nhà có hai Tể tướng nên đương nhiên Lô gia rất được Hoàng đế coi trọng.

Lô Sách Hải suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Không phải thông báo với Thái hoàng thái hậu hay Thái hậu ă?"

Hoàng đế khoát tay nói: "Ý trẫm đã định. Hần chậm chạp không chịu rời kinh nhất định là vì chuyện này, cứ theo ý hần tứ hôn là được." Hần thật sự rất hối hận, đáng nhẽ ngay từ đầu không nên nghe Thái hoàng thái hậu với Thái hậu, giờ thì hay rồi, đắc tội với Thẩm Tranh, mình cũng không kiếm được chỗ tốt.

Triệu Phủ bắt đầu châm dầu vào lửa: "Bệ hạ, ngài trực tiếp hạ chỉ bắt hần rời kinh là được, hà tất phải hạ chỉ tứ hôn, nói không chừng bây giờ hần đang âm thầm chê cười bệ hạ ngại sợ hần đấy."

Hoàng đế nhìn lão thái giám của mình, tận tình khuyên bảo giải thích: "Nếu trẫm hạ chỉ lệnh hần rời kinh, hần lại bảo bị bệnh, ý lại không chịu đi thì trẫm phải làm thế nào? Chẳng lẽ cứng rắn đuổi hần đi sao? Còn không phải là tìm thái y chăm sóc cho hần ă, ngược lại còn mệt người hơn."

Lô Sách Hải thấy Hoàng đế đã hạ quyết tâm nên cũng không lãng phí miệng lưỡi nữa mà chỉ nói: "Vi thần sẽ phác thảo chiếu thư rồi thương lượng cụ thể lễ nghi với Lễ Bộ Thị lang."

Hoàng đế khẽ vuốt cằm: "Việc này ngươi cứ làm vậy đi." Rồi như chợt nhớ ra cái gì, hần dặn dò Triệu Phủ: "Ngươi không được động vào việc của Lô Sách Hải gây phiền toái gì đâu đấy, nếu không trẫm sẽ không tha cho ngươi đâu."

Triệu Phủ cuống quýt quỳ xuống, đưa đám nói: "Lão nô một lòng trung thành với Hoàng thượng, mỗi câu của Hoàng thượng nô tài đều ghi tạc trong lòng, một giây cũng không dám quên, sao dám làm chuyện Hoàng thượng không hài lòng chứ? Xin Hoàng thượng minh giám."

Hoàng đế cũng không nỡ bỏ người đã theo mình bao lâu nay, vội vàng đỡ Triệu Phủ dậy: "Không phải là tốt rồi, mau đứng dậy đi." Rồi an ủi vài câu nữa mới lệnh cho hần và Lô Sách Hải lui xuống.

Hai người cùng rời khỏi điện Hàm Nguyên, cùng đi về phía phòng trực ban của Lễ bộ. Lô Sách Hải than thở nói: "Ài, Hoàng thượng không muốn có người làm phiền tiết Thiên Thọ của ngài, chúng ta làm thần tử cũng phải thông cảm."

Triệu Phủ trong Yêm đang, vốn không đội trời chung với triều thần nhưng lại có cùng địch là Thẩm Tranh nên hai người đoàn kết lại bàn bạc: "Một ngày phiên trấn chưa bị diệt trừ, thiên hạ vẫn còn một ngày bất ổn. Bây giờ Thẩm Tranh nhận được tất cả mọi thứ, lần này trở về Định Bắc lại càng khó đối phó hơn rồi."

Bổng Lô Sách Hải dừng chân, ngồi yên một chỗ, nhìn về phía chân trời, "Lấy cái cơ kỳ diệu thuận để kéo dài chuyện tứ hôn cho hân chỉ vẹn làm hân khó chịu có ba năm mà thôi, có lẽ ba năm này đều không có mặt trời. Muốn đựng đến hân, nhất định phải đựng đến bình mã đao thương mới xong chuyện."

"Thuế thu ở phiên trấn đều nằm trong tay Tiết độ sứ nhưng nghe thông báo từ địa phương lên nói vốn không thừa nhiều mà còn phải chi cho rất nhiều thứ... Vậy đâu còn bạc để chế tạo binh giáp." Triệu Phủ không muốn lo lắng cũng khó, tiền của triều đình không chỉ để nuôi cấm quân mà còn phải nuôi đông quan liêu không lờ rồi còn phải phát bổng lộc cho bao người, vậy mà Hoàng đế vẫn muốn tổ chức tiết Thiên Thọ, hầy.

Lô Sách Hải cũng lắc đầu thờ dài theo, rồi như nhớ ra cái gì: "Tự nhiên ta nghĩ đến một chuyện, nếu chúng ta không có biện pháp cầm chân Thẩm Tranh vậy những Tiết độ sứ khác thì sao? Ta nghe nói Tiết độ sứ Tuyên Nam Cao Linh Ngôn vẫn chưa rời khỏi kinh thành mà hân lại rất hung dữ. Nếu hân biết huynh đệ trong tộc Cao Linh Mai của hân thấy Thẩm Tranh nói gì nghe vậy thì sẽ có chuyện gì xảy ra nhỉ? Khó có thể nói trước được nhưng ta khẳng định cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng đến chúng ta, người bảo có phải không?"

Cao Linh Ngôn từng bị Vệ Tề Thái vây thành nhưng kiên quyết không đầu hàng, ăn hết mề chó lừa ngựa nhà mình thì chuyển sang ăn lừa dân người hân, cái chết cận kề cũng không chịu đầu hàng.

Quan hệ họ hàng giữa hân và Cao Linh Mai đương nhiên là có nguyên do, đều xuất thân từ danh môn, tất nhiên xem thường huynh đệ đầu hàng Thẩm Tranh, không thể không nói là sẽ chế nhạo. Nếu Thẩm Tranh vẫn còn ở đây, đương nhiên là có trò hay để xem.

Đều không phải là người dễ đối phó, người nào giết được người nào, đều là vì dân trừ hại cả.

Triệu Phủ bừng tỉnh hiểu ra: "Đúng vậy, sao lúc trước ta lại không nghĩ ra chứ, đây gọi là lấy độc trị độc!" Hân nheo mắt lại nhìn về phương xa, dường như trận chiến sống mái ta chết người sống sắp xuất hiện rồi.

Khóe miệng Lô Sách Hải xuất hiện nụ cười nhưng lại biến mất rất nhanh.

Từ ngày gặp mặt hôm ấy, liên tục ba ngày sau Thẩm Tranh không gặp được Mộ Thiên, ngày hôm sau nhận được câu trả lời thuyết phục là tiến cung, ngày thứ hai là không thoải mái, ngày thứ ba là cùng đám An Phúc quận chúa đi đập thanh.

Thẩm Tranh hoài nghi người bị đựng đầu không phải hân mà là Mộ Thiên mới phải, có phải bị mất trí nhớ không? Nếu không sao đang êm đẹp lại tránh hân.

May mà Hoàng đế bên kia truyền đến tin vui, gọi hân vào cung nghe đọc chiếu thư tứ hôn.

Đọc xong, Hoàng đế rời khỏi long ý, thân thiết nói: "Về sau người chính là đường muội phu của trẫm rồi, đều là người một nhà cả. Chi tiếc người phải trở về nơi đóng quân, không thể ở lại dự tiết Thiên Thọ, nếu không trẫm sẽ chiêu đãi người thật hậu hĩnh.

Thẩm Tranh đã nhận được thứ muốn nhận, đương nhiên sẽ không ở lại "hù dọa" Hoàng đế: "Đúng vậy, thần còn phải trở lại nơi đóng quân, hơn nữa sang năm cưới quận chúa làm thê cũng sẽ không bước vào kinh thành, chỉ nghênh đón đội đón dâu ở trên đường thôi nên lần này nhất định là lần cuối thần bước vào kinh thành."

Long nhan vô cùng vui mừng, tốt quá tốt nên vô cùng thích nghe những lời này: "Thần thể Vành Vương đang mang bệnh nhẹ nên không tiện tiến cung tiếp chỉ, vì vậy trẫm đã phái thái giám qua truyền chỉ rồi."

Thẩm Tranh thực sự muốn nhìn biểu cảm của Vành Vương khi tiếp chỉ nên hỏi ngay: "Công công truyền chỉ đã đi được bao lâu rồi?"

"Trước khi tới phủ Vành Vương còn phải ghé qua Lễ bộ trước nên khả năng cao là vẫn đang trên đường." Hoàng thượng trông ý của Thẩm Tranh, dường như là muốn xuất cung nên lập tức khích lệ: "Bây giờ người đuổi theo có khi vẫn kịp đấy."

"Thần xin được cáo lui trước."

Hoàng đế mỉm cười đưa mắt nhìn Thẩm Tranh, vô cùng hy vọng đây là lần cuối gặp nhau.

Thẩm Tranh xuất cung, ra roi thúc ngựa đến phủ Vành Vương, Thẩm Tranh để thị vệ ở bên ngoài rồi vội vàng chạy vào trong.

Quả nhiên chính điện trong sân toàn người là người, có thái giám trong cung mà còn có cả quan viên Lễ bộ nữa.

Thái giám tay bưng lễ vật, bên trên đặt bằng miếng vải đỏ, Thẩm Tranh không biết bên trong là cái gì. Đám quan không bê đồ nên tay trống không, vì vậy đều chấp tay chúc mừng: "Chúc mừng Tước gia, chúc mừng Tước gia, mới làm Tước gia đã được làm Quận mã."

Thẩm Tranh cười nói: "Đa tạ đa tạ, không biết thánh chỉ đã tuyên đọc xong chưa?"

"Ngài yên tâm đi, đã tuyên đọc xong rồi! Giờ từ trên xuống dưới phủ đều biết Hoàng thượng đã tứ hôn cho ngài, không đến mấy canh giờ, cả kinh thành cũng sẽ biết chuyện vui này."

Tới chậm một bước nên Thẩm Tranh hơi mất hứng, sau khi từ biệt quan viên của Lễ bộ, hân bước vào điện thì thấy cả nhà Vành Vương đang nghiêm túc

nói gì đó với thái giám phụ trách việc truyền chỉ Triệu Phủ.

Nhìn thấy hấn, Vành Vương biến sắc trở mặt.

Vương phi vui vẻ nói: "Con rể nắm bắt tin tức nhanh thật, Mộ Thiên... Ờ? Con đi đâu đấy?"

Thì ra Mộ Thiên vừa thấy Thẩm Tranh liền cúi đầu đi vào phía trong điện, vì trong điện có một cửa hông nên từ chỗ đấy có thể đến hậu viện.

Thẩm Tranh vội vàng chấp tay nói xin lỗi với Vành Vương và Vương phi rồi đuổi theo nàng.

Mộ Thiên đi rất nhanh, thực sự có thể nhìn ra nàng đang tránh hấn.

Thẩm Tranh không hiểu ra sao, trừ khi hấn mòng du làm việc gì có lỗi với nàng, nếu không vì sao không có chút báo hiệu nào đã tránh hấn.

"Nương tử, nàng chờ một chút." Thẩm Tranh chậm rãi đuổi theo nàng: "Không chờ đúng không, vậy ta cứ đi theo nàng, theo nàng về phòng ngủ cũng được."

Mộ Thiên nghe vậy mới chịu dừng lại, nàng đứng cạnh cây cột ở hành lang gấp khúc nhưng lại cúi đầu không nhìn hấn.

Thẩm Tranh rất buồn bực, khom lưng nhìn nàng từ dưới lên, thấy hai gò má nàng đỏ ửng thì đứng thẳng lên cười nói: "Ta hiểu rồi, vì nàng biết được tứ hôn nên xấu hổ khi thấy ta." Rồi ôm vai nàng như mọi khi mà không phát hiện ra nàng không thoải mái: "Vậy nàng cứ nói thẳng..." Còn chưa dứt lời, chỉ thấy nàng ngồi xồm xuống, thoát khỏi khuỷu tay hấn chạy ra ngoài.

"... Ta, ta... Ta không thể nói thẳng được... Tóm lại, bây giờ ta nghĩ đến người là lại..."

Thẩm Tranh hoàn toàn không biết nàng đã được Vương phi giáo dục nên trêu đùa: "Là lại suy nghĩ nên sinh cho ta mấy đứa con đúng không?"

Nàng chấn động: "Sao người lại biết?" Ngay nay, nàng cứ nhắm mắt lại là những hình ảnh kia lại xuất hiện trong đầu rồi khi thay nàng và Thẩm Tranh vào thì càng khó nói nên lời. Nàng càng không muốn nghĩ thì nó lại càng xuất hiện nhiều trong tâm trí.

Nàng kể cho tẩu tử nghe, cuối cùng tẩu tử lại cười lăn ra giường rồi cũng không nói cho nàng biết phải làm gì.

Có gì đáng cười chứ, thật là, nàng dứt khoát không tìm người tâm sự nữa mà chôn hết những hoài nghi, lo lắng bất an vào trong lòng.

Nàng phát hiện nàng không thể gặp Thẩm Tranh nữa bởi vừa nghe thấy tên hấn là nàng lại nghĩ đến những chuyện kia.

"Không ngờ nàng lại quan tâm đến chuyện đấy như thế." Trong lòng Thẩm Tranh thấy rất ấm áp.

"... Tranh lang, ta thấy cứ là lạ, hay chúng ta sinh ít đi một hai đứa được không?"

Hấn cảm thấy rất buồn cười: "Đâu phải quân lệnh trạng [1], không thể thay đổi đâu. Thuận theo tự nhiên, nàng thích sinh mấy đứa cũng được." Hấn cầm tay nàng lên, bàn tay mềm mại nằm trong lòng bàn tay hấn: "Chẳng lẽ nàng buồn rầu vì chuyện này?"

[1] Quân lệnh trạng: Giấy đảm bảo thực hiện quân lệnh.

Mộ Thiên nhìn chằm chằm vào động tác của hấn, lòng tự dụng hết cả lên, có một bức tranh là đầu tiên nắm tay, sau đó ôm vai rồi hôn rồi sau đó là... là làm chuyện kia.

Nàng nghĩ tới đây, mặt đỏ như ra máu, vội vàng rút tay ra.

Cuối cùng là sao vậy? Nắm tay cũng không cho? Vậy chẳng phải thành tựu bao lâu mất trắng trong một đêm à? Không được, chết cũng phải chết mình bạch: "Nương tử, có chuyện gì nàng cứ nói ra đi, nàng còn không tin ta à?"

Mộ Thiên tự than trong lòng, mẫu phi không cho nàng nói với Tranh lang, vì vậy nàng đành phải tự chịu đựng những phiền não này thôi: "Không phải do lỗi của người, là do đầu óc ta hỗn loạn quá. Người thông cảm cho ta như vậy thì ta cũng sẽ không nuốt lời, nói sinh cho người năm đứa con trai thì năm đứa, hầy, mỗi nữ nhân đều phải trải qua như vậy mà, hầy."

Thẩm Tranh nghĩ không thông, muốn nói nếu nàng sợ sinh đẻ mệt nên mới nói năng mập mờ như vậy thì cũng không cần phải làm như lời. Nhưng nàng không muốn nói, hấn cũng không muốn ép nàng, vì vậy cười nói: "Dù sao bây giờ Hoàng thượng cũng tứ hôn rồi, nàng là thê tử của Thẩm Tranh ta, thiên hạ đều biết hết."

"Đúng vậy, hôn sự của Thẩm Tiết độ sứ và quận chúa là chuyện khắp chốn đều vui mừng mà." Triệu Phủ bước từ xa tới, phát trần phẩy quạt đặt trên cánh tay: "Cung hi cung hi, Vương gia vừa nói muốn thiết yến chúc mừng nên đã mời khách tứ phương về đây ăn mừng."

Mộ Thiên nghe xong, đầu như muốn nứt ra, hôm qua đi đập thanh cùng các cô cô, đường tử muội đã bị bọn họ thay nhau "chất vấn".

Người hỏi: "Hấn trông có được không?" Người lại hỏi: "Bây giờ các người có còn thân mật như lúc ở Chá Châu không? Nếu bây giờ khác thì đã thân mật đến bước nào rồi hả?" Rồi người thì hỏi: "Hấn có nữ nhân khác chưa? Nếu chuyện như người bảo thì bao giờ phủ đệ ở Định Bắc mới trùng tu lại?"

Bây giờ được tứ hôn rồi, nhất định sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, Mộ Thiên nói ngay: "Ta không tham gia đâu!"

Thẩm Tranh vô cùng vui mừng: "Được, chúng ta về hậu viện ăn riêng, ta với nàng, chỉ có hai người chúng ta thôi."

Mộ Thiên hoảng hồn, nếu chỉ có hai người thì chẳng phải là mỹ nhân dưới trăng cỏi áo nói dây lưng ư, nàng vội sửa lời lại: "Ta... sẽ tham gia."

"Đừng đi mà, ở đó âm ỉ lắm, chỉ có hai chúng ta không tốt à?"

Triệu Phủ ở một bên thấy rất khó chịu, thật sự không để hấn vào trong mắt mà, coi hấn là hòn đá chắc. Được rồi, người của Yên đang trong triều đã chết quá nửa, thế lực không còn được như trước nữa nhưng không ai được quyền đối xử với hấn như vậy. Nhưng ai bảo đối phương lại là Thẩm Tranh chứ, hấn nhin nhục cười khuyến nhủ: "Thẩm Tiết độ sứ ngài phải tham gia chứ, lúc đó sẽ có rất nhiều khách quan trọng."

Ví dụ như Cao Linh Ngôn, Cao Linh Mai cùng rất nhiều tướng lĩnh cấm quân, những người lúc trước bất hòa với Thẩm Tranh nhưng Vành Vương với tư cách là Vương gia duy nhất còn sót lại và hôn lễ này được Hoàng đế tứ hôn, nhất định bọn họ sẽ không thể không nể tình, đến lúc đó... ha ha, mọi chuyện sẽ xảy ra đúng lúc... Để cho bọn họ một phen sống mái với nhau, mình thật thông minh, bây giờ Hồng Môn Yến ở phủ Vành Vương.

Nghĩ thì thật hay nhưng hấn phát hiện ra Thẩm Tranh không hề nghe hấn nói mà chỉ lo nói chuyện với quận chúa.

"Đã mấy ngày rồi ta không được gặp nàng, mấy lần trước ta gặp nàng lại trốn tránh, thời gian ta ở kinh thành không còn nhiều nữa, có khi lần sau gặp sẽ là sang năm." Mất Thẩm Tranh toát lên vẻ cô đơn, giả bộ đáng thương là cách làm nàng mềm lòng hữu hiệu nhất.

Mộ Thiên dường như đã bị hấn làm cảm động: "... Đúng vậy, người còn phải đi..."

Triệu Phủ thất kinh, trợn to mắt nhìn Mộ Thiên, không được đâu quận chúa à người không thể đồng ý được, Hồng Môn Yến của lão nô: "Khụ, khụ, tiệc lễ này tuy nói là buổi chúc mừng tứ hôn nhưng thật ra cũng có thể coi là buổi tiệc đính hôn, cả đời chỉ có một lần, lão nô cảm thấy phải tham gia mới đúng."

Thẩm Tranh cũng cảm thấy rất có lý: "... Nương tử, vậy chúng ta cứ tham gia đi, nếu nàng thấy không thoải mái thì bảo nha hoàn sang gọi ta."

Triệu Phủ nghe xong thì thấy vui như tết: "Vậy là được rồi!"

Thẩm Tranh nhíu mày, trong lòng tự hỏi rốt cuộc tên thái giám chết bầm này đã gặp chuyện gì vậy? Làm thế nào cũng thấy hấn còn vui hơn cả mình.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Chương khóa pass, sẽ mở nếu có.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ái thê – Tổ Y Độ Giang

Chương 24

Editor: Phong Ca | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngu Nhi

Like page để cập nhật mọi thông tin nhanh nhất: facebook.com/chaomotngaynang/

Mộ Thiên xấu hổ, gương mặt đỏ rực như ánh chiều tà lan từ mặt đến tận sau gáy.

"Ta... Ta không để ý đến chàng nữa!" Ngoài miệng thì nói vậy nhưng không nở rời đi, nàng gục xuống bàn, mặt chôn trong khuỷu tay không quan tâm đến hân.

Thảm Tranh thấy nàng không đi thì hiểu ngay là nàng muốn được dỗ, nếu không đã chạy đi từ lâu rồi.

Hân đi qua, nhẹ nhàng sờ lỗ tai nàng. Ai ngờ nàng lại hoảng sợ, trừng mắt nhìn hân, gắt giọng: "Đáng ghét, đừng đụng ta."

"Được được, ta không chạm vào nàng."

Hân cười bỏ tay ra. Bỗng nhiên hân rất muốn cười, một câu nói giống nhau nhưng lại được nói với ngữ điệu hoàn toàn khác. Đồi trước, nàng cũng từng nói vậy, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ mang theo hận ý. Hơn nữa, khi nói xong liền ngoảnh mặt bước đi, một ánh mắt bỏ thì cũng lười. Nào giống hiện tại, nàng mắng hân xong thỉnh thoảng còn lén lút đưa ánh mắt nai con nhìn hân. Tận đến lúc hai mắt chạm nhau, nàng mới vui đầu xuống.

Đồng ý không chạm vào nàng nên hân phải tìm cách khác để dỗ nàng.

Hai tay hân đan vào nhau, hít một hơi thật sâu, thấy nàng không phản ứng tí nào thì ra vẻ oan ức: "Ta xin lỗi nàng, là ta không tốt. Biết nàng không thích nghe mà vẫn nói hươu nói vượn."

"..." Mộ Thiên vẫn không nhúc nhích như cũ nhưng trong lòng lại dễ chịu hơn một chút.

"Đều là lỗi của ta, ta không nghĩ là nàng lại hiểu. Ta vẫn luôn cho rằng nàng không hiểu gì cả nhưng không ngờ nàng lại tiến bộ nhanh như vậy. Không chỉ hiểu nghĩa đen mà ẩn ý bên trong cũng hiểu, trước kia nàng đâu có như vậy."

Không chờ hân nói xong, Mộ Thiên liền ngồi thẳng dậy, khuôn mặt đỏ bừng, giả bộ muốn đánh hân: "Ý chàng là ta sai chứ gì? May là ta hiểu nếu không bị chàng đùa giỡn cũng không hề hay biết."

Thảm Tranh nắm đôi bàn tay trắng như phấn của nàng, cười nói: "Nàng đừng tức giận! Nàng thông minh lại thích chọc ghẹo tâm trí ta, chẳng lẽ không nên vui mừng hay sao?"

"Không vui! Đây có phải chuyện gì tốt đâu!" Nàng buông nắm đấm ra, trông bộ dạng thật sự không vui tí nào.

"Sao lại không phải chuyện tốt, người xưa có câu: tri âm gặp tri âm. Nếu ta nói mà nàng không hiểu thì chẳng có ý nghĩa gì cả."

Mộ Thiên kinh ngạc với độ "vô sỉ" của hân: "Chàng, chàng còn muốn trao đổi với ta thế nào?"

Trông mắt hân đảo quanh, trông như đang tìm kiếm người thích hợp: "Ta không tìm nàng thì tìm ai? Nàng là nương tử của ta, ta chỉ có thể tìm nàng thôi."

Môi nàng giật giật như muốn nói gì đó.

Thảm Tranh nhìn nàng chằm chằm, phỏng đoán nàng định nói hân đi tìm tiểu thiếp hoặc ca cơ linh tinh ngoài kia. Nhưng cuối cùng nàng không nói ra mà chỉ che khóe miệng đầy ý cười.

Có tiến bộ rồi! Nàng không muốn cùng nữ nhân khác "chiếm hữu" ta. Thảm Tranh đắc ý tưởng tượng, tiến thêm một bước dò xét nàng: "Hơn nữa, ta cũng không có ý đồ với nữ nhân khác, chỉ muốn được ở bên nàng."

Mộ Thiên rũ mắt che miệng cười yếu ớt, tiếp đó ngượng ngùng liếc nhìn hân: "Câu nói dễ nghe nhất của chàng đêm nay đấy."

"Đâu có, đây là câu nói chân thành nhất của ta. Vừa nãy chọc ghẹo nàng cũng không phải thật tình. Hiện giờ ta nào dám chạm vào nàng, đừng nói phía dưới mà ngay cả mặt cũng không dám."

"Không được nói cái gì trên dưới nữa."

"Được được, không nói nữa." Sau đó, không nhịn được thảm nói: "Tại ta quên miệng, không cam lòng không chạm vào nàng."

Mộ Thiên thấy hân thuận theo mình nên đã hết giận từ lâu, cười nói: "Ta cũng không còn giận chàng nữa. Có phải chúng ta nên mau chóng quay lại buổi tiệc không?"

Đương nhiên là không nên rồi, hân đã muốn chuồn từ lâu nhưng bây giờ không những trốn thành công mà còn được ở cùng người thương, bị điên mới muốn trở về: "Ta nghĩ là không nên, lúc này ta vừa dạy dỗ Cao Linh Ngôn, bọn họ càng xem ta như ôn thần. Ta không có ở đó, Vương gia với bọn họ ăn uống càng vui vẻ."

Mộ Thiên chọc mi tâm của hân: "Chàng đấy, vốn không nên để ý cái tên họ Cao kia, người ngoài nhìn vào lại hiểu lầm chàng."

Đôi khi nàng cũng không hiểu, vì sao phụ vương với bọn họ đều sợ hân. Rõ ràng hân rất ôn hòa, đôi khi còn rất phong độ. Tuy rằng không tính là tao nhã nhưng tổng thể thì cũng lịch sự, đôi khi làm một số hành vi đường đột nhưng không hung hân tàn bạo như người khác nói.

Cho dù hân đã thương người khác, chắc chắn do đối phương khinh người quá đáng.

"Hiểu lắm thì hiểu lắm, chỉ cần nàng không hiểu lắm ta, mọi thứ ngoài kia đều không quan trọng." Hấn nhân cơ hội cầm lấy tay nàng, thấy nàng không kháng cự thì lá gan lớn hơn, tiếp tục sờ hai cái.

Đúng lúc này, đột nhiên có người gõ cửa, không rõ nha hoàn nào nói: "Thẩm tướng quân, phó tướng Bàng Tân Kiệt trong quân cầu kiến."

Thẩm Tranh biến sắc, nói với Mộ Thiên: "Ta đi một lúc sẽ quay lại."

Mộ Thiên cười dịu dàng gật đầu: "Mau đi đi." Chờ hấn đi rồi, nàng vội vàng tìm cây quạt, phát hiện không có bên mình thì đoán có lẽ đã làm rơi ở buổi tiệc. Nàng vội vã lấy tay áo quạt gió xua tan nhiệt độ, trong lòng mong hấn về chậm một chút.

Hấn thực sự đi một hồi, lúc trở về mặt có thêm cảm xúc phức tạp không nói nên lời.

Mặt Mộ Thiên hơi nóng nhưng vẫn dám nhìn thẳng hấn: "Chuyện rất nghiêm trọng à?"

Hấn xua xua tay, ngồi xuống, bất ngờ hỏi: "Ta trong mắt nàng như thế nào?"

Mộ Thiên cười nói: "Đẹp trai, còn có thể thế nào nữa?"

Thẩm Tranh hơi thất vọng hỏi lại: "Không có gì khác à? Nhưng mà, nàng tuyệt đối đừng nói ta là đại anh hùng hay gì đó... Ta sợ về sau đánh bị bại trận hoặc làm nàng không vui thì nàng sẽ không thích ta nữa."

Dường như chỉ nghe thấy câu sau, nàng nhỏ giọng nói: "Ta nào có dễ giận như vậy, không thể nào tùy tiện không thích chàng được."

Thẩm Tranh nghe vậy, ánh mắt hơi đỏ lên: "Nghe nàng nói những lời này, ta không còn sợ bất cứ điều gì nữa."

Nàng nhận ra lo lắng trong lòng hấn, vội kéo ghế lại gần hấn một chút, quan tâm hỏi: "Vậy chàng sợ cái gì?"

Vốn Thẩm Tranh không định nói ra nhưng nàng hỏi thăm thì chỉ hận không thể moi tim móc phổi kể cho nàng nghe: "Lần này ta trở về không tránh khỏi việc khai chiến với Lâu Hợp An. Tuy triều đình xác định hấn là phản quân nhưng ta sợ lúc ta giết chết hấn, chiếm lĩnh địa bàn của hấn, trong triều sẽ có người nói bậy. Ta sợ nàng biết tin sẽ nghĩ ta bất nghĩa bất trung với triều đình rồi bắt đầu chán ghét ta. Dù sao trong một năm chờ đợi, ta sợ sẽ phát sinh biến cố, nàng tin vào những lời gièm pha hiểu lắm ta. Đến lúc đó, ta không biết bản thân phải làm gì nữa."

Mộ Thiên trấn an nói: "Yên tâm đi, bây giờ cũng có rất nhiều người nói chàng không tốt, ta cũng không tin mà."

Thì ra đã có người buông lời gièm pha? Tên hỗn đản nào dám nói bậy về ta? Thẩm Tranh hỏi lại ngay: "Ai nói ta không tốt?"

Nàng cười: "Chàng không nên hỏi ai nói chàng không tốt mà nên hỏi ai tán dương chàng thì may ra còn có một ít. Chàng cũng biết người trong cung chẳng được mấy ai nói lời hay mà. Nhưng ta không tin bọn họ đâu."

Trong lòng nàng tin tưởng hấn, ngay cả phụ vương nói hấn không tốt, nàng cũng không tin nói chỉ đến những người khác. Nhưng vì nàng lo lắng cho mối quan hệ cha vợ con rể nên đành nhịn không nói ra.

"Nghe được những lời này của nàng là ta thấy yên tâm rồi." Nàng càng đối tốt với hấn, hấn càng không thể chịu đựng cảm giác mất đi nàng.

"Ta còn không sợ chàng coi trọng nữ nhân khác, chàng tin ta đi. Đừng lo lắng nữa!"

Ôi! Thật sự chỉ muốn cưới nàng làm vợ ngay lập tức. Nàng đã nói đến mức này, Thẩm Tranh đành gật đầu nói: "Ta an tâm rồi."

"Nếu không muốn trở về buổi tiệc thì để ta gọi người mang chút rượu và thức ăn cho chàng." Nói xong, nàng liền đứng dậy.

Thẩm Tranh níu nàng lại: "Nàng đói bụng?" Thấy Mộ Thiên lắc đầu, hấn liền nói: "Ta cũng không đói bụng, ta chỉ muốn ngồi cùng nàng một chút. Ta sợ ta uống rượu xong sẽ không cảm lòng được mà chọc nàng tức giận."

Lí do này rất có hiệu quả, Mộ Thiên không sai người mang rượu và thức ăn nữa mà ngồi xuống. Lúc này, Thẩm Tranh nắm chặt tay nàng, nhìn nàng chăm chú, không đành lòng nói ra.

"Ta phát hiện từ khi chàng ra ngoài thì rất kì lạ."

"Kì lạ chỗ nào?"

Giống như chú cún nhỏ bị người ta vứt bỏ vậy, đương nhiên Mộ Thiên không tiện nói thẳng: "Ta là người đa sầu đa cảm, có phải có tin xấu không?"

Bỗng nhiên trong lòng nàng thấy hồi hộp, đại khái đoán được: "Phải chăng Định Bắc có biến? Chàng phải rời khỏi kinh thành?"

"Không hổ là nương tử thông minh của ta." Thẩm Tranh khen ngợi, muốn ôm chặt nàng, nhưng không ngờ bị nàng phát hiện, đẩy ra. Thẩm Tranh tạm thời chịu thua, ngượng ngùng nói: "Mới có tin tức, Hồ Viễn Đình không đỡ nổi Lâu Hợp An nữa, mong Định Bắc xuất binh viện trợ, ta đã phái ra một đội binh phòng thủ tương trợ nhưng bị đánh trở về. Tình hình trước mắt không mấy lạc quan, ta đành phải mang binh thu thập lão ta. Trước khi thành đóng cửa, ta

phải đi rồi. Ôi! Tới lúc đóng cửa thành cũng chẳng còn bao lâu nữa."

Mộ Thiên đau xót, môi ngáp ngừng, đáy mắt hiện lên một tầng sương mù. Nhận ra mình rơi nước mắt vì hấn, nàng lập tức xoay người sang bên kia.

Thảm Tranh mở cờ trong bụng, vô cùng vui vẻ hỏi: "Nàng thật sự luyến tiếc ta vậy ư?"

"Chàng còn cười được à?" Thấy hấn cười vui vẻ như vậy, nàng bực mình hỏi lại.

"Nàng không nở xa ta như thế chứng tỏ trong lòng nàng có ta. Đương nhiên là ta vui rồi." Tuy đã từng thề sẽ không để nàng phải rơi một giọt nước mắt nào nhưng thấy nàng không muốn mình rời đi mà rơi nước mắt thì hấn rất vui.

Vành mắt Mộ Thiên phấp hờng: "Vậy cũng không được cười vui vẻ thế, nếu một ngày nào đó ta vì chàng mà chết, chẳng lẽ chàng có thể cười vui vẻ như thế bay lên trời?"

"Lời này không thể nói bậy!" Thảm Tranh nhớ lại hồi ức đau xót kia: "Nếu nàng không còn, ta cũng chẳng thiết sống nữa."

Nàng chớp mắt mấy cái cho mắt thoải mái hơn rồi nói: "Đúng là ta không nên nói vậy, đáng lẽ chỉ tách ra, không nên nói mấy chữ sống chết không may mắn đó."

Bỗng nhiên nàng nghĩ đến việc tặng lễ vật khi chia tay. Nàng định thêu hà bao nhưng vì gần đây tâm trạng hỗn loạn nên không thể yên tâm thêu thùa, giờ đồ vẫn còn nằm trong giỏ. Giờ hấn lập tức phải đi, không thể tặng một thứ chưa hoàn chỉnh được. Tuy biết hấn không chê nhưng nó không có ý tốt, thà không tặng còn hơn.

Mộ Thiên mở miệng nói: "Chàng muốn gì? Chỉ cần có thể ta đều cho chàng." Hiểu rõ tính của hấn, nàng cường điệu nói: "Ta nói là hiện tại."

Bây giờ chuyện hấn muốn làm đều không dám làm, hấn suy nghĩ một chút: "... Ta muốn ôm nàng một cái." Nói xong, vỗ vỗ chân mình: "Nàng ngồi lên đây được không?"

Mộ Thiên thân nhiên bước đến bên cạnh hấn, ngoan ngoãn ngồi ở trong lòng hấn, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ hấn, đầu dán bên ngực hấn.

Giờ này khắc này, hấn cùng nàng dịu dàng bên nhau, mọi thứ đều đáng giá. Hằng ao ước ôm nàng, đến khi người thật sự nằm trong lòng ngực thì hấn lại không dám động đây, cũng chẳng dám thở mạnh. Chốc lát lại cảm thấy nàng phảng phất như hóa thành lửa, nóng bỏng chẳng dám đụng vào.

Mộ Thiên nằm trong ngực hấn, nghĩ thầm sao hấn lại thờ dốc, tim đập nhanh như vậy. Nàng ngửa đầu nhìn, điềm đậm đáng yêu hỏi: "Không phải chàng muốn ôm ta một cái sao?"

Thảm Tranh chỉ thấy nàng đang quỵn rũ mình, đầu ong ong lên, ôm nàng thật chặt: "Đáng chết, sao ta lại thích nàng đến vậy."

Nàng cười thật tươi, lát sau mới nói: "Tranh lang, chàng nhắm mắt lại đi."

Không ngờ Thảm Tranh lại không phối hợp: "Không được, ta không đợi được đâu, nhắm mắt lại chẳng phải bị nhìn nàng ít hơn một chút sao."

Nàng cười khanh khách, vờn tay che mắt hấn: "Chàng nhắm mắt lại sẽ không hối hận đâu."

Thảm Tranh biết mỗi lần nhắm mắt đều có chuyện tốt, vội nhắm mắt chờ "quả".

Mộ Thiên ổn định tinh thần, nghĩ thầm mẫu phi từng nói không được làm vậy nhưng sẽ không có hại từ, chắc là không có vấn đề gì đâu. Nàng tự cổ vũ bản thân, môi anh đào chậm rãi tiến đến trước mặt, nhẹ nhàng bao trùm trên môi hấn.

Thảm Tranh cảm nhận đôi môi mềm mại ướt át của nàng, lập tức kinh ngạc mở mắt. Ngay sau đó lấy tay đè gáy nàng lại, biến bị động thành chủ động.

Mộ Thiên vốn tưởng chỉ cần dán môi lên là được, nào ngờ còn có thể cạy hàm dây dưa dò xét bên trong. Đầu óc mặc hấn điều khiển, thân mình tê dại xụi lơ.

Đột nhiên, nàng cảm thấy dưới thân khác thường, dường như có gì đó cộm lên bấp bề mình bất ngờ làm nàng thanh tỉnh, nàng đẩy hấn ra: "Có phải chàng làm rối thứ gì không?"

Hai mắt Thảm Tranh mê ly, xấu xa nói: "Vậy nàng nhặt hộ ta đi."

Mộ Thiên nhìn mặt hấn là biết có chuyện không tốt nên không dám tùy tiện hành động. Nàng rũ mắt xuống, đầu tự dưng hiện lên những bức tranh kia, lập tức hiểu ra mọi thứ, hoảng sợ nhảy xuống: "Tiếp xúc cách một lớp xiêm y sẽ không sao chứ, ta sẽ không mang thai đúng không?"

Thảm Tranh vội vã trấn an: "Ta đảm bảo không có chuyện gì đâu."

Nàng nhớ những bức họa đều không mặc quần áo, Mộ Thiên thờ phào nhẹ nhõm: "Ta cũng cảm thấy sẽ không có chuyện gì." Sau đó cúi đầu ngượng ngùng nói: "Chàng thật là... Vốn dĩ ta muốn hôn chàng một cái trước khi đi, ngược lại chàng hôn ta, không biết là ai tiền ai nữa."

"Như vậy mới tốt, nàng không phải chịu thiệt."

Nàng dẫu miệng: "Bớt đồ ta đi, ta biết ta chịu thiệt mà."

Hai người triền miên thật lâu, giờ cũng không còn sớm, Thắm Tranh nhìn ánh sáng bên ngoài, bản thân không đi không được, hần cười không nổi nữa: "... Ta thật sự phải đi rồi, nàng phải tự săn sóc cho bản thân. Ta sẽ thường xuyên viết thư cho nàng, nhớ phải hồi âm cho ta. Nàng tiễn ta ra ngoài đi."

Mắt nàng đau xót: "Không đi, mũi và mắt ta đều đỏ lên, nhiều người thấy rất khó coi."

Thắm Tranh bỗng cười nói: "Vậy ta sẽ tự đi. Nàng đừng buồn, sớm muộn gì ta cũng phải đi, nói không chừng ngày nào đó trộm về kinh thành thăm nàng."

"... Ừ." Bấy giờ Mộ Thiên mới không tình nguyện gật đầu.

Nàng không hiểu mình bị làm sao nữa, hai lần trước phải chia ly nàng thấy rất bình thường mà chẳng hiểu sao bây giờ lại khó chịu như vậy.

Dù có thiên ngôn vạn ngữ trong lòng nhưng Thắm Tranh không nói nên lời, cuối cùng mạnh mẽ nói: "Nàng chờ ta!"

Hần đi nhanh tới mở cửa, chợt nghe nàng nói: "Tranh lang, ta chờ chàng."

Hần quay đầu cười với nàng: "Ta biết rồi." Sau đó, đi ra khỏi cửa.

Thắm Tranh đi thẳng ra ngoài Vương phủ, đám thuộc hạ và ngựa chiến đã chờ sẵn, hần lập tức xoay người lên ngựa đến cửa thành.

Đầu tiên hần rút quân về nơi đóng quân rồi dẫn đầu đại quân trùng trị Lâu Hợp An.

Lúc sắp ra khỏi thành thì ngựa chiến đi chậm lại, Lỗ Tử An đuổi theo, lo lắng hỏi: "Đại nhân, ngài cứ như vậy rời kinh thành, không cần bẩm báo cho Hoàng thượng ă?"

"Không cần." Thắm Tranh nói, hần biết thừa Hoàng thượng chỉ mong hần đi càng nhanh càng tốt và quan trọng nhất là hần chẳng quan tâm Hoàng thượng nghĩ thế nào.

Lỗ Tử An báo cáo: "Thần mới điều tra rõ, người lúc này xông lên là tướng lĩnh cấm vệ quân. Trước đó, có người nhìn thấy hần nói chuyện với Triệu công công, chắc hần là bị thái giám kia xúi giục. Cũng chẳng biết đằng sau có phải do ý tứ của hoàng thượng."

Thắm Tranh giận tái mặt, trầm giọng nói: "Hoàng thượng đối với ta bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa!" Nói xong, quất mạnh roi thúc ngựa cùng đội binh thân tín ra khỏi cửa thành.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Editor: Phong Ca, Đào Yêu | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Bão tuyết thổi không ngừng, gió lạnh như từng đợt roi quất vào người. Thân thể nha hoàn bị thổi xiêu xiêu vẹo vẹo, vất vả lắm mới chạm được vào cửa, vừa đẩy một cái thì "ầm", cửa phòng bị mở tung, một trận gió lạnh ủa vào phòng.

Yên Lộ tức giận nói: "Bích Hương, mau đóng cửa lại! Quận chúa mà bị bệnh thì nguoi có mấy cái đầu cũng không đủ chém."

Bích Hương vội vàng dùng sức đóng chặt cửa, đặt hộp cơm trong tay lên bàn rồi lập tức quỳ xuống: "Quận chúa thứ tội."

Quả thực Mộ Thiên bị gió thổi lạnh đến thấu tim nhưng cũng biết thời tiết này hạ nhân phải ra ngoài lấy đồ không phải chuyện dễ dàng gì: "Được rồi, đứng lên đi."

Mắt thấy sắp tới nơi Thảm Tranh đóng quân vậy mà không ngờ lại bị bão tuyết cản đường nên các nàng đành phải tá túc ở ngôi miếu này.

Mộ Thiên âm thầm nhận lệnh đi sứ Định Bắc còn ngoài mặt tuyên bố là thứ xuất phủ Vành Vương – Tứ công tử đi cùng. Dù sao bảo để một nữ tử đi sứ thế nào cũng có lời ra tiếng vào nên trên đường nàng luôn phải mặc nam trang để tránh tai mắt bên ngoài.

Yên Lộ sờ hộp cơm thấy còn nóng thì vội vàng nói: "Quận chúa, người mau ăn đi nhân lúc đồ ăn còn nóng." Sau đó nhanh chóng dọn bát đĩa để trước mặt nàng.

Nhưng Mộ Thiên làm gì có tâm trạng ăn uống, nàng cầm đũa lên, đầu đũa dạo một vòng rồi nhanh chóng bị bỏ xuống.

Đúng lúc này ngoài cửa vang lên tiếng của thế tử: "Mộ Thiên, bây giờ muội có tiện không? Ta có chuyện muốn nói với muội."

Mộ Thiên không tình nguyện trả lời: "Nếu muội nói muội không tiện thì huynh có đi không?"

Thế tử đáp lại: "Đi chứ, ta đâu thể cứ đứng đấy chịu lạnh được nhưng nửa canh giờ sau sẽ quay lại."

Mộ Thiên gật đầu với Bích Hương, ý bảo nàng ta ra mở cửa rồi dẫn bọn nha hoàn: "Thế tử vào thì các người tạm thời lui xuống đi."

Thế tử vào phòng thì rút cổ lại, rũ hết khí lạnh trong xiêm y rồi tự nhiên ngồi xuống cạnh Mộ Thiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra: "Ta nghe nói muội sai người lấy đồ ăn nên đặc biệt đến ăn cùng muội đây!"

"Muội không có khẩu vị, huynh cứ ăn đi, muội nhìn huynh ăn cũng được."

Thế tử cười nói: "Thiên sư đã bảo mai bão sẽ tan, chúng ta đi thêm ba ngày nữa là được gặp muội phụ rồi, muội nên vui mới phải chứ? Sao lại rầu rĩ thế này?"

"Chính vì sắp gặp chàng nên muội mới không vui nổi." Mộ Thiên hừ một tiếng: "Các người lợi dụng muội để uy hiếp chàng, gặp muội xong chàng sẽ bị triều đình xử chế, muội vui kiểu gì được?"

Thế tử nhăn mày nói: "Muội nói như vậy là không đúng. Rõ ràng là Thảm Tranh uy hiếp triều đình, Hoàng thượng bảo muội ra mặt khuyên hấn lui binh, ai uy hiếp ai, muội cần phải hiểu rõ chứ."

Mộ Thiên lập tức chỉ ra sơ hở trong lời của ca ca: "Thoạt nhìn thì có vẻ là Tranh lang uy hiếp triều đình nhưng huynh đã quên ai là người vi phạm lời hứa trước à? Phong người ta làm Tước gia, kết quả vừa xoay người liền hại chàng. Đây là Tranh lang thắng chứ nếu thua thì chẳng biết triều đình sẽ đối xử với chàng thế nào đâu. Chàng có công thu phục kinh thành, tới đất Thực cứu giá. Chiến công hiển hách như vậy cũng không thể đòi được chút tín nhiệm từ triều đình. Vậy mà triều đình còn nhân lúc người ta gặp khó khăn thì qua cầu rút ván!"

Thế tử vội vàng nói giúp Hoàng đế: "Vậy mới nói trong triều có nịnh thần, mê hoặc thánh tâm. Bây giờ Hoàng thượng đã trừ khử hai tên đầu sỏ là Triệu Phủ với Đỗ Hữu Phương rồi! Hoàng thượng bị tiểu nhân lợi dụng nên mới oan uổng muội phụ, muội phải hiểu rõ trắng đen chứ!"

"Nếu Tranh lang không tin thì sao?"

"Thì muội nghĩ biện pháp để hấn tin đi."

"Chính muội cũng không hiểu rõ mọi chuyện nên không thể làm ảnh hưởng tới chàng được. Nhờ chàng tin làm muội, tin làm Hoàng thượng rồi lại bị triều đình hăm hại thì sao đây? Muội chỉ có thể khuyên chàng lui binh vì dân chúng kinh thành thôi. Còn ân oán giữa chàng với quân thần triều đình thì muội sẽ không nhiều lời đâu!"

"Vậy cũng được, muội có thể khuyên hấn lui binh đã là lập được công lớn lắm rồi." Thế tử nhìn bàn đồ ăn trước mặt, đau lòng nói: "Bất kể thế nào thì muội cũng phải ăn chút ít đi chứ, muội phải chăm sóc bản thân thật tốt đấy, đừng để ngã bệnh."

Mộ Thiên thấy sự lo lắng trong mắt ca ca thì gật đầu nói: "Muội sẽ ăn thêm một tí, huynh đừng lo lắng."

Thế tử cùng muội muội cầm đũa lên, hai người ăn ý chuyển đề tài, tán gẫu nói chuyện phiếm nhưng không hề nhắc đến chuyện của Thảm Tranh với Hoàng đế để không làm mất khẩu vị ăn uống.

Hai người tựa như đang làm nhiệm vụ vậy. Mỗi người miễn cưỡng ăn hết một bát cơm rồi mới đặt bát xuống, thế tử nói: "Vậy muội nghỉ ngơi đi, ta..." Lời còn chưa dứt thì bên ngoài có người vừa đập cửa vừa gào: "Không xong rồi không xong rồi, thế tử, ngài mau đến xem đi, sắp đánh nhau rồi."

Thế tử nghe xong cảm giác đầu mình như nứt ra, hấn thật sự muốn giả bộ như chưa từng nghe thấy gì, trực tiếp về phòng ngủ một giấc đến khi trời sáng. Hấn không kiên nhẫn nói: "Biết rồi, chờ ta một lát."

"Không đợi được đâu ạ, bọn họ đánh nhau đến nơi rồi."

Mộ Thiên khó hiểu hỏi: "Huynh, có chuyện gì vậy?"

"Cấm quân với hộ vệ phủ chúng ta không vừa mắt nhau nên từ kinh thành tới đây đã có xích mích." Thế tử phiền lòng nói.

Để biểu đạt lòng quan tâm của mình đối với lần đi sứ này, Hoàng đế đặc biệt sai ba trăm người trong cấm quân đi theo bảo vệ họ. Thế tử xuất hành thì không thể không mang theo người trong phủ đi vì vậy lần này cũng có ba trăm hộ vệ của vương phủ đi theo. Giờ thì hay rồi, hai bên không vừa mắt nhau, mâu thuẫn như một quả bom nổ chậm chậm vào là nổ ngay.

Trước kia còn đỡ, thời tiết tốt nên đi ở tách nhau, hai bên ít gặp mặt.

Nhưng mấy ngày nay gió lớn nên tất cả bị nhốt trong ngôi miếu này không được hoạt động. Hai bên người một câu ta một câu, thường xuyên xảy ra xung đột.

Thế tử thật sự rất muốn nói: muốn đánh thì cứ đánh đi, đánh chết tại chỗ cũng được. Nhưng chút ý thức trách nhiệm ít ỏi trong đầu nhắc nhở hắn không thể mặc kệ được: "Ta đi xem một chút."

"Muội đi cùng huynh."

"Muội đừng đi."

"Không sao đâu." Mộ Thiên nói: "Để một mình huynh đi muội cũng không yên tâm, ở lại phòng cũng chỉ thêm lo lắng."

Thế tử nghe vậy liền gọi đám Yên Lộ vào mặc thêm quần áo ấm áp cho Mộ Thiên rồi mới dẫn nàng đi theo.

Vừa bước vào cửa liền cảm nhận được bầu không khí giương cung bạt kiếm, mỗi bên chiếm một nửa điện, cả hai đều đã lập sẵn trận địa, tất cả chỉ chờ một hiệu lệnh chiến đấu.

"Thế tử tới, Tử công tử tới."

Hộ vệ Vành Vương có người từng gặp quận chúa nên biết nàng là ai. Đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến bọn họ dám đối nghịch cấm quân. Trong lòng thì rất tự đắc, quận chúa của chúng ta là ai chứ, đó chính là người sắp gả cho Tiết độ sứ Định Bắc Thẩm Tranh đó, dám khiêu chiến phủ Vành Vương bọn ta, đợi đến lúc gặp Tiết độ sứ Định Bắc thì đám cấm quân các người cứ cẩn thận cái đầu của mình đấy.

Đám cấm quân thì đương nhiên không biết An Nghi quận chúa, chỉ biết lần này hộ tống thế tử Vành Vương và Tử công tử thứ xuất đi sứ thôi. Căn bản chẳng quan tâm đến hai người này.

Vốn dĩ việc của bọn họ là canh giữ kinh thành, ai ngờ tự nhiên lại bị bắt đi hộ tống thế tử đi sứ. Trên đường gặp bao mưa gió bão tuyết mà chẳng được thưởng một cắc bạc nào nên trong lòng vô cùng tức giận.

Mặt thế tử cũng rất khó coi. Giá như lúc hắn vào cửa bọn họ đã đánh xong, đánh chết sạch thì càng tốt. Tiếc là đám người này còn chưa động thủ, vì vậy hắn tức giận hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Thế tử, bọn họ khinh người quá đáng!" Hộ vệ vương phủ cáo trạng trước: "Chúng tôi làm gì bọn chúng cũng bảo chúng tôi làm phiền chúng nghỉ ngơi, cố tình bôi mớ đánh người. Ngài xem cục u trên đầu tôi là do bọn chúng đánh."

"Đánh người thì sao? Các người vừa nói gì các người tự biết, dám nói cấm quân chúng ta là chó nhà có tang, mới chỉ đánh mà chưa giết người là còn nhẹ đấy."

"Đó vốn là sự thật! Quân bại trận mà còn dám ngang ngược à? Hừ các người cứ gây to ã, đến lúc nhìn thấy quân Định Bắc thì lại chĩa sọ đến ra quần!"

Đám cấm quân bị nói tới mức mặt đỏ bừng, thẹn quá hóa giận, can rờ nói: "Được lắm, vậy để lão tử cho các người biết thế nào là lễ độ!" Nói xong liền rút đao xông lên phía trước.

Hộ vệ ở phủ Vành Vương đều là các tráng sĩ được chiêu mộ. Dọc đường đi đã phải nhin đám cấm quân này rất nhiều rồi: "Chúng ta phải cho đám chó nhà có tang này tỉnh ra thôi." Nói xong cũng nhanh nhẹn xuất kiếm ra.

Có gì mà phải sợ chứ, xông lên!

Thế tử tức giận gào lên: "Tất cả mau dừng tay!"

Người phủ Vành Vương nghe vậy lập tức dừng tay, tất cả quay ra nhìn thế tử. Còn đám cấm quân không người kiểm soát liền nhân cơ hội xông lên, có người đâm dao vào hộ vệ gây đổ máu.

Hộ vệ phủ Vành Vương thấy vậy thì nổi giận, mặc kệ tất cả: "Các huynh đệ, ta liều mạng với chúng đi."

Thế tử thấy tình hình không ổn, vội vàng bảo vệ muội muội sau lưng, lui về sau chuẩn bị trốn sau tượng Phật đến khi mọi chuyện kết thúc.

Hắn đang định bảo Mộ Thiên mau trốn đi thì đột nhiên "rầm" một cái cửa điện mở tung, một đám binh sĩ mặc áo giáp đen tay cầm đao kiếm, mặt đầy sát khí rầm rập xông vào.

Thế tử bị dọa không dám lên tiếng, dùng sức kéo muối muối trốn sau tượng Phật. Đây lại là ôn thần nơi nào nữa vậy, chết mất thôi. Tên Hoàng thượng ôn quân này, nếu ta có mệnh hệ gì nhất định làm ma cũng không tha cho ngươi.

Đám hộ vệ vốn định sống mái một phen với cấm quân nhưng thấy tình hình lúc này không ổn, có thể đe dọa đến tính mạng chủ nhân nên mọi hiểm khích đều tan biến. Tất cả hợp lực bảo vệ phía sau đại điện.

Lúc này có người không cam lòng phải chết không minh bạch nên la lớn: "Các ngươi là ai? Bọn ta nhận lệnh của Hoàng thượng hộ tống thế tử đi sứ Định Bắc, các ngươi dám giết sứ thần triều đình, có phải là không muốn sống nữa không?"

Tướng lĩnh đám binh sĩ mặc áo giáp đen nghe vậy liền hiểu ra bảo binh sĩ dừng tay, nghi ngờ hỏi lại: "Các ngươi là người của triều đình?"

"Đúng vậy, các ngươi là ai?"

"Chúng tôi là quân trinh sát và quân tiên phong Định Bắc tới đón tiếp thế tử Vạn Vương. Đi qua nơi đây thấy có dấu vết xe ngựa nên vào kiểm tra. Thấy các ngươi đang giương cung bạt kiếm tưởng là bại quân ở đâu đang định xử lý ngay tại chỗ. Không ngờ các ngươi là... quân triều đình?"

Mất mặt đến tận tái ngoại rồi! Khuôn mặt già của đám cấm quân và hộ vệ vương phủ đỏ lên, tất cả đều không muốn thừa nhận vụ nội chiến vừa rồi.

"Nếu các ngươi là người của triều đình thì giờ thế tử đang ở đâu?" Tướng lĩnh quân Định Bắc lo lắng hỏi, chỉ sợ lũ điên này bắt ngờ làm phản khiến thế tử lâm nạn rồi.

"Ồ... Ở đây." Thế tử bước ra từ sau tượng Phật, trừng mắt nhìn đám cấm quân với hộ vệ của phủ mình, "Còn không mau thu hết đao kiếm lại!"

Mọi người nhìn thế tử rồi lại nhìn quân Định Bắc. Vẫn là người sau có sức uy hiếp hơn! Bọn họ hậm hực thu đao kiếm về, các binh sĩ bị thương thì được đưa xuống dưới để hòa thượng chữa trị.

Tướng lĩnh quân Định Bắc thấy có một người mặc nam trang xuất hiện sau tượng Phật thì hỏi: "Thế tử, đây là ai?"

"Là tứ đệ của ta."

Tướng lĩnh quân Định Bắc gật đầu ra chiều đã hiểu, mặt khác quay người nói với lính trinh sát bên cạnh: "Nói với đại nhân bên cạnh thế tử còn có Tứ công tử trông rất khả nghi." Từ khi náo loạn với triều đình, quân Định Bắc rất cảnh giác đám người đến từ phía nam này.

"Vâng, thuộc hạ sẽ quay về thông báo ngay."

--

Trời tối, Mộ Thiên rửa mặt thay trung y rồi chui vào trong chăn. Nằm một lúc vẫn thấy lạnh, nàng dứt khoát quần chặt chẽ, làm vậy rất ấm nhưng lại bất tiện, nàng phân phó nha hoàn đứng ngoài: "Các ngươi tìm thêm cho ta một chiếc chăn nữa đi."

"Chăn đệm của người nô tỳ đều để cạnh thiện phòng, người chờ một chút nô tỳ đi lấy cho người." Yên Lộ gọi Bích Hương, thấp một ngọn nến trên bàn rồi cầm đèn lồng đi lấy chăn.

Yên Lộ mở cửa, buồn bực nói: "Tiền điện lại sáng trưng rồi, bọn họ lại muốn náo loạn gì không biết?"

Mộ Thiên lầm bầm: "Có quân Định Bắc ở đây bọn họ không dám làm loạn đâu!"

Yên Lộ với Bích Hương đi một lúc lâu mà không thấy về, Mộ Thiên thầm tự hỏi hai người này làm gì mà mãi không thấy đâu.

Nền không tắt thì không ngủ được nhưng thời tiết lạnh quá nàng lại chẳng muốn xuống đất. Vì vậy nàng đành lấy chăn trùm kín đầu, có thể giữ ấm lại dễ ngủ.

Một lát sau nghe thấy tiếng cửa mở, biết là bọn họ về nên nàng nói luôn: "Thôi tắt nến cho ta."

"Còn chưa thành thân mà nàng đã vội muốn tắt đèn thế?"

Mộ Thiên khẽ giật mình, nàng còn tưởng mình nghe nhầm, sao lại là tiếng Thẩm Tranh? Nàng ngẩn ngơ hé chăn ra nhìn trộm. Đúng là chàng đang đứng cõng áo cạnh giường.

Thẩm Tranh nghe trinh sát nói có một người tự xưng là Tứ công tử của phủ Vạn Vương nhưng trông rất yếu đuối thì nghĩ ngay đến Mộ Thiên. Nếu Hoàng đế đã phái thế tử đến thì hiển nhiên không cần thêm một Tứ công tử không quan trọng. Vậy Tứ công tử này nhất định là một người rất quan trọng mà người này là ai, động não một chút là có thể nhìn ra.

Không dám chậm trễ một khắc nào, bất chấp gió tuyết, hần ra roi thúc ngựa chạy băng băng tới nơi này.

Mộ Thiên chui ra khỏi chăn, đôi mắt đen láy bóng rơi nước mắt. Nàng bất chấp giá lạnh, chân trần nhảy xuống đất nhào vào lòng hần.

Mặc kệ thân thể lạnh lẽo của hắn, nàng vẫn ôm không buông tay: "Chàng, sao chàng lại tới đây?"

Mọi khổ sở khi phải vượt tuyết đã chẳng còn là gì so với khoảnh khắc này. Hắn bế nàng lên, hôn lên khuôn mặt nàng: "Để ta xem nương tử của ta có béo lên không nào?" Nhưng hắn lại không cảm nhận được: "Ừm... Không đoán ra, hay nàng ngồi lên đùi ta để ta tìm cảm giác xem nào."

Mộ Thiên nhớ tới hình ảnh lần trước khi chia tay, lúc ấy nàng to gan như vậy vì nghĩ lần tiếp theo khi gặp lại sẽ là đêm động phòng hoa chúc. Ai ngờ lại gặp trong tình cảnh này, nàng hơi xấu hổ nhưng ngoài miệng lại nói: "Được, chàng thả ta ra đã rồi ngồi lên giường đi."

Thẩm Tranh vội gạt đầu, vui vẻ đặt nàng lên giường còn mình thì ngồi xuống, vỗ lên đùi: "Lại đây." Nhưng vừa quay người thì thấy nàng chui tọt vào trong chăn, quấn chặt vào người, miệng liên mồm kêu lạnh.

Đôi khi hắn rất nghi ngờ không hiểu mình có bị ngốc không mà nàng nói gì hắn cũng làm theo. Hắn vừa bức vừa buồn cười, bỏ nhào qua ôm lấy nàng: "Như thế này thì còn lạnh nữa không?"

Tuy Mộ Thiên quấn chặt nhưng hắn ôm nàng thì mặt hai người vẫn gằn trong gang tấc, hơi thở quấn quýt. Một luồng nhiệt trong cơ thể bốc lên khiến nàng đỏ bừng cả mặt.

Nàng cảm thấy tư thế này không thích hợp cho lắm, tuy đã cách một chiếc chăn nhưng dường như vẫn rất nguy hiểm.

Mà bây giờ mặt hắn càng lúc càng gằn hơn, đầu nàng cũng loạn đến mức không nghĩ được gì.

Chàng chuẩn bị hôn rồi, mình có nên phản kháng không? Nhưng có vẻ không cần thiết lắm, đằng nào cũng không phải lần đầu tiên. Nhưng không phản kháng chỉ sợ chàng lại được nước lấn tới.

Có điều mình đã bọc kín người trong chăn rồi mà, những nơi quan trọng đều được an toàn cả rồi. Hôn thì hôn vậy, mình cũng nhớ chàng lắm..

Trong đầu Mộ Thiên vừa tiến hành một cuộc đấu tranh. Cuối cùng nàng hơi nhắm mắt lại tỏ vẻ đồng ý.

Thẩm Tranh thấy nàng nhắm mắt thì biết là có thể, khẽ dán môi lên môi nàng.

Đúng lúc này mũi hắn lại thấy ngựa ngửa, hắn vội vàng đứng dậy hít mũi nhưng rồi nghiêng người hắt xì một cái.

Thôi xong, có lẽ bị cảm lạnh rồi.

Hắn nhìn Mộ Thiên, ngăn nàng đến gần mình: "...Nàng đừng tới gần ta, có lẽ ta bị cảm rồi, không thể lấy sang nàng được."

Mộ Thiên áy náy hỏi: "Có phải vì chàng vội vã suốt đêm để đến đây gặp ta không?" Chàng chịu bao khổ cực để tới gặp mình, muốn hôn một cái cũng không được, lòng nàng hụt hẫng lắm. Đúng lúc này nàng cảm giác một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, tiếp đó mũi hơi ngứa, nàng run rẩy hắt xì một cái.

Nàng xoa mũi, cười nói: "Chúng ta đều bị cảm rồi, không sợ chàng lây cho ta nữa."

Thẩm Tranh nghe vậy cười tươi ôm nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Editor: Phong Ca, Đào Yêu | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngu Nhi

Thẩm Tranh ôm nàng rồi hôn lên tai nàng. Mộ Thiên bị nhột, lắc đầu nguầy nguậy: "Chàng làm gì đấy, miệng ta có ở đây đâu!" Nói xong lại ngượng ngừng sửa lại: "Không phải ta muốn chàng hôn ta đâu mà... Thôi được rồi, chàng thích hôn ở đâu cũng được."

Thẩm Tranh vô cùng vui vẻ, trong lòng nghĩ gì thì nói toẹt ra không thêm giấu giếm nữa: "Sao nàng lại đáng yêu đến thế chứ? Ta thực sự muốn kết phu thê với nàng ngay lập tức."

Nàng vội cảnh giác: "Ta sẽ không làm loạn với chàng đâu." Rồi chui ra khỏi lòng hắn.

Rõ ràng Thẩm Tranh không có nhiều kinh nghiệm tình trường như trên chiến trường, thấy mình đã đánh rần động cò, hắn vội vàng trấn an nàng: "Đây là ta chỉ nói thôi, mỗi ngày ta đều nghĩ như vậy bảy tám lần, nếu không thực sự muốn thì sao ta dám nói ra chứ."

"Thật không?"

"Thật mà. Nếu ta là cảm thú thì sao có thể đợi đến bây giờ. Ta vượt bão tuyết đến gặp nàng chỉ để nghe một tiếng Tranh lang của nàng mà thôi." Bây to suy nghĩ thực không nhận được kết quả tốt, hấn đành phải sắm vai Liễu Hạ Huệ làm hòa hoãn không khí.

Mộ Thiên núp trong chăn che hơn nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt nhưng chỉ cần nhìn đôi mắt cong cong ấy là biết nàng đang cười: "... Tranh lang."

Giọng nói ngọt ngào của nàng làm tan chảy xương cốt Thẩm Tranh. Hấn dứt khoát nằm xuống cạnh nàng: "Được nghe tiếng này của nàng, mọi thứ đều đáng giá."

"Chàng có lạnh không?" Nàng vừa thấy hấn hắt xì xong nên lo lắng hỏi: "Có phải bị bệnh rồi không?"

"Ta không dễ ốm vậy đâu. Ngược lại nàng coi chừng bị lạnh đấy." Thẩm Tranh qua giường Yên Lộ lấy chăn đắp cho nàng rồi ôm nàng qua lớp chăn: "Nàng không được bị bệnh đâu đấy."

Mộ Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: "Vừa rồi chàng cũng hắt xì mà. Như vậy đi, ta cho phép chàng chui vào lớp chăn thứ hai ôm ta."

Hấn sợ nàng đổi ý nên vội vàng vén một góc chăn lên chui vào. Vậy là hấn đã được nằm cạnh nàng chỉ cách một lớp chăn.

Thẩm Tranh nhìn qua, đây chẳng phải là chung chăn chung gối ư, tuy không cùng đắp một chiếc chăn nhưng ai nhìn từ ngoài vào cũng sẽ nhận định là ngủ cùng nhau thôi.

Xem ra Mộ Thiên đã thực sự có cảm giác với hấn rồi, nếu không nàng sẽ không cho hấn gần gũi như vậy.

Có thể nói kiếp trước hấn và nàng đều đã làm mọi thứ nhưng chuyện cùng đắp một chăn, vui vẻ cười nói như thế này là điều chưa từng xảy ra.

Mỗi lần làm chuyện này nàng không trung gương mặt lạnh lẽo của người chết ra thì cũng là nhìn hấn như nhìn người chết.

Nghĩ tới đây, Thẩm Tranh không khỏi bật cười thành tiếng.

"Chàng cười gì?"

"... À... Ta đang nghĩ, Hoàng thượng phái nàng đi sứ, nhưng trong lòng ta, nói thật đã có ý định cải trang trà trộn vào kinh thành gặp nàng, nào ngờ ông trời mở mắt, nàng lại tự đưa mình tới cửa."

Nghe Thẩm Tranh nói xong, Mộ Thiên cảm giác mình như dẽ vào miệng cộp vậy. Nàng trêu hấn: "... Vì thế nên ta là khâm sai triều đình. Thẩm đại nhân, à không, Thẩm tiểu vương gia, ngài có định lui binh không?"

"Nếu ta không lui binh, nàng có coi ta là loạn thần tặc tử không?"

"Đương nhiên là không, trừ khi chàng đánh vào kinh thành, đốt nhà cướp cửa." Mộ Thiên lo lắng hỏi: "Chàng sẽ làm vậy à? Ta nghe nói rất nhiều tiết độ sứ vì không có tiền thưởng cho binh sĩ nên cho phép bọn họ vào thành cướp bóc ba ngày, chàng có tiền thưởng cho binh sĩ không? Nếu chàng không cho bọn họ vào thành cướp thì bọn họ có làm phản không?"

Đúng là tri kỉ, đến điều đó nàng cũng suy nghĩ thay hấn. Hấn cười nói: "Nàng là khâm sai không xứng chức rồi, từ trong ra ngoài đều suy nghĩ cho ta."

"Đương nhiên là ta phải lo lắng cho chàng rồi." Nàng khó có thể thốt ra mấy lời như "Chàng mà chết ta sẽ thủ tiết" nhưng nét mặt của nàng đã bán đứng tất cả: "Ta không muốn chàng xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn hết. Ta cũng không biết Hoàng thượng nghĩ như thế nào nên chàng hãy thật cẩn thận nhé, đừng vì một ít phần thưởng mà lơ là."

Đối với Hoàng đế, Thẩm Tranh rất tự tin. Đòi trước hấn có thể nắm hấn ta trong tay thì đòi này chẳng có gì phải sợ cả.

"Ta thật sự muốn Hoàng thượng tới đây xem quận chúa hấn phái tới đã phản lại hấn rồi." Thẩm Tranh cười không khép miệng được, thấy nàng lườm, hấn cúi đầu hôn lên môi nàng: "Ta biết mà, nàng hướng về phu quân của nàng, thế là đúng rồi."

Lúc Mộ Thiên chuẩn bị sẵn sàng chờ hấn hôn thì hấn không hôn đến lúc không hề phòng bị thì bị hấn "mổ" một cái. Nàng hơi bức mình: "Rốt cuộc chàng có lui binh hay không?"

"Lui lui lui, nghe nàng tắt." Hấn híp mắt cười.

Nàng nghe xong lại cảm thấy không thoải mái, tâm trạng rối loạn nói: "Ồi thật là, việc này đáng ghét thật! Chàng không lui binh lòng ta cứ bứt rứt nhưng chàng lui binh rồi ta lại càng thấy phiền hơn, ta cảm giác như mình làm liên lụy tới chàng vậy." Không biết tại sao lòng nàng càng thấy khó chịu, thật sự rất muốn khóc: "Chàng cảm thấy khó xử lắm đúng không? Cảm thấy ta cứ gây phiền toái cho chàng ấy? Cả dọc đường ta cứ sợ chàng giận ta."

Thẩm Tranh biết nàng khéo léo hiểu lòng người, là hòn ngọc quý của cả cuộc đời nên vội vàng dỗ dành: "Nàng đừng nghĩ vậy, là do những tên nam nhân trong triều đình kia bất lực không đánh ta chính diện được nên lợi dụng nàng để đạt mục đích. Nàng nghĩ vậy chẳng phải là khổ sở vì sai lầm của người khác à?"

Tâm trạng buồn bã của nàng như bị bộc phát, nàng ghen ngào ngả vào lòng hấn. Hấn ôm nàng, khẽ lau nước mắt nàng rồi cười nói: "Nàng đừng nghĩ cho ta nhiều quá. Đôi khi cứ ích kỉ một chút lo cho bản thân đi. Cho dù nàng có ghét ta, ta cũng không tức giận. Chuyện lui binh chỉ là chuyện nhỏ như

con muỗi thôi. Nàng cố nhịn đến lúc thành hôn là được rồi."

Giọng Mộ Thiên hơi khàn: "... Nếu chàng đã đồng ý thì nếu mai thời tiết đẹp bọn ta sẽ theo đường cũ trở về."

Chưa gì đã muốn đi rồi, vừa mới gặp mặt mà? Thẩm Tranh nói: "Vì sao? Nàng ở đây hai ba ngày đã rồi hẵng nói."

"Bây giờ cứ nhìn thấy chàng... là ta lại nghĩ đến... chuyện lui binh... không vui tí nào." Mộ Thiên ăn ngay nói thật: "Tuy ta rất nhớ chàng nhưng không muốn gặp chàng bây giờ tí nào. Chờ chàng lui binh rồi, chờ đến mùa hè sang năm, ta lặng yên xuất giá... Rồi lại ở cùng chàng."

Nói đi nói lại đều tại đám gia hỏa ở triều đình kia, không bằng hôm nào tìm cơ hội tiêu diệt hết bọn chúng. Ý nghĩ này chợt lóe lên nhưng Thẩm Tranh cũng không nở làm trái ý nàng: "... Được rồi, vội vàng không ăn được đậu hũ nóng."

"Chàng mới là đậu hũ!" Nàng hừ một tiếng phản bác nhưng rồi lại nhích gần về phía hắn: "Nhưng bây giờ được gặp chàng một lần cũng tốt."

Thẩm Tranh không biết làm thế nào đành "Ừ" một tiếng, trong lòng thì mắng tên thái giám chết bầm lẫn Hoàng đế. Lúc mắng xong thì phát hiện nàng đã ngủ.

Hắn lẩm bẩm nói: "Ày, nàng chẳng đề phòng ta gì cả." Lúc này cả người hắn rét run nên hắt hơi một cái, giờ người đã ấm áp trở lại thì hơi bối rối, cuối cùng ôm nàng ngủ thật say.

Không biết qua bao lâu, hắn tỉnh vì nóng, trở mình hắt chăn ra. Nhưng vừa nghiêng người thì phát hiện vì nóng nên nàng đã đập cả hai lớp chăn, ngửa mặt ngủ say sưa không biết gì.

Ngon nên lập lòe chiếu lên làn da trắng như tuyết của nàng. Da nàng lộ ra dưới lớp quần áo, không biết do ánh nến hay nàng quá nóng mà hắn còn có thể nhìn thấy làn da nàng đang ửng hồng.

Ma xui quỷ khiến thế nào Thẩm Tranh lại vuron tay ra, nghĩ thầm: Không phải ta chiếm tiện nghi của nàng mà ta đang chỉnh lại quần áo cho nàng. Đáng ngủ của nàng không được đẹp, đời trước cũng thế.

Ta là phu quân của nàng mà cũng không phải chưa từng làm chuyện đó.

Hắn giật mình nhớ có một lần tình huống cũng như thế này, nàng ngủ mà để lộ hết "nhuộc điểm", hắn không nhịn nổi liền "vấp ngã" lên người nàng. Vừa mới đi vào thì ăn một cái tát rõ mạnh: "Thẩm Tranh, ngươi không phải là người!"

Vừa bị đánh vừa bị mắng, đương nhiên hắn không thể dừng lại. Sau đó hắn đã làm những hành động "không phải người" đến cùng.

Bình đã nề lại còn sút.

Nhưng bây giờ thì không được làm gì, giờ hắn là bình tốt lắm.

Thẩm Tranh rút tay về, vỗ vỗ lên mặt mình, miệng tự lẩm bẩm: "Không phải người, không phải người, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi. Còn chưa nhớ lâu đúng không?"

Tỉnh táo lại trong chớp lát, hô hấp cũng thông thuận trở lại, hắn nhú mày muốn hôn trộm nàng một cái, có lẽ sẽ không quá phạm dẫu. Hôn thật nhanh nàng sẽ không để ý.

Hắn nằm bên cạnh trườn người qua định khế hôn nàng nhưng từ đâu ý tưởng bộc phát, có lẽ tư thế này không đúng lắm, phải hôn trực diện với nàng mới đúng sức được. Vì vậy hắn chống hai tay qua người nàng, cúi người định hôn.

Hắn đang nhào lên người nàng, chân vừa nhấc lên thì nghe thấy nàng rên: "Um... um..."

Nàng mở to mắt: "... Tranh lang, chàng làm gì đấy?"

"... Ta... Ta... Canh giờ không còn sớm nữa, ta phải đi đây..." Không trốn mau để ăn tát à?

"Nhưng trời bên ngoài còn tối lắm..." Nàng ngái ngủ nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Không sao đâu!" Hắn cầm áo choàng lên chạy đi, lúc vừa bước chân ra khỏi cửa thì nghe thấy tiếng hốt hoảng của nàng đằng sau lưng: "A... Ai cởi áo ta? Ngươi mau quay lại cho ta!"

"Thật sự không phải ta!" Thẩm Tranh lui về phía sau một bước: "Nha hoàn của nàng không nói cho nàng biết tướng ngủ của nàng không được đẹp sao?"

"Giấu đầu lòi đuôi rồi đấy!"

Nghe thấy giọng nói phẫn nộ của nàng, hắn vội vàng chạy thật nhanh.

Trước khi đi, hắn để lại một đội ngũ bảo vệ đoàn người thế tử rồi cưỡi ngựa suốt đêm đi tìm đại phu để nhờ Mộ Thiên có bị phong hàn cũng đã có người khám cho ngay.

Làm xong tất cả rồi hấn mới dám "trốn".

Thẩm Tranh thân thể khỏe mạnh, huyết khí phương cương, một chút cảm lạnh căn bản chẳng thấm vào đâu. Chỉ cần ngủ một giấc là khỏe, sau đó có thể đi thị sát quân doanh, gọi tất cả các tướng lĩnh tới thương lượng chính sự.

Trong doanh trướng, Thẩm Tranh ngồi ở vị trí trung tâm, hai bên là các quan quân tướng lĩnh. Chủ đề thảo luận ngày hôm nay là: Bây giờ lui binh ngay hay cho Hoàng đế ném chút giáo huấn.

"Như vậy chẳng phải tiện cho triều đình quá rồi à, mới cho hai người đến đã muốn đuổi chúng ta?" Bàng Tân Kiệt lên tiếng đầu tiên: "Chúng ta phải đánh vào kinh thành để cho bọn họ biết quân Định Bắc chúng ta không dễ trêu cũng không dám mạo phạm chúng ta lần nữa, để tên chó Hoàng đế nằm mơ cũng phải thấy rùng mình!"

Thẩm Tranh nghe xong thấy cũng có lý, hấn không phải người tốt chỉ vì một thế tử Quận vương và đầu của hai người mà lui binh, nghĩ sao cũng không thấy đủ. Hấn chợt phát hiện khẩu vị hấn lớn hơn nhiều, không hề thỏa mãn với những gì mà triều đình đã sắc phong.

Tần Phi Bách lập tức phản bác: "Không ổn đâu, tuy bây giờ quân ta có đủ sức giết vào kinh thành nhưng Hoàng đế nghe tin sẽ chạy trốn lần nữa, đến lúc đó ta đến chỉ còn tòa thành không, ngoại trừ cướp bóc một phen thì cũng không kiếm được gì, có khi còn mang tiếng xấu. Lúc trước khi khai chiến với Lâu Hợp An, vì danh tiếng của tướng quân ở Chá Châu nên trong thành có dân chúng trộm mở cửa thành cho nên chúng ta mới thuận lợi được như vậy. Bây giờ hướng về kinh thành, chỉ e thiên hạ sợ chúng ta, muốn thu phục lòng người không phải chuyện dễ... Đại nhân, nếu muốn mưu cầu nghiệp lớn xin ngài hãy nghĩ kỹ lại."

Lời này cũng rất đúng! Cha hấn rất lợi hại, tên nào gây sự ngài liền mang quân đi đánh luôn, đánh xong còn muốn đốt giết cướp bóc nên vừa nghe tên lòng mọi người đã hốt hoảng, người đời nghe mà biến sắc, nhắc tới ngài là ai cũng sợ. Và lại thanh danh của quân Định Bắc cũng không được tốt.

Danh tiếng mới chuyển biến tốt đẹp được một chút, đừng phá hủy nó nữa.

"Chẳng lẽ cứ thế tha cho Hoàng đế?"

Thẩm Tranh phát hiện càng nhiều người càng loạn, ai cũng muốn nói hai câu mà bọn họ đều là những tên thô kệch, cho rằng nói to mọi người mới để tâm.

Mọi người thấy Thẩm Tranh không bày tỏ gì thì cho là hấn còn đang do dự, nhao nhao đưa ra đủ loại lý do, trong đó có một người lớn tiếng nói: "Quận chúa còn ở kinh thành, nếu quận chúa có sơ xuất gì thì ai sinh người kế thừa cho đại nhân? Năm đó lão chúa công nhiều năm không có con khiến lão tướng của chúng ta rất lo lắng. May mà về sau đại nhân được sinh ra. Ta muốn nói mọi người đừng làm loạn lên nữa, trước tiên để đại nhân cưới được quận chúa về tay rồi nói tiếp."

Thẩm Tranh phát hiện mũi nhọn chĩa về phía mình thì lập tức lên tiếng chặn lại cuộc bàn luận không có hồi kết này: "Chó má, ta lấy ai thì liên quan gì đến các người!"

Dưới sự dẫn dắt của Thẩm Tranh, quân Định Bắc đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không gì không thắng được. Phiên trấn Định Bắc cũng ngày càng hùng mạnh, nhanh chóng biến thành tiểu vương quốc, được ở địa vị trước nay chưa từng dám mơ nên tất cả mọi người đều rất quý trọng người dẫn đầu là hấn, nên mọi người đều thấy lo lắng hộ hấn.

Thấy chúa công nổi giận, tất cả đều ỉu xiu không dám nói nữa.

Thẩm Tranh quét mắt một vòng, thấy không ai nói gì nữa mới mở miệng: "Trước giờ ta công tư rõ ràng, ta sẽ không vì chuyện quận chúa mà làm nhiều chuyện hành quân. Từ nay ai còn dám nói về năng, xử trí theo quân pháp!"

Đám cấp dưới nghe vậy thì âm thầm nhìn nhau, trong lòng nghĩ: nếu là việc tư thì sao lại xử theo quân pháp? Được rồi được rồi, đại nhân nói cái gì thì chính là cái đó, cứ tiếp tục giảng đạo lý đi.

"Tần Phi Bách nói đúng, Định Bắc chúng ta có được ngày hôm nay trong mắt dân cũng không dễ, không thể hành động theo cảm tính làm như nhuốc danh của chúng ta, không nhận việc nhỏ ắt hỏng mưu lớn."

Mọi người nghe chúa công còn có "âm mưu lớn" thì mừng thầm, dù sao chẳng ai muốn đi theo chúa công không có dã tâm không có hùng tâm cả. Thế lực của chúa công càng lớn thì người dưới mới càng được nhiều chỗ tốt.

"Nếu Hoàng đế biết chủ động sửa sai thì thần tử như chúng ta cũng không thể quá phận. Hơn nữa đã trải qua mấy trận chinh chiến, nếu đánh tiếp kinh thành thì mọi người sẽ rất mệt. Đây là thời điểm tốt để nghỉ ngơi và hồi phục. Chuyện đánh kinh thành cứ tạm thời gác lại, đợi đến thời cơ thì lại bàn." Thẩm Tranh tuyên bố: "Ngày mai lên đường, về nhà!"

Triều đình không còn Yêm đảng, các phái cân bằng đều đã bị phá vỡ, có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ có thêm những con thiêu thân lao vào.

Thẩm Tranh không hề lo hấn không có cơ hội nhúng tay vào chuyện triều đình.

Nghe thấy hai chữ "về nhà", những người vừa rồi kêu gào muốn xuất binh chinh chiến cũng khó tránh khỏi cảm giác nhớ nhà. Tính đến giờ bọn họ đã đi

hơn một năm, không biết người nhà thế nào. Mọi người cũng trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn, miệng đều nhắm lại hai chữ cuối cùng của Thẩm Tranh: "... Về nhà."

Đúng vậy, nên về nhà thôi.

Theo đạo lý hôm sau có thể nhờ trại về nhà, Thẩm Tranh cảm thấy hần hẩn phải được ngủ một giấc ngon lành nhưng chẳng hiểu tại sao trong lòng hần lại cảm thấy rất bất an, hốt hoảng chột dạ như có gì đè lên ngực, không thể hít thở nổi.

Trong đêm, hần ngồi dậy đi thị sát quân doanh một lần, phát hiện có người đặc ý vênh vào đám tụ tập xướng ca thì vô cùng tức giận.

Lăn qua lăn lại như vậy cũng tiêu hao không ít thể lực, cũng may lúc trở lại doanh trường cũng thấy hơi buồn ngủ, hần cùng quần áo chìm vào mộng đẹp...

Hần phát hiện mình đang đứng trên một cây cầu, mắt có thể thấy những bông tuyết tung bay trong gió, hần buồn bực không hiểu sao mình lại xuất hiện ở đây.

Đột nhiên hần nhớ ra, nơi này là hồ nước nhỏ ở phủ đệ Định Bắc của hần, trên hồ có một chiếc cầu đá hình vòm

Mộ Thiên hay tới đây giải sầu, hần thường giả vờ vô tình gặp được nàng. Mặc kệ sắc mặt của nàng nói một hai câu.

Đúng lúc này hần nhìn thấy nàng, nàng lẻ loi bước đi, mặc chiếc áo choàng trắng như dung hòa với mặt đất, giữa lông mày chất chứa sự vắng vẻ và buồn lo.

Về mặt ấy khiến hần rơi vào trạng thái mờ mịt không biết đây là thật hay mơ.

Nàng là Mộ Thiên của đời trước vô cùng chán ghét hần hay là Mộ Thiên vẫn luôn thương yêu hần bây giờ?

Hần không chắc nhưng lại không có dũng khí kiểm tra nên chỉ đứng nguyên tại chỗ không dám bước lên bắt chuyện với nàng.

Mà có vẻ như nàng nhìn thấy hần nên khóe miệng khẽ nhếch lên, giọng nói vô cùng ấm áp vui vẻ: "Tranh lang, chàng tới à?"

Hần như trút được gánh nặng, cười chạy lên ôm lấy nàng: "Ta đến rồi, nàng ở đâu ta ở đó mà."

"Nếu là vậy... Vì sao chàng không bảo vệ ta?" Nàng nằm trong ngực hần lẩm bẩm nói.

Đầu ngón tay hần chạm vào thứ gì ướt, hần run rẩy giơ tay lên phát hiện cả tay đầy máu tươi, đỏ đến chói mắt.

Hần nhìn máu nàng dần lan khắp chiếc áo choàng trắng như tuyết, càng lúc càng rộng như miệng quái thú vậy.

"... Không... Không..." Ánh mắt hần bị nước mắt làm nhòe đi, hần ôm nàng khóc: "... Không, nàng không thể chết được... Rõ ràng mọi chuyện đều rất tốt... Chúng ta cũng sắp thành hôn rồi..."

Không, nàng không thể chết được!

Rõ ràng ta có rất nhiều binh mã, có thể bảo vệ nàng, vì sao kết cục vẫn là như vậy?

Hần choàng mở mắt ngồi vọt dậy.

Ngoài trường đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng lại có bóng binh lính tuần tra đi ngang qua, hần nhìn chăm chăm ngăn ngơ một lúc lâu mới trở về hiện thực.

Lại ngăn ngơ một lúc nữa, hần mới lau khóe mắt, đập lên giày bắt đầu mặc quần áo.

Chỉnh trang xong, hần ra khỏi trường tiện tay kéo một giáo úy tuần tra lại: "Gọi Lỗ thống lĩnh, bảo hần phái một đội nhân mã lập tức theo ta!"

Lúc trước hần đúng là ngu xuẩn mà, sao có thể buông tay để nàng rời đi? Biết triều đình đang vô cùng loạn, dám lợi dụng nàng đi sứ, phân cho nàng một đội quân toàn là phế vật, còn nội chiến suýt nữa khiến nàng bị thương rồi hần còn lấy phong hàn cho nàng nữa.

Bây giờ còn phải chờ tận nửa năm, chẳng biết sẽ còn xảy ra chuyện gì.

Chính mình còn gây mất một vòng vì cái gì, chẳng phải vì nàng hay sao.

Không thể tin được mình lại để nàng rời đi như vậy?

Thẩm Tranh, cái tên ngu xuẩn nhà ngươi này!

Định đợi đến lúc nàng chết trong ngực, khóc cũng không thay đổi được gì mới hài lòng đúng không?

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp, Thế tử cùng đoàn người chân cũng trở nên có lực hơn. Vốn lúc đi còn đang có xích mích nhưng bị Thẩm Tranh giáo huấn xong thì không dám tranh cãi nữa, cho nên tốc độ rất nhanh, chưa đến chạng vạng đã đến nơi. Phía trước có trấn nhỏ, vào đó tìm chỗ nghỉ chân là lại qua một ngày đường.

Mộ Thiên ngồi trên xe, cả người loạng choạng nghiêng ngả theo đường đi.

"Tới rồi, tới rồi, nhìn ngọn đèn dầu kia!"

Nghe thấy có người hưng phấn hét lên, khuôn mặt nàng liền hiện lên ý cười.

Nhưng đột nhiên lại có người hoảng sợ kêu: "Có, có người đuổi theo chúng ta? Là quân Định Bắc? Bọn họ lại tới làm gì vậy?"

Quả nhiên, sau đó là tiếng vó ngựa ầm ầm ngày càng gần, dường như còn nghe thấy tiếng bước đồng thời vang lên. Rèm cửa xe ngựa Mộ Thiên bị vén lên, Thẩm Tranh thò người vào, không nói lời nào liền bế nàng ra ngoài.

"Chàng, chàng... định làm gì đây?" Mộ Thiên bối rối nhìn đội kỵ binh hùng dũng của hấn đang vây xung quanh.

Còn nàng thì đang bị hấn ôm rồi đặt lên ngựa.

"Theo ta trở về!" Thẩm Tranh thấy nàng ngồi vững rồi thì xoay người leo lên ngựa, lấy áo choàng bọc nàng lại, một tay kéo cương, một tay quất ngựa, quay đầu ra ngoài.

"Ca..." Bị dọa sợ, Mộ Thiên chỉ kịp kêu lên một chữ, đã bị mang đi rồi.

Đám binh sĩ của Thẩm Tranh đồng loạt quay ngựa, ngựa hí rền vang, nhanh như chớp chạy đi.

Trên mặt đất chỉ còn lưu lại một chuỗi vó ngựa lộn xộn, còn có đám tuyết bị vó ngựa xới lên, bụi bay tứ tung, bọn họ mặc giáp đen, bóng lưng như một mảnh sương mù, càng ngày càng xa, rồi mất hút.

Thế tử bị xe ngựa rung lắc đến nửa tỉnh nửa mê, đợi đến khi hấn nghe thấy tiếng kêu của muội muội, lao xuống xe thì chỉ thấy chỗ muội muội vừa nãy còn đang ngồi, giờ chỉ còn là cái thùng xe rỗng tuếch, còn có đồng dấu chân ngựa lộn xộn dưới mặt đất.

Hấn tức giận tóm bừa một thị vệ, vội hét lên: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người đâu rồi?"

"Thẩm Tranh... Hấn đã bắt người đi rồi..."

"Cái gì cơ?"

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Editor: Đào Yêu | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Ánh sáng trắng bạc kéo dài từ đường chân trời rạng sáng cả bầu trời đêm, trên nền tuyết trắng tinh là một đội kỵ binh đang từ xa tiến lại.

Lính canh trên đài quan sát thấy là đội ngũ của Thẩm Tranh thì lớn tiếng bẩm báo: "Tướng quân đã quay lại."

Một đám binh lính nhanh chóng mở rào gỗ, đón đoàn quân của Tiết độ sứ tiến vào.

Thẩm Tranh xuống ngựa, cẩn thận dùng áo choàng bọc kỹ Mộ Thiên, nâng tay áo che khuôn mặt nàng, rồi ôm nàng tiến vào trường nghỉ ngơi.

Chạy hơn nửa đêm mới tới nơi, tuy trước đây Mộ Thiên đã từng cưỡi ngựa nhưng chưa bao giờ lâu như vậy, đường đi xóc nảy đến mức có cảm giác như xương cốt đều vỡ nát hết cả. Nàng vừa được đưa vào doanh trường liền xụi lơ trên giường, tay che mắt, im lặng không nói câu nào.

Thẩm Tranh ngồi xuống bên cạnh nàng, giúp nàng cởi giày, dịu dàng hỏi: "Có lạnh không, ta giúp nàng ủ ấm nhé!" Không ngờ Mộ Thiên không những không cảm kích, mà còn dùng sức đập hấn một cái.

Thôi xong rồi, biến thành mèo hoang nhỏ rồi! Đương nhiên hấn biết lý do nàng tức giận, lần này là do bản thân gieo gió gặt bão, chỉ có thể ngoan ngoãn

nhận đánh nhận mắng thôi: "Tẹo nữa đồ ăn đưa tới thì nàng cố gắng ăn nhiều một chút, sau đó nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta không đòi doanh trại, nàng có thể yên tâm ngủ."

Có lẽ là nghe thấy ngày mai không nhỏ trại thì nàng vẫn có cơ hội trở về nên Mộ Thiên vội vàng ngồi dậy, nhảy xuống giường. Thảm Tranh thấy thế liền ôm ngang nàng: "Nàng muốn đi đâu?"

Mộ Thiên dùng sức giãy giụa: "Đương nhiên là trở về rồi!"

Sao có thể chứ, cướp cũng đã cướp rồi, sao có thể để nàng quay lại: "Đừng vội, ngồi xuống nghe ta giải thích đã."

Mộ Thiên lờm hẩn: "Lúc chàng bắt cóc ta chạy một đoạn đường dài thì không nghe ta nói, sao bây giờ ta phải nghe chàng giải thích hả?" Dọc đường đi nàng nói bao lần: "Có chuyện gì thì có thể bình tĩnh bàn bạc mà, chàng cứ thế bắt cóc ta rồi chạy là sao hả?" Nhưng không thể lay chuyển được hẩn, hẩn đã hạ quyết tâm nên chỉ trả lời một câu: "Đừng nói chuyện, bị sắc gió đấy."

Thảm Tranh bị lờm nhưng vẫn cười tươi, dù sao bây giờ nàng vẫn còn mạnh khỏe ngồi trước mặt hẩn, về sau còn có thể ở bên nhau, nghĩ vậy thì chuyện gì cũng có thể mỉm cười: "Ta thật sự lo lắng cho nàng mà, nhờ đâu nàng xảy ra chuyện gì thì sao ta sống nổi đây? Nàng xem, đám người đi hộ tống nàng đang ở trong chùa mà còn có thể đánh nhau được, để bọn họ hộ tống nàng, ta không yên tâm."

Mộ Thiên cảm thấy rõ ràng là hẩn đang tránh nặng tìm nhẹ: "Vậy chàng có thể tự mình đưa ta về kinh mà, không cần thiết phải bắt cóc ta đưa đến nơi này!"

"Nàng là nương tử của ta, sao lại nói là bắt cóc được, ừm... nên nói là ta đưa nàng về nhà."

"Ta không muốn trở về cùng chàng, vậy tính là bắt cóc rồi!" Thật là, tính tình nàng tốt đến mấy cũng bị hẩn làm cho nổi nóng: "Chàng nên đưa ta trở về kinh thành, cưới hỏi đàng hoàng, chứ không phải như bây giờ, bây giờ ta đến Định Bắc cùng với chàng thế này, không có cưới hỏi gì cả, cứ như vậy ở cùng chàng, truyền ra ngoài, ta còn mặt mũi nào chứ!"

Thảm Tranh cảm thấy đây không phải là vấn đề to tát lắm: "Nàng đến đây với thân phận là tứ công tử, ta có bắt cóc cũng là bắt cóc tứ công tử, người ngoài vẫn nghĩ quận chúa An Nghi vẫn đang an ổn ở kinh thành đợi gã đi. Hơn nữa, cho dù có người biết ta bắt cóc nàng thì cũng không có vấn đề gì, lần trước Tề Thái nổi loạn, chẳng phải cũng bắt cóc nữ tử hoàng thất các nàng hay sao?"

Mộ Thiên tức giận: "Có giống nhau hả? Sao chàng không so với những người tốt mà lại đi so với đám loạn thần tặc tử đó chứ?"

"Ý ta là nàng đừng lo lắng quá, ta dám đưa nàng đến Định Bắc, đương nhiên là có biện pháp bảo toàn danh dự cho nàng."

"... Nhưng ta muốn ở kinh thành, ở khuê phòng đợi chàng đến rước ta, không muốn về cùng chàng trong thời điểm này, không phải chàng nói sẽ chiều theo ý ta hay sao, vậy bây giờ mau đưa ta quay lại đi!"

"Ta nói chiều nàng nhưng không thể ngồi nhìn nàng nhảy vào đống lửa. Con đường phía trước đầy nguy hiểm, sao nàng biết được trước lúc xuất giá có gặp gì nguy hiểm hay không. Nhớ đám hộ vệ Vành Vương phủ với cấm quân lại làm loạn, tàn sát phái nàng... Ta không dám nghĩ tiếp nữa."

"Bọn họ đã sớm giảng hòa rồi, trên đường trở về đều giúp đỡ nhau. Hơn nữa, còn tận nửa năm nữa, có thể xảy ra chuyện gì chứ?" Mộ Thiên nghẹn lời, hờn giận nói: "... Được rồi, ta hiểu rồi, chàng chính là không nói lý, muốn ta ở lại với chàng đúng không?"

Thảm Tranh vội vàng mỉm cười gật đầu: "Vẫn là nương tử hiểu ta nhất. Nếu không đặt nàng ở dưới mí mắt, ta ăn không ngon ngủ không yên, đêm đêm gặp ác mộng, không khéo không đợi được đến ngày thành hôn, ta đã sớm đến nơi cực lạc rồi."

Mộ Thiên căn bản không tin, khịt mũi coi thường, hừ một tiếng, trở lại giường, trong giây lát bắt đầu phát ra tiếng khóc nức nở đứt quãng: "... Đáng ghét... Ta muốn về... Người còn như vậy... Ta không thích người nữa...."

Thảm Tranh tiến lại gần, ôm nàng vào lòng, cười lớn: "Ta như vậy nàng không thích hả, nhưng nàng không thích ta cũng không sao, dù sông cạn đá mòn ta vẫn thích nàng, hơn nữa nương tử ta bây giờ khóc đến hoa lệ đài vũ mà vẫn xinh đẹp như vậy, ta càng thích."

Mộ Thiên liền thu hồi nước mắt nhanh chóng [1], thề thốt nói: "Ta thật sự không thích chàng nữa."

[1] Nhanh chóng: bản gốc "lập can kiến ảnh" (立竿见影) – "dựng sào thấy bóng", ý nói có hiệu quả nhanh chóng (dựng cây sào dưới ánh nắng mặt trời, có thể thấy ngay bóng của cây sào thẳng hay nghiêng).

Thảm Tranh không quan tâm, lời này vừa nghe liền biết là giả mà, đúng là khẩu thị tâm phi, được mấy ngày nữa chắc chắn lại Tranh lang, Tranh lang cho xem "Ta tốt như vậy, nàng mà không thích là thiệt đó."

Mộ Thiên lè lưỡi, làm mặt quý, chui ra khỏi ngực hẩn, quay lại giường: "Ta muốn đi ngủ, không được quấy rầy ta."

"Ăn một chút đi đã."

"Không ăn!"

"Được được, nàng ngủ đi, ta cõng giày giúp nàng."

"Ta tự làm." Nàng hằm hừ ngồi dậy, cời giày ra rồi ném xuống đất, kéo chăn trùm kín đầu, không có động tĩnh gì nữa.

Thẩm Tranh chuyển cái ghế nhỏ về phía đầu giường, ngồi lên, sờ cảm nắm nàng, sắc mặt tươi roi rói.

Không cần ngày ngày lo lắng nàng có gặp chuyện gì không, có an toàn hay không, người ở ngay trước mắt, ngày nhìn tới ôm, thật tốt.

Mộ Thiên trong lòng còn bức tức, sao nói ngủ là ngủ được, được một lát thì thấy vô cùng khó chịu, nàng xốc chăn, ngồi dậy nói: "Ta đói."

Thẩm Tranh thấy nàng chịu ăn thì lập tức sai người mang đồ ăn tới, đương nhiên chỉ có thể bụng tới cửa, sau đó, chính hắn ra bụng vào cho nàng.

Mộ Thiên lẩm bẩm: "Sớm biết thế này, sao chàng không bắt luôn Yên Lộ về đây đi!"

"Bắt nàng ta làm gì chứ, lúc chúng ta làm việc, còn phải bảo nàng ra ngoài, như này càng tốt, trên đường ta chăm sóc nàng, đợi đến Định Bắc rồi, muốn có bao nhiêu nha hoàn liền có bấy nhiêu, nếu nàng không quen, thì ta tiếp tục chăm sóc nàng."

Mộ Thiên hơi cảm động nhưng nghĩ lại thì nàng vẫn còn một bụng tức đây, không được, vì thế mặt liền bạnh ra, hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Đồ ăn thực sự rất đơn giản, có thể khái quát bằng hai chữ: Rượu thịt.

Uống rượu để ấm thân, ăn thịt để có sức mà hành quân.

Thẩm Tranh xin lỗi nói: "Nàng cố chịu nhé, trên đường đi khó tránh phải kham khổ một chút, đợi về Định Bắc sẽ tốt hơn."

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, hắn hoàn toàn không có ý định đưa nàng trở về, Mộ Thiên càng thêm tuyệt vọng, tự rót một chén rượu, ngửa cổ lên uống.

"Khụ, khụ, sao rượu này lại cay vậy?" Không phải nàng chưa từng uống rượu nhưng trước kia mỗi lần uống hương vị đều rất ngọt ngào, nào có cay như vậy, cảm giác như lục phủ ngũ tạng sắp cháy hết rồi.

Sao không ném thử mà đã uống một hơi hết sạch chứ! Thế nào tới nay cũng có người say cho xem. Thẩm Tranh rót cho nàng chút nước, dịu dàng nói: "Uống ít nước đi, sau đó ăn thêm chút thịt nữa, nếu không lát nữa dạ dày sẽ không thoải mái đâu!"

Nàng vốn đang giận dữ với hắn, lại gặp phải rượu cay, trong lòng càng tức giận, vừa nhai thịt, thỉnh thoảng lại lườm hắn một cái.

Thẩm Tranh cảm nhận được ánh mắt của nàng, ngược lại lại cúi đầu cười cười, nương tử mình đến giận dữ cũng có thể xinh đẹp như vậy, sau này mỗi ngày đều có thể ngắm nàng, không cần phải lo Vành Vương hay Hoàng đế thái giám gì đó đến làm phiền rồi.

"... Có phải chàng có âm mưu gì không?" Mộ Thiên không nhịn được hỏi, nếu không cười vui vẻ như vậy làm gì.

"Bây giờ đang ở cạnh ta rồi, ta còn có âm mưu gì chứ?" Hơn nữa, lúc thất thế mới phải dùng đến mưu mô xảo quyệt, hiện giờ hắn binh hùng tướng mạnh, có chuyện liền trực tiếp xuất quân, giống như vừa nãy cướp nàng đi vậy.

Mộ Thiên ăn xong, nhìn xung quanh, thấy trong trướng chỉ có chiếc giường nhỏ nàng nằm vừa rồi: "Đêm nay chàng nghỉ ở đâu?"

Thẩm Tranh nhăn mày, còn ở đâu được nữa: "Đương nhiên là ở chỗ này rồi!"

"Không được, chàng qua chỗ khác nghỉ ngơi đi!"

Ôi, nương tử đáng yêu của ta, sao có thể chứ: "Nơi này là trướng chủ soái, chỉ thống soái mới có thể ở được, nhớ như ban đêm xảy ra chuyện gì, phó tướng không thấy ta, chỉ thấy nàng ở đây... Trướng nàng là thích khách thì sao?"

"Vậy chàng dọn cho ta một cái lều khác đi, ta qua đó ở."

"Chỗ này đâu đâu cũng có nam nhân, nàng không sợ ban đêm có người vào nhăm à?"

Mộ Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định: "Chàng cho người canh gác bên ngoài là được rồi!"

"Không được, để ai gác ta cũng không yên tâm, ngộ nhỡ bọn họ cảm thấy chiếm được tiện nghi của quận chúa, chết cũng đáng thì phải làm sao? Nàng không hiểu nam nhân đâu, thấy sắc thì bạo, bí quá hóa liều, cái gì cũng có thể làm được!"

Mộ Thiên cảm thấy câu nói cuối cùng của hắn cũng có lý: "Chàng cũng am hiểu quá nhỉ. Vậy được rồi, chàng sai người để thêm một cái giường nữa ở đây được chứ?"

Hắn không phản đối, đứng dậy đi gọi người, Mộ Thiên đỡ trán, trong lòng cũng không tin tưởng lắm, quả nhiên hắn trở về rất nhanh, đau khổ nói: "Không có cái nào thừa cả!"

Sớm đoán được, trong lòng Mộ Thiên đã có chuẩn bị: "Vậy chàng đi lấy thêm bộ hành lý nữa đi, đêm nay chàng ngủ dưới đất."

"..." Thẩm Tranh trầm mặc suy nghĩ, nhanh chóng có cách ứng phó: "Trên mặt đất lạnh lắm, không ngủ được, nếu nằm một đêm chắc chắn sẽ bị đông chết luôn đó."

"Binh lính chắc chắn cũng không có giường ngủ phải không, sao họ không bị đông chết?"

Nàng đang bắt bẻ ta đấy à, nương tử ơi...

Thẩm Tranh nói: "Bọn họ nằm san sát nhau nên không bị lạnh, hơn nữa quân doanh của ta có rất nhiều kỵ binh, mỗi ngày đều là ngủ với ngựa nên rất ấm. Nhưng ngủ một mình chắc chắn sẽ chết công."

Không nghĩ ra được biện pháp nào nữa, nàng đành ủ rũ cảnh cáo: "Vậy chàng không được động tay động chân gì đâu đấy! Chàng cười cái gì chứ? Lại có chủ ý xấu xa gì hả?"

"Ta thấy nàng vui nên mới cười mà. Ngày đó lúc ở trong chùa không phải ta cũng ngủ cùng nàng sao, đêm nay cũng không phải lần đầu tiên, có gì để ta đắc ý chứ!"

Nhắc tới chuyện này, Mộ Thiên vội che ngực: "Chàng không nói ta cũng quên mất, chuyện chàng cời xiêm y của ta, ta còn chưa có tính sổ với chàng đâu!"

Chuyện này đúng là oan uổng quá, Thẩm Tranh giơ ba ngón tay lên thề: "Nếu đêm đó xiêm y của nàng là do ta cời, ta đêm nay liền chết bất đắc kỳ tử."

"Thật sự không phải chàng?"

"Lúc đó là nàng mơ ngủ tự mình cời, ta trân trọng nàng như vậy, sao có thể làm thế chứ!" Thẩm Tranh cười tủm tỉm lấy tay đung nàng một cái: "Nàng thử nhắm lại xem, từ trước đến giờ ta có chuyện gì mà không hỏi ý kiến nàng đã làm rồi không? Nàng còn chủ động hơn ta nhiều!"

Mặt Mộ Thiên đỏ lên, nhưng nghĩ lại bản thân vẫn còn giận dữ với hắn, không thể dễ dàng thỏa hiệp được, lạnh lùng nói: "Dù sao nếu đêm nay chàng không thành thật, sau này ta không thèm để ý đến chàng nữa!"

Thẩm Tranh liền bày ra vẻ mặt chính nhân quân tử: "Được, nàng yên tâm, ta bảo đảm."

Nàng bĩu môi, lườm hắn một cái, kết quả lại thấy hắn vui vẻ ra mặt, cúi đầu cười trộm.

"Chàng lại cười gì?"

"Nàng liếc mắt đưa tình với ta, ta sao có thể không cười được!"

"Ta là đang lườm chàng đó!"

"Ây da, thật không?" Thẩm Tranh mặt dày nói: "Vậy nàng bày bộ dáng thế này để làm gì? Nàng đã diễn cho ta xem, ta cũng phối hợp với nàng."

"Chàng, chàng tự mình nhắm lại đi, ta muốn đi ngủ."

Thẩm Tranh gọi người đưa nước ấm tới, ân cần hỏi: "Có cần ta giúp không?"

Nàng lắc đầu, bỗng nhiên nghĩ việc này mình vốn nên được Yên Lộ hầu hạ, bản thân cũng đang trên đường hồi kinh, chứ không phải như bây giờ ở bên cạnh hắn, không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng, yên lặng rửa mặt rồi nằm lên giường, nhắm mắt ra vẻ là đã ngủ.

... Nàng muốn trở lại kinh thành... Sau đó về vang xuất giá...

Nhưng bây giờ... Sao lại thế này....

Tất cả đều là lỗi của tên Thẩm Tranh kia!

Con giận còn sót lại bắt đầu nổi lên, Mộ Thiên dứt khoát dang tay dang chân thành hình chữ đại (大), bá chiếm gần hết cái giường, ý chính là không cho hắn ngủ. Hơn nữa cũng chuẩn bị sẵn sàng, đợi hắn lên tiếng kháng nghị, nhất định phải náo loạn đến long trời lở đất ép hắn phải đưa mình trở về.

Một lúc lâu sau, Mộ Thiên cơ hồ là sắp ngủ luôn rồi mà vẫn không thấy hắn hó hé lấy một câu, liền trộm mở một mắt nhìn hắn thì thấy Thẩm Tranh tay ôm vai ngồi ở cuối giường, hình như định cứ vậy ngủ cả một đêm.

"Ôi..." Mộ Thiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nằm nghiêng qua một bên, để thừa lại nửa giường cho hắn, sợ hắn không biết còn cố ý dùng chân chọc vào người hắn.

Sau đó liền cảm giác được hắn đang nhích lại gần, còn rất chu đáo đắp chăn cho nàng.

Mộ Thiên nhắm chặt mắt lại, chỉ sợ nếu lại mở mắt sẽ nhìn thấy hắn đang cười mình.

Ôi, thất bại quá, lần này tức giận cũng không đến nơi đến chốn nữa. Nhưng mà, hôm nay thực sự rất mệt, đợi ngày mai sẽ tính sổ với hắn sau vậy.

Rượu mạnh cộng thêm buồn ngủ, Mộ Thiên mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp. Không biết qua bao lâu, nàng bắt đầu cảm thấy nóng rực cả người, không rõ là do mặc nhiều quần áo đi ngủ hay do tác dụng của rượu mà nàng cảm thấy rất khát nước, hơi động một tý là chảy mồ hôi.

Hai má phồng hồng, cổ họng khô khốc, nàng mở miệng thì thào, thanh âm nhẹ tựa lông hồng: "... Yên... Lộ... Nước..."

Thoáng chốc có một dòng nước mát lạnh đổ vào trong miệng khiến Mộ Thiên cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn nhiều.

Thẩm Tranh mỉm cười hài lòng, lại ngâm một ngụm nước nữa cúi người mớm cho nàng.

Mộ Thiên tham lam đòi lấy khiến nước theo khoe môi nàng chảy dọc xuống dưới, dừng lại chỗ cổ nàng, đuối theo môi lưỡi hần.

Cảm giác mát lạnh vừa rồi vì nộ hôn này mà biến mất, ngược lại cảm giác khô nóng trong người lại càng trở nên mãnh liệt.

Theo bản năng nàng đẩy hần ra nhưng hai tay mềm nhũn vô lực, động tác giống như đang vuốt ve âu yếm vậy.

"Không... Không cần..." Lời nói ra không có lực lại càng giống như là đang dụ dỗ.

"Không phải nàng thấy nóng à? Ta giúp nàng cởi bớt quần áo ra nhé!" Sau đó hần nhẹ nhàng dẫn dụ bên tai nàng: "Xong rồi hãy ngủ."

Nàng đang cực kỳ buồn ngủ, hai mí dính chặt vào nhau không mở ra được, hàm hồ ừ một tiếng, cảm giác được hần đang nâng cánh tay mình, liền ngoan ngoãn phối hợp để hần cởi áo ngoài giúp mình.

"Ta... Không nên... Uống rượu..." Nàng lẩm bẩm nói.

Thẩm Tranh vừa cởi quần áo giúp nàng, vừa nhin cười, thầm nghĩ, rượu này đúng là rượu tốt, nếu nàng không say, sao có thể ngoan thế này?

Mộ Thiên cởi áo ngoài xong, mơ mơ màng màng ngủ tiếp, theo bản năng nâng vạt áo trung y lên, xoay người nằm nghiêng, hai má ửng đỏ thở dốc.

Thẩm Tranh thấy bộ dáng yêu kiều của nàng thì dịu dàng nói: "Đề ta ôm nàng..." Thấy nàng không phản đối, liền ôm lấy nàng, thỏa mãn thở dài một hơi.

Tốt rồi, không sợ bị người khác cướp mất nữa, người ở trong tim thì nên ôm chặt trong lòng, một khắc cũng không thể buông tay.

Tương tượng sau này mỗi ngày đều có thể ôm nàng thế này, hần không nhin được mà ôm nàng chặt hơn.

Thẩm Tranh tỉnh dậy trước, thấy nàng vẫn say giấc trong lòng ngực mình thì thương yêu hôn lên má nàng.

Mộ Thiên bị ngứa, ừm ừm nói: "... Đáng ghét..." Vừa mới lật người, liền đổi thành mặt đối mặt mà ngủ.

Quần áo hỗn độn cùng đóa hồng anh như ẩn như hiện kia giống như đang dụ dỗ hần phạm tội vậy.

Không được, không được, không được phân tâm.

Cũng không phải không được chạm qua nàng, không cần vội, trước kia mỗi lần đều không có ý gì mà...

Hừ... Nói vậy, rõ ràng là ăn tủy trong xương thì liếm thôi cũng thấy ngon, lưu luyến không quên mà.

Trí nhớ ủa về, mồm lẩm bẩm: "Mau nghĩ chuyện khác... Về mặt Lâu Hợp An lúc chết... Cái chết của tên thái giám chết bầm... Là thế nào...?"

Ghê tởm chính mình một phen, hiệu quả rõ ràng, Thẩm Tranh đã ném được những ý nghĩ không nên kia đi, cảm thấy lý trí đã trở lại, không làm phiền nàng nữa.

Nếu không lát nữa nàng tỉnh rồi lại nghi ngờ mình thì lúc đó dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Đảo mắt một cái, mới đẩy đẩy nàng: "Mộ Thiên, dậy đi."

Mộ Thiên xoa xoa mắt, vừa mới mở mắt đã thấy hần, dịu dàng nở nụ cười: "... Tranh..." nhưng đột nhiên nhớ ra mình còn đang giận dữ hần liền thu lại ý cười.

Đột nhiên nàng phát hiện bản thân lúc này chỉ còn mặc mỗi trung y, rõ ràng đêm qua lúc đi ngủ không có cởi cái gì ra mà, hoảng loạn bò dậy: "Ta, ta, ta đây là sao vậy?"

"Nàng vẫn đang áo quần chỉnh tề mà?"

"Không mặc áo ngoài có thể coi là chỉnh tề hả? Hừ, là chàng cởi đúng không..." Mộ Thiên hoàn toàn không nhớ được đêm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghĩ là hần còn chưa được mình đồng ý đã cởi loạn xiêm y của mình, dưới tình thế cấp bách, rốt cuộc không nhin được, tâm trạng nặng nề từ hôm qua đến giờ bộc phát, nàng khóc thút thít: "... Chàng cách xa ta một chút... sớm muộn gì chàng cũng sẽ khinh bạc ta đúng không... muốn ta vác bụng lớn lên kiệu hoa đúng không?"

Thẩm Tranh vội vàng an ủi: "Cùng lắm thì chúng ta hoãn lại ngày thành hôn, sinh hài tử trước, sao có thể để nàng bụng lớn lên kiểu hoa được?"

Nàng cả kinh, lắp bắp nói: "Chàng, chàng đã làm gì ta rồi?"

Hắn khó hiểu: "Nàng nghĩ linh tinh gì vậy, nàng hiện tại rất tốt mà!"

"Đúng là ta rất tốt, nhưng mà ban đêm ta ngủ, chàng cởi quần áo ta lúc nào ta cũng không biết, ai biết được chàng có làm gì không?"

"Nếu ta thật sự có làm gì, nàng đã sớm tỉnh vì đau rồi, sao có thể ngủ ngon đến tận giờ chứ?" Thẩm Tranh thở dài, cần gì nhảy xuống sông Hoàng Hà nữa, có nhảy cũng vô dụng rồi!

Mộ Thiên mở to hai mắt, không hiểu cho lắm, mẫu phi cũng chưa từng nói làm chuyện đó sẽ có đau đớn gì, nhỏ giọng: "Chàng đừng hiểu lầm... ta là nói chuyện sinh hài tử...."

Dù sao đến lúc đó nàng sẽ tự biết, không cần dọa nạt làm gì, hắn ba hoa nói: "Là ta hiểu lầm, chỉ là lúc nàng ngủ ta lỡ đề lên nàng hay gì đó thì sẽ đau thôi. Còn chuyện sinh hài tử, yên tâm đi, không đau đâu."

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Editor: Đào Yêu | Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Nghe hắn nói vậy Mộ Thiên cũng cảm thấy có chút an ủi, nàng rất có ác cảm với các hành động như thế này, nếu cứ tiếp tục phải để trong lòng thì sợ sẽ khổ dài dài.

Chẳng ai muốn đau khổ mãi, vì vậy, nàng lựa chọn tin hắn.

Có điều vẫn chưa rõ ràng việc đêm qua hắn có làm gì nàng không nên đương nhiên Mộ Thiên không dễ dàng bỏ qua như vậy: "Chàng thật sự không làm gì ta?"

"Ta thề, thực sự là không có gì cả!"

Mộ Thiên thấy hắn có vẻ khá nghiêm túc, do dự một lát nói: "Được rồi, không cần chàng thề, có điều tối nay có đánh chết ta cũng không ngủ với chàng."

Đến lúc đó nàng cũng đâu có quyền quyết định đâu, Thẩm Tranh không nghĩ nhiều nói luôn: "Ừ, tất cả đều nghe nàng!"

"Chàng trả lời nhanh như vậy chẳng lẽ là đến lúc đó ta không thể quyết định?"

Thẩm Tranh thoáng run rẩy, sao nàng lại đoán chuẩn vậy chứ: "Khụ khụ, nàng đừng nghĩ oan cho ta, chuyện cưỡng ép nàng đến Định Bắc đúng là ta sai nhưng những chuyện khác ta vẫn là Tranh lang của nàng mà!"

Nàng hừ một tiếng: "Ai biết được chàng thế nào!"

"Ta vẫn luôn vậy, không tin nàng kiểm tra thử xem!" Nói xong hắn liền tiến lại gần, rất tự nhiên hôn nàng.

Mộ Thiên "vẫn đang giận dữ", dùng sức đẩy hắn ra: "Đáng ghét, ta thích chàng bao giờ." Nói xong liền bò lên giường, xoay người chỉnh trang lại y phục.

Thẩm Tranh nhìn tư thế này của nàng thì mấy suy nghĩ không trong sáng cứ thi nhau hiện ra, hắn lắc lắc đầu cố tưởng tượng ra khung cảnh chiến trường đầm máu một lúc mới hơi bình tĩnh lại. Hắn cười cười nhìn nàng, thấy nàng đang chuẩn bị mặc áo ngoài liền nói: "Đề ta giúp nàng."

Nàng lườm hắn, không muốn hắn giúp nhưng hiện tại nàng đang giả trang thành nam tử, y phục trên người cũng là kiểu nam nhân, từ nhỏ đến lớn đây mới là lần đầu cái trang nên có hơi không quen.

Phát hiện Thẩm Tranh đang nhìn mình, nàng vội giải thích: "Trước giờ đều có nha hoàn giúp ta mặc cái này, bình thường ta có mặc đâu mà biết." Vừa nói xong, hắn kéo nàng đến trước mặt, lưu loát giúp nàng buộc lại, chỗ thừa ra được hắn kéo ra sau thắt lưng, rồi lại vòng ra trước để phòng bị tuột, còn thừa một đoạn nữa thì vừa hay rủ xuống ở eo.

Thẩm Tranh buộc xong, ngẩng đầu nhìn nàng cười: "Xong rồi."

Mặc dù đang giận hắn nhưng Mộ Thiên vẫn nhỏ giọng nói: "... Cảm ơn."

"Không phải là cảm ơn Tranh lang à?"

Khôn như chàng quê ta đây!! Mộ Thiên mặc quần áo xong thì ngồi vào bàn, quay đầu không thèm nhìn hấn.

Thắm Tranh cười nói: "Nàng cũng không cần phải nhìn ta đâu, dù sao ta cũng không có gì đẹp cả." Kết quả bị nàng làm cho ghen hờn: "Đẹp hay không đẹp thì liên quan gì, ta cũng đâu muốn ngắm chàng."

Thắm Tranh cười lắc đầu, bất chấp ngồi xuống bên cạnh nàng, thấy tay nàng để trên bàn liền tự nhiên cầm lấy: "Không phải chúng ta đã làm hòa rồi sao? Sao vẫn còn rầu rĩ không vui thế này?"

"Ai làm hòa với chàng chứ?" Nàng lăm bằm.

"Ta sợ nàng tự làm mình tức giận thôi. Ta thật lòng lo lắng cho nàng mà, nàng muốn thì cứ đánh ta mắng ta để phát tiết đi. Ta không có cảm giác gì đâu! Nàng cứ giữ trong lòng như vậy chỉ sợ nhẹn hồng người luôn thôi!" Đương nhiên là Thắm Tranh nói thật, hấn đã trải qua nhiều lần ác liệt của nàng rồi, nếu ví trước kia như mưa rền gió dữ thì hiện tại chỉ tương đương với mưa xuân dịu dàng, tuy ngoài miệng nàng nói lời giận dỗi nhưng căn bản hấn chẳng cảm nhận được tí cảm giác bị ghét bỏ nào.

Mộ Thiên cúi đầu im lặng một hồi sau đó năn nỉ nói: "... Tranh lang, chàng đưa ta trở về được không?"

Sao lại thay đổi nhanh vậy, cảm thấy cứng không được nên dùng mềm hay sao? Thắm Tranh buồn cười nói: "Mới vừa rồi còn giận dỗi ta mà, giờ muốn ta đưa về nên thành Tranh lang rồi hả?"

Má nàng hơi đỏ lên, giọng vẫn dịu dàng mềm mại: "Tranh lang tốt của ta, nếu chàng không nhẫn tâm nhìn ta khổ sở thì chàng đưa ta trở về đi mà. Đợi về đến kinh thành, chờ tới hôn kỳ, ta nhất định sẽ làm nàng dâu nhỏ ngoan ngoãn của chàng!" Thấy hấn không trả lời, nàng vội đứng lên, đẩy đẩy người hấn: "Sao chàng không nói gì!"

Thắm Tranh mặc kệ để nàng lắc, chỉ cười không nói câu nào.

"Tranh lang... Tranh lang..."

Êm tai thật, thật sự rất muốn nghe nữa nên hấn không thể hiện thái độ gì, làm bộ như tự hỏi để kéo dài thời gian. Nhưng rốt cuộc Mộ Thiên cũng phát hiện ra hấn đang trêu chọc nàng, do dự quyết định gì đó đều là giả dối cả, tức giận nói: "Nếu ngươi đã quyết tâm không đưa ta về, hừ, được lắm, vậy ta tự mình quay về. Dù sao ngươi cũng chẳng thể trói chân trói tay ta lại, ta có tay có chân có thể tự cưỡi ngựa quay lại!"

"Đường đi đều đã đóng băng cả rồi, không nói đến loạn binh cùng mấy tên giang hồ dũng mãnh, nếu có gặp phải chó hoang sói hoang thì nàng cũng không thể đối phó được đâu!"

Mộ Thiên nói vậy với mục đích là để Thắm Tranh đưa nàng về. Vì vậy nàng quyết định dùng hết vốn liếng ra để thuyết phục hấn, nàng chủ động ngồi lên đùi hấn, ôm cổ hấn lăm lăm: "... Chàng đưa ta về đi mà, nếu ta không về, phụ vương lo lắng cho ta, ta cũng lo cho bọn họ, dù thân ở Định Bắc cùng chàng nhưng tâm trí nhất định không yên."

Nàng chủ động nhào vào lòng nên đương nhiên Thắm Tranh không từ chối, một tay ôm eo nàng, một tay nâng cằm nàng, cúi đầu hôn lên môi Mộ Thiên: "Nhớ hôm qua lúc ta ra ngoài lấy chăn nệm chứ? Lúc đó ta đã sai người báo cho phụ vương nàng, nói nàng muốn thấy quang cảnh Định Bắc nên ở lại thường ngoạn, bảo bọn họ không cần lo lắng. Trên thư còn có ấn tín Tiết độ sứ của ta, nói ta nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho nàng, có ta bảo hộ nên người không cần lo lắng. Phụ vương nhận được thư, nhất định sẽ vui mừng để nàng yên tâm tận hưởng chơi đùa. Còn về phần nhớ nhà, nàng trước sau gì cũng gả cho ta, coi như là đến thị sát trước!"

Mộ Thiên thấy mọi chuyện không còn hi vọng gì nên giận dỗi nói: "Mơ đi, ngay cả ta mà chàng còn không thành thật thì đi thị sát Định Bắc cái gì!" Nói xong nàng giẫy ra khỏi vòng tay của Thắm Tranh, đi về phía ngoài trường. Thắm Tranh vội vàng đuổi theo: "Nàng đi đâu đấy?"

"Hít thở không khí, dù sao cũng không muốn ở cùng chàng!" Nói xong, nàng còn tỏ vẻ bất mãn, cổ ý hất cằm lên, hừ một tiếng thật mạnh.

"Vậy để ta đi cùng nàng."

"Khỏi cần." Nàng vung mạnh tay hất mành trướng ra nhưng đúng lúc đó có cơn gió rét thổi tới. Nàng cảm giác những cơn gió này có thể làm mình rụng rời tay chân. Hơn nữa cách đó không xa các binh sĩ đều đang làm việc. Người dắt ngựa đi lại, người tuần tra canh gác, người thu dọn binh khí. Mỗi người một việc, tất cả vô cùng hối hả.

Bọn họ có một điểm giống nhau – tất cả đều là nam nhân.

Nàng nhanh chóng lui lại, đừng nói tự mình cưỡi ngựa về, e rằng ra được khỏi nơi này đã rất khó rồi.

Mộ Thiên vừa lùi lại liền đụng phải gì đó, không cần nghĩ cũng biết là Thắm Tranh, nàng cố gắng che giấu vẻ lúng túng của mình, nói: "... Ta ăn sáng rồi mới ra ngoài!"

Kết quả dùng xong bữa sáng, nàng hai tay nâng má, ngồi trong trướng hờn dỗi, không dám bước ra ngoài nửa bước.

Đến buổi tối, bắt đầu đi lại nằm cùng Thẩm Tranh.

Mộ Thiên oán hận nghĩ, dù sao thì hiện tại quân doanh đã đóng tại đây, đành phải chờ đến lúc vào thành, nhất định phải tách ra.

Thế tử không thể nhớ nổi mình trở về kinh thành như thế nào... Ngày đó, sau khi Thẩm Tranh cướp muội muội hắn đi, hắn mất khoảng một khắc mới định thần lại được, đến khi hắn tỉnh táo lại thì phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn hắn, đợi hắn đưa ra quyết định.

Còn có thể làm gì bây giờ, ngựa của hắn chắc chắn không đuổi kịp được Thẩm Tranh, đành phải để mọi người tiến vào thị trấn rồi nghĩ cách.

Chỉ là ngày hôm sau vẫn không nghĩ ra được biện pháp gì, lúc trước hắn đã sai người về kinh thông báo với hoàng đế việc Thẩm Tranh đồng ý lui binh. Nếu bây giờ đuổi theo Thẩm Tranh, hoàng đế thấy hắn chậm chạp không chịu hồi kinh, nhất định sẽ gặp thêm nhiều phiền toái.

Vì thế hắn đành rút thăm lựa một tên xui xẻo để hắn đuổi theo Thẩm Tranh, thăm dò tình hình quân chủa, còn mình thì dẫn binh về kinh diện thánh.

Người đầy bụi đất trở về kinh thành, Thế tử phát hiện những ngày mình không có ở đây Hoàng đế vô cùng "bận rộn". Nghe nói hắn ta đang sủng ái một mỹ nhân họ Triệu mà không hề để tâm chuyện của Thẩm Tranh.

Tuy Hoàng đế chỉ muốn ở cùng mỹ nhân không quan tâm đến triều chính, nhưng thế tử đi sứ về, hắn ta không thể không "bớt ra", đi gặp mặt thế tử.

Thế tử mặt trắng bệch nói: "Bệ hạ, như thuộc hạ lần trước thần phái về bẩm báo, Thẩm Tranh đã đồng ý lui binh, đồng ý nhận chức quận vương và hai cái đầu, vui vẻ về nơi đóng quân, giải vây kinh thành."

Hoàng đế mỉm cười: "Trẫm biết, lần này quận chúa đi, nhất định là người đến thì binh lui, cho nên trẫm không hề lo lắng."

Đầu Thế tử bốc khói, người thì hay rồi, không lo lắng gì nhưng muội muội ta vì chuyện này mà bị Thẩm Tranh bắt cóc đó! Bảo ta phải về ăn nói thế nào với phụ mẫu đây, nghĩ thôi đã muốn khóc rồi: "... Bệ hạ quả là thần thông quảng đại, thái son dù có đỏ ngay trước mắt sắc mặt vẫn không có đại biến gì!"

Hoàng đế lại coi lời này là khích lệ: "Thế tử, lần này ngươi đã lập được công lớn, muốn thưởng gì đây?"

Ta muốn muội muội ta bình an trở về, người có làm nổi không? Đương nhiên là không được, hà tất phải phí công phí sức: "Không có gì, thần chỉ mong thiên hạ được thái bình."

Hoàng đế nghe xong thì rất hài lòng vì thế tử có cùng chí hướng, "Trẫm cũng vậy."

Thế tử mệt mỏi nói: "Nếu bệ hạ không có gì phân phó, thần xin cáo lui."

Hoàng đế muốn về cây cây nên lập tức vung tay áo: "Thế tử đi thông thả." Rồi vui vẻ chạy về hậu cung.

Thế tử ủ rũ rời cung, đến điện Nguyên Hàm thì không nhìn nổi con tức nên dùng chân, đúng lúc lại nghe thấy tiếng hai vị đại thần đang nói chuyện gì đó từ xa tiến đến gần chỗ này, hắn nhanh chân nấp vào sau một cái cây nghe lén.

"Hoàng thượng đang lạnh nhạt với Hoàng hậu đấy, nghe nói mấy hôm trước uống say còn xằng bậy nói muốn lập tân hậu, Triệu thị kia do Tiết độ sứ Nhạc Hưng dâng lên, còn có quan hệ họ hàng với hắn nữa. Vừa mới đuổi được con hổ Định Bắc thì lại rước thêm con sói Nhạc Hưng vào nhà!"

"Cái này còn chưa là gì, Triệu phu đã chết nhưng Hoàng thượng không định diệt trừ hết lũ hoạn quan kia, chỉ sợ bọn chúng tìm được sơ hở phản công, đến lúc đó chúng ta nguy rồi!"

Chờ hai người đi, Thế tử mới phá lên cười.

Cái triều đình này, trong có ngoại thích, hôn quân, hoạn quan tác oai tác quái, ngoài thì các trấn nổi loạn, dị tộc nhăm nhe, quốc gia còn có thể tồn tại đến giờ, đúng là kỳ tích.

Bước chân vào phủ, vừa nhìn thấy phụ vương với mẫu phi thì một trận mừng té tát đã ập xuống: "Ngươi làm ca ca kiêu gì thế, sao lại cho phép Thẩm Tranh đưa muội muội ngươi về Định Bắc chứ?"

Xem ra tình báo của Thẩm Tranh còn nhanh hơn lộ trình của mình, tin tức đã sớm đến phủ Vành vương rồi.

"Thẩm Tranh đúng là đòi mạng ta mà, nữ nhi của ta..." Vành vương đã sớm bù lu bù loa lên rồi.

Vành Vương phi vẫn kín đáo hơn một chút, lấy khăn tay chấm lệ nói: "Sao con rể lại lỗ mãng vậy chứ? Chưa thành hôn đã đưa người đi, sau này nên ăn nói thế nào đây?"

Vành vương tâm tình đau khổ, muốn phát tiết nên đối tượng là nhi tử rồi: "Ngươi còn thất thần cái gì, mau đến Định Bắc đưa muội muội ngươi về!"

Tự nhiên lại làm loạn thế này, thử hỏi khắp thế gian này có ai dám đến gặp Thẩm Tranh đòi người chứ!

Thấy Thế từ im lặng không nói câu nào, Vinh vương tức giận gờ tay định đánh nhưng tay vừa gờ thì tâm lại mềm, suy sụp ngồi xuống ghế âm thầm rơi nước mắt.

Thế từ mấy máy miệng, nói: "... Với tình hình triều chính hiện giờ, muội muội ở chỗ Thẩm Tranh chưa chắc không phải chuyện tốt. Phụ thân không tin thì chờ xem, không yên ổn lâu nữa đâu!"

Vinh vương với Vinh Vương phi trong lòng cũng có dự cảm không tốt, nghe nhi tử mình nói vậy thì không nói thêm câu nào.

Có điều, Vinh vương khóc vẫn cứ khóc, mắt vẫn cứ nhắm, nước mắt nước mũi đầy mặt.

Những ngày tháng đau khổ của Thẩm Tranh bắt đầu vì cuộc hành quân đã kết thúc.

Đại quân đã vào đến nội trấn Định Bắc, trên đường đi có mấy thành trì đều tận tình tiếp đãi. Đại quân đứng chờ ở ngoài thành, Thẩm Tranh chờ tướng lĩnh vào thành thông báo thì có thể nghỉ lại tại phủ Thứ sử, tiếp ứng thêm lương thảo, ngày kế lại lên đường.

Thời khắc chia tách Mộ Thiên ngày đêm mong nhớ rốt cuộc cũng đến rồi, vừa vào phủ Thứ sử, nàng liền yêu cầu một gian phòng đơn cho mình.

Lúc này Thẩm Tranh không còn lý do gì nữa, không tình nguyện để nàng ở một mình, chỉ là hai người ở hai phòng cạnh nhau trong Mai viên.

Cách vách cũng tốt, Mộ Thiên khá hài lòng. Nàng nghe tâu từ nói nếu mang thai thì sáng sớm sẽ xuất hiện tình trạng nôn mửa nhưng nàng không nôn nghén gì vậy nên hẳn là Thẩm Tranh không làm gì nàng.

Cho dù vậy thì vẫn phải tách ra, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn mà. Có lẽ từ nay trở đi đêm nào cũng ở trong thành, tách được hẳn ra là nàng có thể kê cao gối ngủ rồi.

Vừa bước vào phủ Thứ sử, các quan viên địa phương đã tới bái phòng nên Thẩm Tranh đành phải đi tiếp một lúc. Đến lúc hán giải quyết xong xuôi, trở về thì lại không tìm thấy Mộ Thiên đâu, hán toát mồ hôi lạnh, vội vàng lao ra khỏi phòng, túm lấy mấy thân binh canh giữ tra hỏi.

Biết được đáp án hán vội vàng đến Mai viên tìm nàng.

Từ xa đã nhìn thấy nàng đang ra sức lặn một quả cầu tuyết đến chỗ một quả cầu tuyết khác cao tầm nửa người, xem ra là muốn làm cái đầu.

"Thành công rồi!" Nàng vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé đã đỏ bừng vì lạnh, hà hơi vào tay, tay vẫn lạnh nhưng trong lòng lại rất hào hứng, thấy Thẩm Tranh đến gần, nàng quyết định tạm thời bỏ qua cho hán, hừ nhẹ nói: "Ta đẹp có đẹp không?"

Thẩm Tranh bị hành động của nàng dọa cho hai mắt tối sầm, cuống quýt dùng tay mình bao lấy đôi tay bé nhỏ lạnh băng của nàng, ủ ấm cho nàng: "Nếu nàng muốn chơi thì ít nhất cũng phải đeo găng tay chứ, không sợ nhiễm lạnh bị bệnh hay sao?"

Lúc này hán mới chợt nghĩ, kiếp trước nàng kết hôn năm năm mà chẳng có dấu hiệu gì, chẳng lẽ là do bị nhiễm lạnh?

"... Không phải là chàng đưa ta đến đây sao?" Đề mặc hán nắm một hồi, chờ tay mình ấm áp hơn, Mộ Thiên mới "vứt bỏ" hán, rút tay về: "Ta không chơi nữa, về thôi!"

Thẩm Tranh vẫn không từ bỏ ý định, nắm lấy tay nàng: "Ừ, chúng ta cùng về!"

"Ta về phòng ta, chàng không được đi theo!" Nàng còn cố ý nhấn mạnh hai chữ "phòng ta", thấy Thẩm Tranh im lặng, trong lòng chợt dâng lên đắc ý nho nhỏ: "... Đêm nay chàng không còn bắt nạt ta được nữa đâu!"

Dường như Thẩm Tranh đang thất thần, sừng sốt một hồi mới thốt lên: "Hả?"

"Hừ, ta biết chàng nghe thấy hết!" Mộ Thiên mặc kệ hán, vui vẻ chạy về phòng mình sau đó chờ Thẩm Tranh đến gõ cửa. Quả nhiên không lâu sau giọng hán vang lên: "Tối nay ta phải uống rượu với bọn thuộc hạ nhưng không biết bao giờ mới tan. Vì vậy ta sẽ sai người mang thức ăn đến cho nàng, nàng không thích có người hầu hạ thì phải tự chăm sóc mình thật tốt nhé."

"Không thành vấn đề!"

Thẩm Tranh nghe giọng điệu nghịch ngợm của nàng thì bất lực cười khổ, phân phó thân binh trong viện phải chú ý kỹ càng, sau đó xoay người đi dự tiệc.

Ở vùng đất của mình, Tiết độ sứ chính là Hoàng đế, quan viên đều do hán bổ nhiệm, quyền sinh sát tùy thuộc vào tâm trạng.

Khi Tiết độ sứ xuất hiện, thứ sử cùng các quan viên khác đều nâng tinh thần cẩn thận hầu hạ, mỹ tửu, mỹ thực cùng ca vũ đều không thiếu.

Thẩm Tranh ăn ngon uống rượu tốt nhưng lại cảm thấy chẳng bằng lúc hành quân đã ngoại, tối nay phải trải qua thế nào còn là một vấn đề nan giải. Càng nghĩ càng thấy nhớ Mộ Thiên, sắc mặt hán lại trở nên khó coi.

Sắc mặt hán không tốt, đương nhiên tướng lĩnh cũng không thể nào vui vẻ được.

Yến hội diễn ra rất bình thường, cứ tự nhiên mà tan, Thẩm Tranh không muốn về phòng, chờ mọi người về hết rồi một mình ngồi uống rượu giải sầu.

Lỗ Tử An tiến vào thấy tướng quân nhà mình vẫn ngồi uống rượu, đoán là đang có chuyện buồn phiền nên tiến đến khuyên nhủ: "Đại nhân, ngài đừng uống nữa, mau về nghỉ ngơi đi."

"Trở về cũng có gì vui đâu!"

Thẩm Tranh giữ tin rất kín nên ngoại trừ mấy người thân tín thì không còn ai biết quận chúa đang ở đây, có điều, vừa hay Lỗ Tử An lại chính là người thân tín nhất, nắm rõ mọi chuyện nhất, thấy đại nhân nhà mình nói trở về không có gì vui liền đoán ngay được là vì quận chúa, đại nhân nhà hắn ngày nào cũng rất chăm chỉ chạy về doanh trường, hôm nay lại chậm trễ hơn mọi khi, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết là đang cãi nhau với quận chúa rồi.

"Đại nhân, hay là người quay về xin lỗi quận chúa đi!"

Thẩm Tranh nhú mày, trong lòng nghĩ rốt cuộc người có phải tâm phúc của ta hay không, sao lại bảo ta xuống nước xin lỗi chứ.

Thấy sắc mặt đại nhân không tốt, Lỗ Tử An vội vàng sửa lại lời nói: "VẬY... khiến quận chúa xin lỗi ngài?"

"Người nói xem, làm thế nào để quận chúa xin lỗi ta?"

Lỗ Tử An tự nhận thấy mình có không ít kinh nghiệm, vội vàng bày mưu tính kế cho hắn: "Ngài thử để quận chúa cảm nhận được nguy hiểm, kiểu như ngài giả vờ thích nữ nhân khác để quận chúa đau lòng, ngài cứ phục tùng vô điều kiện với quận chúa như vậy khiến nàng cảm thấy ngài không dám có tư tâm cho nên mới không chịu hạ mình với ngài."

"..." Thẩm Tranh vội lắc đầu: "Ta biết trình độ của người rồi, đừng nghĩ ra mấy cái chủ ý nhảm nhí nữa, người về đi, ta cũng về đây."

Đương nhiên Lỗ Tử An không phục: "Chiều này đảm bảo linh nghiệm, quận chúa dù cao quý đến mấy cũng là nữ nhân, nữ nhân nào mà không ghen tuông chứ!"

Sợ là nàng ghen xong, ngày gặp ông bà tổ tiên của Tiết độ sứ các người cũng không còn xa ấy chứ, Thẩm Tranh bỏ đi mặc kệ mấy "lời khuyên" của hắn, để mặc Lỗ Tử An đứng tại chỗ nói với bóng lưng mình: "Đại nhân, thật đấy, rất linh nghiệm mà!"

Thẩm Tranh nói: "Ta tự có cách, cái cách ngu ngốc đó người tự giữ cho mình đi!"

Lỗ Tử An ngoài miệng không phản đối nhưng trong lòng thầm khẳng định, đại nhân, chủ ý của ngài chắc chắn không hay bằng ta.

Mộ Thiên không quen dùng mấy nha hoàn xa lạ này nên bảo các nàng chuẩn bị nước ấm để tắm rửa đánh răng rồi cho các nàng lui, chỉ giữ lại một người trông coi trong phòng.

Trời tối đen, gió bên ngoài như đang gào thét, Mộ Thiên vui vẻ cởi bỏ xiêm y, ngâm mình trong nước ấm, cảm giác như vừa được hồi sinh.

Hơi nước mờ mịt bao quanh, trên lông mi nàng cũng không biết là mồ hôi hay hơi nước đọng lại. Nàng đưa tay lau, vừa mở mắt ra liền thấy một con chuột to đang chạy loạn dọc theo mép thùng gỗ.

Đôi mắt nhỏ tròn xoe nhìn nàng, Mộ Thiên bị dọa hoảng hốt lay lay thùng gỗ, thân mình con chuột béo kia cũng rung lên, trượt xuống dưới.

"Á..." Mộ Thiên che miệng không cho bản thân phát ra tiếng, nàng bước ra khỏi thùng gỗ, kinh hoảng tìm kiếm con chuột vừa rơi xuống.

Nàng cúi đầu nhìn kỹ thùng tắm lại không thấy nó đâu, xem ra là đã chạy mất rồi nhưng nàng không dám tắm nữa, vội vàng mặc quần áo, tắt đèn, trốn lên giường.

Không lâu sau, trong phòng lại vang lên thanh âm gặm cắn hăng hái của con chuột béo kia.

Cả người Mộ Thiên rét run, nàng giấu kín mình trong chăn, kết quả một lúc sau, lúc nàng sắp ngủ quên, thì cảm giác được có con gì đó chạy lướt trên chăn.

Từ trọng lượng có thể đoán ra, chắc chắn là con chuột chết tiệt kia rồi!

Trong lòng Mộ Thiên thầm mắng chuột Định Bắc quả nhiên gan to chẳng khác gì Tiết độ sứ của bọn chúng, không sợ người, lớn mật dám chạy trên giường.

"Hừ!" Mộ Thiên bực mình, xốc chăn, xuống giường tìm đồ chuẩn bị đại chiến với con chuột béo kia. Ai ngờ lúc lấy giày, con chuột đó lại rút xuống đất từ chiếc giày của mình, thân mình béo tròn rơi bẹp xuống đất, xoay người cái đã không biết chạy đi đâu rồi, nhìn bộ dạng chắc hẳn là đội lạt nữa rồi gây sóng gió tiếp.

Nàng không nhịn nổi nữa, mở cửa phòng chạy sang gõ cửa phòng Thẩm Tranh ở cách vách.

Phòng vẫn còn sáng đèn, hán chưa ngủ nên nghe tiếng gõ lập tức ra mở cửa, thấy nàng chỉ mặc trung y, vẻ mặt tủi thân đứng ngoài cửa liền vội vàng kéo nàng vào phòng.

"Xảy ra chuyện gì?"

Mộ Thiên nhào vào lòng hán, trong giọng nói tràn đầy sợ hãi: "Tranh lang, trong phòng ta có con chuột... vừa to vừa béo."

"Không sao, không sao, ta ở đây, phòng ta không có chuột!" Thẩm Tranh yêu thương đỡ nàng ngồi xuống giường, ôm nàng vào ngực, trong lòng thì mừng thầm, đúng là chuột Định Bắc có khác, hiểu rất rõ tâm sự của chủ tử.

"Ghê quá, ta rất sợ chuột, bần lăm!" Mộ Thiên chui vào lồng ngực hán, thì thào: "Nhưng mà chuyện này không thể nói không sợ là không sợ được!"

"Vậy đừng về nữa, ở lại đây, ta ở với nàng!"

"Vâng." Mộ Thiên ngoan ngoãn gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Ái Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.